

ΚΥΨΕΛΗ
ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΔΙΑΛΟΓΩΝ
ΗΤΟΙ
ΣΥΛΛΟΓΗ ΔΙΑΦΕΡΩΝ ΔΙΑΛΟΓΩΝ
ΜΕΤΑ ΤΙΝΩΝ ΕΝ ΤΩ ΤΕΛΕΙ ΠΟΙΗΜΑΤΩΝ
ΚΑΙ ΑΣΜΑΤΩΝ

ΠΡΟΣ ΧΡΗΣΙΝ ΤΩΝ ΙΔΙΑΩΝ,

ΥΠΟ

ΑΓΓΕΛΟΥ Δ. ΜΕΤΡΗΝΟΥ

ΑΔΕΙΑ ΤΟΥ ΕΠΙ ΤΗΣ ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΕΩΣ
ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΥ.

ὑπ' ἀριθμ. 225 [12 Σεβάλ 307] 19 μαΐου 1890.

Παιδομαθίη, τὸ κατ' ὄρν
αὐτὰ προέειν εἰς τὴν ἄρουραν.
(Ἰπποκρ. Νόμ. §. Γ').

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ.

ΤΥΠΟΙΣ

ΑΝΑΤΟΛΙΚΟΥ ΑΣΤΕΡΟΣ.

1890.

Handwritten note: 3 11/10/1890

Watermark: ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΚΥΨΕΛΗ
ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΔΙΑΛΟΓΩΝ,
ΗΤΟΙ
ΣΥΛΛΟΓΗ ΔΙΑΦΕΡΩΝ ΔΙΑΛΟΓΩΝ
ΜΕΤΑ ΤΙΝΩΝ ΕΝ ΤΩ ΤΕΛΕΙ ΠΟΙΗΜΑΤΙΩΝ
ΚΑΙ ΔΣΜΑΤΩΝ

ΠΡΟΣ ΧΡΗΣΙΝ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ,
ΥΠΟ

ΑΓΓΕΛΟΥ Δ. ΜΕΤΡΗΝΟΥ

ΑΔΕΙΑ ΤΟΥ ΕΠΙ ΤΗΣ ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΕΩΣ
ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΥ.

Ὑπ' ἀριθμ. 225 [12 Σεβάλ 307] 19 Μαΐου 1890.

—❦—

Παιδομαθία, τὸ κατ' ὄρων
αὐτὰ παθεῖν εἰς τὴν ἀουραν.
(Ἰπποκρ. Νόμ. §. Γ').

—❦—

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ.

ΤΥΠΟΙΣ

ΑΝΑΤΟΛΙΚΟΥ ΑΣΤΕΡΟΣ.

1890.

Πᾶν ἀντίτυπον μὴ φέρον τὴν κάτωθι ὑπογραφήν κατα-
διώκεται ὑπὸ τοῦ νόμου ὡς προερχόμενον ἐκ τυποκλοπίας.

Ἄγγελος Σ. Μιχαηλίδης

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΤΗ ΣΕΠΤΗ ΜΝΗΜΗ

ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΑΓΓΕΛΟΥ

ΚΑΙ

ΣΤΑΜΑΤΙΟΥ Δ. ΟΙΚΟΝΟΜΙΔΟΥ

ΤΗΝ ΔΕ ΤΗΝ ΒΙΒΛΟΝ

ΕΥΓΝΩΜΟΝΟΣ

ΑΝΑΤΙΘΗΣΙΝ

Ο ΠΟΝΗΣΑΣ

ΥΙΟΣ ΚΑΙ ΣΥΓΓΕΝΗΣ

ΑΓΓΕΛΟΣ Δ. ΜΕΤΡΗΝΟΣ.

ΠΡΟΛΟΓΟΣ.

Ἐπειδὴ ἡ παιδομάθεια ὁμοιάζει μὲ τὴν σύγκαιρον τῶν καρπῶν συγκομιδὴν, καὶ ἐπειδὴ ἡ ἕξις τῶν καλῶν ἢ κακῶν ὀρμῶν ἀρχεται ἀπὸ τῆς τρυφερωτάτης ἡλικίας, διὰ τοῦτο ἀφ' ἑνὸς μὲν ἢ κατὰ τοὺς χρόνους τούτους σύστασις τοσούτων νηπιαγωγείων, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἢ ὑπὸ τῶν νηπιαγωγῶν μεγίστη καταβαλλομένη προσπάθεια, ἵνα ἐμπνευσθῇ τοῖς παισὶν ἀπὸ τῆς νηπιακῆς ἔτι ἡλικίας μεγίστη μὲν ἀποστροφή καὶ μίσος πρὸς πᾶν ἀγενὲς καὶ μὴ καλόν, τοῦναντίον δὲ ἀγάπη καὶ ἔφεσις πρὸς πᾶν καλόν καὶ ἐπαινετόν, πρὸς πᾶν εὐγενὲς καὶ θεάρεστον. Ὡστε οὐχὶ μόνον «εἰς τὰς χεῖρας τῶν τιθῶν ἔγκειται ἡ πρωτίστη ἡμῶν κυβερνήσις», ὡς λίαν καλῶς καὶ δικαίως ἔλεγεν ὁ Μονταῖγνος, ἀλλ' ἀκόμη σήμερον καὶ εἰς τὰς τῶν νηπιαγωγῶν.

Διὸ ἐπὶ τὰ ἴχνη τῆς καθ' ἡμᾶς ἐπιτοχῆς βαίνων καὶ ἀφειρητῆρά χρώμενος τὰς ἀνωτέρω σκέψεις, προσέβην εἰς τὴν ἔκδοσιν παιδικῶν τινων διαλόγων ὑπὸ τὸν τίτλον «Κυψέλη παιδικῶν διαλόγων», ἐν ἣ συμπεριλαμβάνονται ὑπὲρ τοὺς δεκαπέντε διάλογοι, βάσιν ἔχοντες τὴν ἠθικοποίησιν τῶν παιδῶν, ἤτοι τὴν ἀγάπην πρὸς ὅ,τι καλόν, ὅ,τι εὐγενὲς, ὅ,τι ἐπαινετόν καὶ θεάρεστον· πρὸς δὲ τὴν εὐπείθειαν πρὸς τοὺς γονεῖς καὶ τοὺς διδασκάλους, τὴν ἀγάπην πρὸς τὰ γράμματα καὶ τὸν φόβον πρὸς τὸν Θεόν. Ἐν τέλει δὲ προσέθηκα καὶ ποιημάτια τινὰ διδακτικὰ, ὡς καὶ εὐάριθμά τινα ἄσματα διὰ διαφόρους τελετάς.

Τὰ ὀλίγα ταῦτα, ὡς πρῶτα δοκίμια, καθυποβάλλων ὑπὸ τὴν εὐμενῆ ἐκτίμησιν τοῦ σεβαστοῦ κοινοῦ καὶ ἐξαιτούμενος τὴν διὰ τὰς πολλὰς ἐλλείψεις μου εὐμένειάν του, ἐπικαλοῦμαι τὴν ἐπιεικῆ αὐτοῦ κρίσιν.

Ἐγχαρον ἐν Μίτραις, τῆ 26 Νοεμβρίου 1889.

ΑΓΓΕΛΟΣ Δ ΜΕΤΡΗΝΟΣ.

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ.

Α'

ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΟΡΤΗΝ ΤΩΝ ΤΡΙΩΝ ΙΕΡΑΡΧΩΝ.

ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΕΛΕΝΗ ΚΑΙ ΑΣΠΑΣΙΑ.

Ὅς δ' ἂν ποιήσῃ καὶ διδάξῃ,
οὕτως μέγας κληθήσεται.
[Ματθ. # 19].

- Ἐλένη. Πρὸς τί ὁ τόσος θόρυβος κ' ἡ τόση ταραχή ;
πρὸς τί αὐτὸς ὁ κόσμος τὸσον ἀνησυχεῖ ;
πρὸς τί ἡμῶν τῶν παιδῶν σήμερον οἱ γονεῖς
ἦλθον εἰς τὸ σχολεῖον, δὲν θὰ μ' εἰπῇ κανεῖς ;
- Ἄσπασ. Ἐγὼ θὰ σοι τὸ εἶπω, φιλτάτη μου εὐθύς,
ἂν θέλῃς μὲ δύο λόγια, χωρὶς νὰ ζαλισθῆς.
- Ἐλένη. ὦ ! σὲ ὑπερευχαριστῶ διὰ τὴν προθυμίαν,
λέγε, λέγε, ἀγαπητή, κ' ἔχω ἐπιθυμίαν,
νὰ μάθω τί ζητοῦσιν ἐδῶ τόσοι πολλοὶ,
καὶ ποῖος εἶν' ἐκεῖνος ὅστις τοὺς προσκαλεῖ ;
- Ἄσπασ. Τοὺς προσκαλεῖ μεγάλη, μεγίστη ἑορτὴ
τριῶν ἱεραρχῶν μας, εἰς τὸν κόσμον ἕξακουστή.
Τοῦ θείου Χρυσοστόμου ἐκεῖνου τοῦ κλεινοῦ
κι' αὐτοῦ τοῦ Βασιλείου μεγάλου καὶ δεινοῦ,
καθὼς καὶ Γρηγορίου θεολόγου φαεινοῦ.
- Ἐλένη. Ναί, ἔχεις δίκαιον, φίλη μου, τὸ ξέχασα ἐγώ·
ἀλλὰ συγχώρησόν μοι ἐν ἄλλο νὰ σ' εἰπῶ.
Μήπως ἄλλους ἱεράρχας δὲν ἔχει ἡ ὀρθοδοξία
μὲ τὴν ἁγιότητα, μὲ τὴν ἀξία ;

Ἄσπασ. Ἔχει ἄλλ' αὐτοὺς καὶ μόνους σήμερον ὄλα
[τὰ σχολεῖα
τῶν ὁμογενῶν ἐορτάζουσι καὶ ὄλα τὰ διδασκα-
[λεῖα,
ὡς προστάτας τῶν γραμμάτων καὶ ἀρίστους
[διδασκάλους,
θεωροῦν αὐτοὺς καὶ μόνους οἰκουμενικοὺς με-
[γάλους.

Ἐλένη. Λοιπὸν ταῦτα τὰ πρωτεῖα,
τὰς τιμὰς καὶ μεγαλεῖα,
εἰς αὐτοὺς ἐδώκαν λέγεις,
καὶ ἀπὸ ὄλου τοὺς ἐκλέγεις ;

Ἄσπασ. Ναί, αὐτοὶ εἶν' οἱ φωστῆρες,
Ἐκκλησίας οἱ λαμπτήρες,
διὰ τοῦτο καὶ ἡμεῖς
μιμηταὶ τῶν εὐτελεῖς,
ἄσπασμα πρὸς τοὺς πρῶτοις φωστῆρας ἴψαλαμεν
[ὡς εὐπρεπῶς,
ἐν σχολαῖς φίλης πατρίδος ἐνικῶς τριαδικῶς,
τὸν Βασίλειον τὸν μέγαν, Ἰωάννην τὸν κλεινὸν
καὶ Γρηγόριον συνάμα θεολόγον φαινόν.

Ἐλένη. Ὡστε, φίλη, ἡ παιδεία αὐτοὺς ἔκαμε καὶ
[ἄλλους
να φανοῦν ὅτι ἐξέχουσι καὶ ἀπὸ ὄλου πρὸ με-
[γάλους ;

Ἄσπασ. Μάλιστα, φίλη, ἡ παιδεία· ὥστε πρέπει καὶ
[ἡμεῖς
ν' ἀνακράζωμεν συνάμα ἐκ τοῦ βάθους τῆς
[ψυχῆς.

(αἱ δύο ὁμοῦ γονυκλίνειις)

Ἡ παιδεία ὑψοῖ ταπεινὸν καὶ τὸν κάμνει μέγαν εἰς πνεῦμα,

ἡ παιδεία δοξάζει πτωχὸν καὶ δωρεῖτ' εὐμενέστατον νεῦμα
βασιλέων, ἀρχόντων, λαοῦ, κοινωνίας, οἰκίας, ἀτόμου.
Βασιλείου μεγάλου αὐτῆ, Γρηγορίου καὶ τοῦ Χρυσοστόμου,
ἐπισύρ' εὐλογίαν, εἴαν ἐξασκῆται καλῶς καὶ δικαίως.
Κι' ἂν ἀχώριστος μὲν ἔσαι ἀρετῆς κ' εὐσεβείας φέρῃ κλέος
εἰς τὸν δράστην αὐτῆς πανταχοῦ· καὶ τὸν ἔπαινον σύρει
[τοῦ κόσμου,
καὶ δωρεῖται αὐτῷ πανσθενῆ τὴν ἰσχύν· καὶ ἐκ μύρου εὐ-
κόσμου
περιχέεται ὁ ἀκραιφνῆς φίλος καὶ μύστης τῆς θείας παιδείας,
κ' ἐκζητεῖ τὴν φίλιαν αὐτοῦ καὶ θηρεύεται ἀπὸ βασιλείας.
Διὰ τοῦτο κ' ἡμᾶς, ὦ τριττοὶ καὶ λαμπροὶ τῆς Τριάδος
[φωστήρες,
καλῶς κρατεῖτ' εἰς παιδείαν στεφρῶς, ὀρθοδόξων μεγάλοι
[λαμπτήρες,
κ' εὐλογήσαντες ὄλους ἡμᾶς, πρωτανεύτατ' ἐκέθην τὸν θεῖον
φωτισμὸν τοῦ ὑψίστου Θεοῦ, καὶ σοφίας Θεοῦ μεγαλεῖον.

←εεε→

Β'

ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΚΑΤΑ ΤΑΣ ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ.

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΑΙ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ.

«Παραμυθεῖσθε τοὺς ὀλιγοψύχους» (Πρός Θεσσαλ. Α'. Ε', 14).

«Βίς πάντα κενὸν φίλος ὑπερχέτω σοι» (Περικμ. 14. Κεφ. 17).

Γεώργ. Ἔ! τέλος πάντων, ἦλθον καὶ αἱ ἐξετάσεις.
'Αλλά, Θεέ μου! διατί τρέμω,
Τρέμω, τρέμω ὅσ' ἀν καλάμι,
ποῦ εἶν' στήν ἄκρα ἔς τὸ ποτάμι.
Διατί ἡ καρδιά μου μάζωξε καὶ ἔγεινε κουβᾶρι;
'ὄσ' ἀν τὸν λαγὼ ποῦ γίνεται μικρὸς μικρὸς κουβᾶρι,

δταν πετάξας ἀετὸς κατέβη νὰ τὸν πάρῃ ;

Ἄχ ! καλὰ θὰ ἔκαμνα νὰ μὴν ἤρχόμην·

ἀλλὰ ἡ μητέρα μου μὲ κατέπεισε.

Ναί, πολὺ τὴν ἀγαπῶ ἐκείνην τὴν μητέρα,

ἐκείνη μὲ κατέπεισε νὰ ἔλθω ἐδῶ πέρα.

Μὲ εἶπεν ὅτι αἱ ἐξετάσεις, παιδάκι μου, εἶναι πανηγύρι καὶ σὺ τὰς φοβεῖσαι ;

- Ναὶ τὰς φοβοῦμαι βέβαια, κ' ὄλο τὰς ἀποφεύγω, πλὴν στὴν παγίδα πιάσθηκα καὶ δὲν ἔμπορῶ νὰ [εὔγω.

Ἄχ ! Θεέ μου ! τί νὰ κάμω τώρα ;

- Τί νὰ κάνω, τί νὰ κάνω ;

ἀπὸ φόβον θὰ πεθάνω.

Καλὰ μ' ἔλεγεν ὁ διδάσκαλος· μελέτα, Γεώργιε·

πρόσεχε, Γεώργιε· ἐπιμελήσου, Γεώργιε· αἱ ἐξετά-

σεις πλησιάζουν. Ἄλλ' ἐγὼ ἐνόμιζα ὅτι μὲ τὰς

ἐξετάσεις ἤθελε μόνον νὰ μὲ φοβερίσῃ.

- Ἄλλὰ τί φόβος ; τί καυμὸς ; τί τρόμος ; τί φοβέρα ;

ποῦσαι, μητέρα, νὰ μ' ἰδῆς, ποῦσαι, καλὴ μητέρα ;

νὰ ὄῃς τί μ' ἔκαμε αὐτὸ τὸ μικροπαναγύρι

ποῦ μ' ἔστειλες, κ' ἦλθα κ' ἐγὼ διὰ δικόσ' χατήρι ;

ὦ σεβαστὲ διδάσκαλε ! μ' εἶπες αἱ ἐξετάσεις

πλησίασαν, Γεώργιε, φόβον θὰ δοκιμάσῃς !

Ἐὰν δὲν ἐτοιμασθῆς, ὡς πρέπει ν' ἀποκριθῆς·

θὰ ἦναι πρόσωπα πολλὰ, ἔγκριτα καὶ σεβαστά,

μ' εἶπε· λοιπὸν μὴ ἀργῆς

ἐπιμελῆς γιὰ νὰ γενῆς·

Δὲν τὸ πιστεῦα ἐγὼ

κ' ἐτραγώδουν τρα-λα-λά·

τώρα ὅμως δίδω πίστιν,

ναί, μὰ τοῦ Χριστοῦ τὴν πίστιν (κάνει τὸν σταυρὸν του)·

Διότι ἰδοῦ· τί βλέπω ; τὸν πανιερώτατον ἡμῶν ἀρ-

χιερέα, τοὺς αἰδεσιμωτάτους ἱερεῖς, τοὺς σεβαστοὺς ἐφόρους, τοὺς σεβαστοὺς γονεῖς ἡμῶν τῶν παιδίων, βλέπω ἀγαπητοὺς συγγενεῖς, φίλους, πατριώτας καὶ τόσους ἄλλους· ἄχ! ὅλοι οὗτοι ἦλθαν ν' ἀκούσωσιν ἐμὲ κ' ἐγὼ ἀπὸ τὸν φόβον μου, ἀπὸ τώρα τὰ ἔχασα.

Ἄχ! τώρα ἔβαλα γνῶσι
ἀλλ' ἢ ὑστερνὴ μου γνῶσι
βοήθειαν δὲν θὰ μοι δώσῃ.

Δημήτ. Τί ἔπαθες, Γεώργιε, καὶ ὀμιλεῖς μόνος σου; διὰ τί εἶσαι κίτρινος; τί ἔχεις; τί φόβος σὲ κυριεύει; διὰ τί τρέμεις;

— Ποῖος σὲ ἐφοβήρισε καὶ χάθηκ' ἡ θωριά σου;
ἔλα, βαστάξου, φίλε μου, καὶ σφιγξέ τὴν καρδιάσου.

Γεώργ. Ἄχ! νὰ ἤξευρες, καυμένε Δημήτριε, θὰ μὲ ἐλυπεῖσο, θὰ μὲ εὐσπλαγχνίζεσο· νὰ ἤξευρες, τέλος πάντων, θὰ μ' ἔλεγες κρυφου, χάσου, φύγε, λείψε, μὴ στέκης ἐδῶ. Ναί.

— Μὴ στέκης, ἀλλὰ πέταξε, θὰ μ' ἔλεγες καυμένε,
ζήτησε τόπον νὰ κρυβῆς, μαῦρε δυστυχισμένε!

Δημήτ. Μὰ στάσου, ἀδελφέ; τί φοβεῖσαι; εἰπέ μοι τὴν αἰτίαν τοῦ φόβου σου· τί ἔχεις; διατί θέλεις νὰ φύγῃς; διατί θέλεις νὰ χαθῆς; διατί θέλεις νὰ λείψῃς;

— Τί τάχα σ' ἐφοβήρισε καὶ ὅλο τὴν φευγάλα,
φίλε μου, συλλογίζεσαι; ἔλα 'ς τὸ νοῦσ' μιὰ
[στάλα.

Γεώργ. Καὶ δὲν τὸ κατάλαβες ἀκόμη; ἐδῶ αὐτὴ ἡ συνάθροισις τῶσων σεβαστῶν προσώπων θὰ μᾶς πάρουν λογαριασμόν, θὰ μᾶς ἀκούσουν, θὰ μᾶς ἐρωτήσουν, θὰ μᾶς ἐξετάσουν τί ἐμάθαμεν ἕως τώρα εἰς τὸ σχολεῖον· αἱ! αἱ! ἀλλοίμονον! καὶ ἂν δὲν ἀποκριθῆς

ὅπως πρέπει; εἶναι ἀληθὲς ὅτι σήμερον δὲν ἔχει ξύλο, ἂν δὲν ἤξεύρης τὸ μάθημά σου, ἀλλὰ καλλίτερον νὰ εἶχε ξύλο, παρὰ νὰ εὕγουν ἔπειτα καὶ ἱερεῖς καὶ ἔφοροι, καὶ τόσοι ἄλλοι νὰ λέγουν ὅτι τοῦτάδε ὁ υἱὸς δὲν ἠμπόρεσε ν' ἀποκριθῆ εἰς τὰς ἐξετάσεις· κρίμα του, κρίμα του.

— Καὶ τοῦτο δὲν εἶν' θάνατος καὶ ζωντανὸς χαμὸς; δὲν εἶναι ὅ,τι καὶ ἂν πῆς, δὲν εἶναι πεθαμὸς;

Δημήτ. Καὶ ἐκεῖνα τὰ ὅποια ἔμαθες, Γεώργιε, δὲν δύνασαι νὰ τὰ ἀναγνώσῃς τώρα; εἰς ἐκεῖνα τὰ ὅποια σ' ἐδίδαξεν ὁ διδάσκαλος δὲν δύνασαι, ἐὰν ἐρωτηθῆς, ν' ἀποκριθῆς;

— Ἐνα μάθημα ὅσον ξεύρης, κόπον δὲν θέλει νὰ τὸ εὕρης.

Γεώργ. Ναί· ἐκεῖνο τὸ ξεύρω καὶ ἐγώ, Δημήτριε, ἀλλ' ἐγὼ ἕως τώρα εἰς τὰς ἐξετάσεις δὲν παρουσιάσθηκα· σὺ καὶ ἄλλοτε πέρασες τέτοιαις μπόραις καὶ φουρτύναις· ἐγὼ ὅμως πρώτην φοράν τώρα παρουσιάζομαι εἰς ἐξετάσεις· δὲν ἤξεύρεις τὸν μῦθον τοῦ Αἰσώπου, ὅτι ἡ ἄλεπού ὅταν πρώτην φοράν εἶδε τὸ λεοντάρι κόντεψε ν' ἀποθάνῃ ἀπὸ τὸν φόβον της;

— Καὶ εἰς τὸ νῦν ἦλθε καὶ αἰετὴ κεράτσα Ὠωμαή.

Δημήτ. Ἐλα σὺ κοντά μου, μὴ φοβεῖσαι· ἡ ὥρα αὐτὴ εἶναι παναγῦρι· καλὰ σὲ ἔλεγε καὶ ἡ μητέρα σου· τόλμην μόνον θέλει καὶ τίποτε ἄλλο. Σὺ, δόξα σοι ὁ Θεός, εἶσαι ἀπὸ τοὺς καλοὺς μαθητάς· σὺ μόνις δύο φράσας ὅλον τὸν καιρὸν ἔμεινες νηστικός, διότι δὲν ἤξευρες τὸ μάθημά σου, ἐνῶ εἶναι τόσοι ἄλλοι χειρότεροί σου, οἱ ὅποιοι κάθε ἡμέραν ἔμενον νηστικοὶ καὶ δὲν τὸ γράφουν, δὲν τοὺς μέλει διὰ τίποτε.

— Λοιπὸν τῆς ψυχῆς τὸ βάρος
ἄς πάρ' ἢ τόλμη καὶ τὸ θάρρος.

Γεώργ. Ὅχ! ὀρυσίσθηκεν ὀλίγον ἡ ψυχὴ μου! νὰ τί θὰ
εἶπη καλὸς φίλος· ὁ καλὸς φίλος εἶναι παρηγορία·
ὁ καλὸς φίλος εἶναι ἀνεκτίμητος θησαυρός· ὁ καλὸς
φίλος εἶναι βοηθὸς εἰς τὰς ἀνάγκας· ὁ καλὸς φίλος
εἶναι τὸ καλῆτερον εἰς τὸν κόσμον πρᾶγμα.

— Καλὸν φίλον, λέγουν, ζήτηι
κι' ἄς μὴ ἔχη οὔτε σπῆτι.

Δημήτ. Ναί, Γεώργιε, εἶμαι φίλος σου καὶ θὰ εἶμαι· ἀλ-
λὰ καὶ ὅλοι οὔτοι ἐδῶ, δηλαδὴ ὁ πανιερώτ. ἡμῶν
ἀρχιερεὺς, οἱ αἰδεσιμώτ. ἱερεῖς, οἱ σεβαστοὶ ἔφοροι,
οἱ προσφιλεῖς πατριῶται καὶ ὅλοι οἱ ἄλλοι εἶναι φί-
λοι, καὶ τοὺς φίλους κἀνεὶς δὲν πρέπει νὰ τοὺς φο-
βῆται. Ἐμπρός, λοιπὸν, τόλμη, θάρρος, παρρησία
καὶ τίποτε ἄλλο. Καὶ διὰ νὰ μᾶς ἐμπνευσθῆ τὸ
θάρος ἄς ψάλλωμεν καὶ τὸ ᾄσμα τῶν ἐξετάσεων.

(Συγκρατούμενοι δὲ διὰ τῶν χειρῶν καὶ ψάλλοντες
μεταβαίνουσιν εἰς τὴν ἐν τῷ θρανίῳ θέσιν των·
μετὰ τούτων δὲ ψάλλουσι καὶ οἱ λοιποὶ μαθηταὶ
τὸ ἴδιον).

— Τῶν ἐξετάσεων καιρὸς
ἦλθε πλέον ὁ λαμπρός,
ἦλθε πλέον ὁ λαμπρός
τῶν ἐξετάσεων καιρὸς.

Λοιπὸν μὴ φοβεῖσθε, καλοὶ συμμαθηταί,
ἀλλὰ ἀποκριθῆτε καλῶς, συσπουδασταί.

Ἐμπρός, ἐμπρός, ἐμπρός, ἐμπρός,
τῶν συμμαθητῶν χορός,
ἐμπρός, ἐμπρός, ἐμπρός, ἐμπρός,
μὴ σᾶς μέλη, νὰ καιρός.

Ἐδῶ, ἐδῶ φανῆτε μεγάλοι καὶ μικροί,
ἐδῶ, ἐδῶ φανῆτε χαρούμενοι παιδῶν.
Ἄλλά, ἀλλ' ἄς φωνήσωμεν,
Θεέ' κι' ἄς ἐκζητήσωμεν,
βοήθειαν καὶ ἀρωγὴν
ὁς εἰς τὸν νοῦν καὶ τὴν ψυχὴν,
καὶ φῶτισον, Θεέ μου, τὸν νοῦν τὸν σκοτεινὸν
ἡμῶν τῶν παιδαρίων μὲ πνεῦμα φωτεινόν.

→✠←

Γ'

ΔΙΑΛΟΓΟΣ [ΤΟ ΜΕΣΗΜΕΡΙ ΑΦΟΥ ΦΑΓΩ].

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΚΟΡΑΣΙΟΝ ΜΕΤΑ ΤΗΣ ΜΗΤΡΟΣ ΑΥΤΟΥ.

«Ὁ πῦλος μὴ ἐπιδύατω ἐπὶ τῷ παροργισμῷ ὑμῶν».
(Ἐφεσ. Δ'. 26)

Κοράσιον. Ἄκουσε, μάνα, τί δουλειαῖς,
ἔχω νὰ σώσω καὶ πολλαῖς.
— Τὸ μεσημέρι ἀφοῦ φαίγω,
εἰς τὸν κῆπόν μας θὰ πάγω·
θὰ ὀργῶ τὴν μικρὰν μηλίτσα
καὶ τὴν ἄσπρη ὀρνιθίτσα·
ἢ μηλιά ἂν ἔχη μῆλα
κρυμμένα 'ς τὰ πυκνά τὰ φύλλα,
καλὰ καὶ ὄριμα 'ς τὴν ὄψι,
πρέπει κανεὶς γιὰ νὰ τὰ κόψη.
Τὴν δὲ ἄσπρη ὀρνιθίτσα
ἂν τὴν εὔρω 'ς τὴν φωλίτσα,
ὦ !! τότε τί χρυσῆ δουλειά ;
θὰ κάμ' αὐγὸ μὲς τὴν φωλιά.
Ναί, ὅλα ταῦτα θὰ τὰ ὀργῶ,

Μήτηρ. ἀφοῦ σχολάσω ἀπ' τὸ σχολεῖό.
Θά δγῆς καὶ τὸ μάθημά σου,
αὐτὸ ἢ ἡ κύρια δουλειά σου.

Κοράσιον. Ἄ! γιὰ 'κεῖνο δὲν με νοιάζει,
γι' αὐτὸ κανεῖς πρέπ' νὰ χτικιάζη·
διὰ τοῦτο ἄφσ' αὐτὰ
ποῦ δὲν κτυποῦν καλὰ 'ς τ' αὐτιά,
κι' ἄκουσε ποῦ θὰ σ' εἰπῶ
ἄλλ' ἓνα λόγο χαρωπό.

— Εἶδες καὶ μίαν καλυβίτσα
ποῦ σκάρωσα εἰς μίαν ἀκρίτσα;

— Θά τὴν σκεπάσω κι' ἀπὸ πάνω,
ὅταν τέλεια τὴν κάνω
μὲ κλωνάρια λυγαριᾶς
καὶ μοσχισμένης φλαμουριᾶς.

Μήτηρ. Θά δγῆς καὶ τὴν γραμματικὴ σου
καὶ τὴν ἀριθμητικὴ σου!

Κοράσιον. Μῆτερ, σῶπα 'ς τὴ ζωὴ σου!
πῶς τὸ σκάνει ἡ ψυχὴ σου;
μέσ' εἰς ταῦταις ταῖς δουλειαῖς
νὰ βάζης ταῖς γραμματικαῖς;
καὶ μαθήματα καὶ ἄλλα
ποῦ με κάμουνε τὸ γάλα,
ποῦ βύζαξα νὰ τὸ ξεράσω,
κι' ὄλ' αὐτὰ νὰ τὰ ξεχάσω,
π' ὄχι νὰ κάμω βιαστικά
εὐμορφα καὶ παστρικά;

Μήτηρ. Παστρικά καλὰ νὰ κάνης,
καὶ βιαστικά πολὺ νὰ πιάνης,
θέλω, κόρη μου ἐγώ,
ὄχι ὄρνιθας αὐγὸ,

καὶ μηλίτσαις καὶ μηλιαῖς
καὶ καλύβαις καὶ σπηλιαῖς·
ὄχι· τοῦτα δὲν τὰ θέλω·
μήπως δι' αὐτὸ σὲ στέλλω
ς' τὸ σχολεῖο νὰ συχνάζης ;
τέτοιαις δουλιαῖς νὰ με κυτάζης ;

— Ὅχι ! μὰ τὴν ἀλήθεια, ὄχι,
ὄχι, κόρη μου, δὲν τῶχει
ἡ μάνα σου ς' τὸ νοῦ της τοῦτο,
νὰ τὸ καταπιῇ τὸ φρούτο.

— Ἡ μάνα σ' θέλει γράμματα,
τοῦ Θεοῦ τὰ πράγματα !
ἀνάγνωσι καὶ γράψιμο,
κέντημα καὶ ράψιμο·
θέλει ν' ἄσαι καὶ γνωστικὴ,
ἐπιμελὴς καὶ σκεπτικὴ.

Κοράσιον. Θὰ εἶμαι ἄλλὰ νὰ σὲ εἶπω,
ποτὲ δὲν θὰ με στείλῃς ς' τὸν κῆπο ;
τί ; μόνον σπῆτι καὶ σχολεῖο,
κέντημα, γραφὴ, βιβλίο,
θὰ κυτάζω κάθε μέρα ;
λυπήσου με, καλὲ μητέρα ;

Μήτηρ. Σὲ λυποῦμαι ἐγὼ πάντα·
ἀλλὰ τοῦ μηνὸς τριάντα
ἡμέρας, κόρη μου, ν' σ' εἶπω,
δὲν θὰ τὰς περνᾷς ς' τὸν κῆπο.

— Μόνον μίαν Κυριακὴν,
ἡ μεγάλην ἑορτὴν,
ἂν τύχη, θὰ πηγαίνῃς ς' τὸν κῆπο,
πλὴν κ' ἐγὼ χωρὶς νὰ λείπω·
θᾶμαι μαζῇ σου νὰ σὲ κυτάζω,
καὶ μὲ τὸν ἴσχιό μου νὰ σὲ σκεπάζω·

Κοράσιον Μὲ γνώμην θάμαι τὴν ἰδικήν σου,
ὦ μητέρα, ἔθεν τὴν μητρικὴν σου
χεῖρα νὰ δώσης νὰ τὴν φιλήσω,
κι' εὐθὺς νὰ εἴπης θὰ συγχωρήσω
τὴν θυγατέρα, ἣτις ποθεῖ
εἰς τὸ ἐξῆς νὰ διορθωθῇ.

Μήτηρ Λάβε τὴν χεῖρα, καλὴ μου κόρη, (δίδει τὴν χεῖρα της)
συγχωρημένη ἔσο· καὶ χώρει
εἰς σωτηρίους ὁδοὺς καλὰς,
μὲ τῆς μητρὸς σου τὰς συμβουλὰς.

→❦←

Δ' ΔΙΑΛΟΓΟΣ.

[Ἡ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ ΠΛΟΥΤΟΣ].

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ, ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΚΑΙ ΝΙΚΟΛΑΟΣ.

(ὄλοι δεκάτετις)

*Ὁς φείδεται τῆς ἑαυτοῦ βακτηρίας, | Γιέ, ἐὰν σοφὸς γένη σεαυτῷ,
μισεῖ τὸν ἑαυτοῦ υἱόν, ὃ δὲ ἀγαπῶν | σοφὸς ἔσει καὶ τοῖς πλησίον σου.
παιδεύει ἐπιμελῶς. Παροιμ. 13, 24. | Παροιμ. 9, 12.

*Αριστείδης (κρατῶν τὴν χεῖρά του κλεισμένην κρῖζει)

Πλοῦτος, πλοῦτος, μέγας πλοῦτος εἶναι ἡ οἰ-
[κονομία,
αὕτη μ' ἔκαμε δεκάρες νὰ μαζεύσω μία, μία.
Ναί, δεκάρες κ' εἰκοσάρες αὕτη μ' ἔκαμε νὰ
[ἔχω
σωρὸ ἕνα ἐδῶ μέσα, καὶ σφιγκτὰ νὰ τὰς κα-
[τέχω.
Λοιπὸν ἡ οἰκονομία ζήτω! ζήτω δὲ κι' ὁ οἰ-
[κονόμος,

πρέπει ε' τὸ ἐξῆς καὶ αὕτη νὰ ἐπιβληθῆ ὡς
[νόμος.

— Ναί, ἡ οἰκονομία πρέπει νὰ ἐπιβληθῆ ὡς νό-
μος· διότι αὕτη πλουτίζει τοὺς ἀνθρώπους,
ὅπως τώρα ἐπλούτισε κ' ἐμένα· καὶ πραγμα-
τικῶς ἰδοὺ τὰ καλὰ τῆς οἰκονομίας· ἰδοὺ μία
εἰκοσάρα [δεικνύει αὐτὴν] καὶ ἄλλη μία [ἐπί-
σης δεικνύει] ἓν γρόσιον· καὶ δύο τρία γρόσια·
καὶ πέντε ὀκτώ, καὶ δύο δέκα· ὦ! τί χαρά;
ἔχω δέκα γρόσια [πηδᾷ ἀπὸ χαρᾶν], εἶμαι
ἓνας μικρὸς πλούσιος· ἓνας μικρὸς κεφαλαιοῦ-
χος· ἤμπορῶ μὲ αὐτὰ τὰ δέκα γρόσια νὰ
κάμω τόσα καλὰ· δηλαδὴ καὶ δανεικὰ νὰ
δώσω, καὶ τὰ χρειώδη διὰ γραφὴν ν' ἀγορά-
σω καὶ ἐλεημοσύνην νὰ κάμω· τί εὐτυχία;
καὶ μάλιστα, ἔσο θυμοῦμαι τὸ προχθεσινὸ μά-
θημα τῆς ἱερᾶς Ἱστορίας, εἰς τὸ ὁποῖον, ἐκτὸς
ἄλλων πολλῶν, ἐμακαρίζοντο ὑπὸ τοῦ Κυρίου
ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ οἱ ἐλεήμονες τοιου-
τοτρόπως: «Μακάριοι οἱ ἐλεήμονες, ὅτι αὐτοὶ
ἐλεηθήσονται».

Ο δὲ διδάσκαλός μας ἀνέπτυξεν αὐτὸ τοιου-
τοτρόπως:

»Μακάριοι οἱ ἐλεήμονες,
οὐχὶ δὲ ἐπιλήσμονες
τῶν ἀδελφῶν μας τῶν πτωχῶν,
χρηρῶν καὶ παίδων ἀτυχῶν,
εἶπε τοῦ Χριστοῦ τὸ στόμα,
ὅταν ἐπὶ γῆς ἀκόμα
ἐκεῖνην τὴν τελείαν
θεῖαν διδασκαλίαν
ἐκήρυττε κ' ἐδίδασκε

κ' εἰς πάντας ἀνεμίμησκει,
ὅτι εἰς Θεὸν πλουτίζει
τὸν πτωχὸν ὅστις δανείζει.

Ἄποστολος (Πλησιάζων τὸν Ἀριστείδην κάμνει τὸν σταυρὸν του)

Χριστὲ καὶ Παναγιά,
κυτάζετε δὲ παιδιὰ,
κηρύττει καὶ μονολογεῖ,
διδάσκει καὶ θεολογεῖ.

Ἀριστείδης

Καλὲ Ἀριστείδη, τί ἔπαθες; μὲ ποῖον ὀμιλεῖς;
ποῖον ἐλεεῖς; ποῖον δανείζεις; ποῖον πλουτίζεις;
Ὅμιλῶ, φίλε, μὲ τὴν οἰκονομίαν, καὶ ἐλεῶ
τοὺς πτωχοὺς· ἅ! ἡ οἰκονομία! ἡ οἰκονομία
εἶναι μέγας θησαυρὸς! εἶναι μέγας πλοῦτος
εἰς τὸν ἄνθρωπον· καὶ ὁ μόνος πλούσιος εἰς τὸν
κόσμον εἶναι ὁ οἰκονόμος· χαρὰ δ' εἰς ἐκεῖνον
ὅστις ἔχει συντροφὸν τὴν οἰκονομίαν καὶ τὴν
ἐλεημοσύνην φιληγάδα.

— Ἡ μιά, τὸν λέγει, πλουτίζει, φίλε,
ἢ ἄλλη, πέντε ἐκ τῶν δέκα στείλε
ἔς τοῦ μπάρπα Δήμου τὰ παιδιὰ,
τ' ἀγγέλια καὶ ὄρφανά.

Νικόλαος

Ἔλα δὲ καὶ σὺ μὲ τὴν οἰκονομία σου· χθεσι-
νὸ παιδί καὶ σὺ ἴσ' ἔμένα, ἔμαθες καὶ τὴν
οἰκονομίαν· καλέ, τί οἰκονομαίαις μὲ ψάλλεις;
τί ἐλεημοσύναις σκορπίζεις;
Ποῖον δανείζεις καὶ συντρέχεις;
ὅλα δέκα γρόσια ἔχεις·
ἐγώ; ἐγὼ αὐτὰ νὰ τ' ἄχω,
θ' ἀγοράσω ὅ τι λάχω.
μῆλα, κάστανά, ἀπίδια,
σβούρους, ζουρνάδας καὶ σφυρίδια,
καὶ θὰ τρέξω μονομιᾶς

εἰς τὰ παιδιὰ τῆς γειτονιάς.
Νὰ τὰ ἴω τρέξετε, παιδιὰ,
νὰ ἴητε μέσα ἔς τὴν ποδιά,
πῶς ἴωρικὰ πολλὰ
καὶ παιγνίδια καλά.

Ἐλάτε νὰ τὰ μοιρασθῶμεν,
κ' ὕστερα νὰ σηκωθῶμεν,
τὰ σφυρίδια μας λαλοῦντες
κ' εἰς τοὺς δρόμους πηλαλοῦντες,
νὰ χαρῶμεν, νὰ χαρῶμεν,
ὅσον καὶ ἂν ἴμπορῶμεν.

Ἄριστειδης

Αὐτὸ τὸ λέγουν ἄσῳτῖα
καὶ μεγάλην ἄρρωστῖα
τοῦ νοῦ καὶ μυελοῦ
καὶ τ' ἄλλα ἔργα τοῦ τρελλοῦ·
νὰ φωνάζη μέσ' ἔς τοὺς δρόμους,
νὰ σκορπᾷ φωνὰς καὶ τρόμους,
μὲ ζουρνάδες καὶ σφυρίδια,
νὰ κυλιέται ἔς τὰ σκουπίδια.

Ἐγὼ αὐτὰ γὰρ νὰ τὰ κάνω,
πρέπει πρῶτα νὰ πεθάνω·

ἔς ἐμένα ἡ οἰκονομία,

λέγει, πεντάρα οὔτε μία
νὰ δίδω εἰς τέτοια ἀνωφελῆ,
παιγνίδια ἀνόητα κ' εὐτελεῆ,
ἀλλὰ εἰς χήρας κ' ὄρφανὰ
κ' εἰς ἄλλο τίποτε πουθενά·
ὅθεν ἡ οἰκονομία

ἔς ἐμὲ εἶν' πλοῦτος καὶ εὐτυχία.

Ἀπόστολος

Καὶ πῶς ἐμβῆκεν ἡ ἰδέα τῆς οἰκονομίας εἰς
τὸν νοῦν σου, Ἄριστειδῆ; Σὺ, βλέπω, ὅπως
διόλου ἀλλαξες φρονήματα. Σὺ, ἕως χθὲς, ὅ-

σον ἀφορᾷ τὰ χρήματα, δὲν ἔδιδες τόσην ἀξί-
αν εἰς αὐτά, ἀλλὰ μὲ τὸ ἓνα χέρι τὰ ἔπερ-
νες καὶ μὲ τὸ ἄλλο τὰ σκόρπιζες· τώρα ὅμως
βλέπω ἄλλα φρονήματα καὶ ἄλλας ιδέας· ἄλ-
λην γνώμην, καὶ ἄλλην θέλησιν· ἄλλα συ-
στήματα καὶ ἄλλα πιασήματα.

— Πλὴν πόθεν ἢ μεταβολὴ
αὕτη, φίλε, ἢ καλὴ;
πόθεν ἢ οἰκονομία;
μήπως δὲ καὶ σὲ καμμία
ιδέα τῆς φιλαργυρίας
καὶ τῆς φιλοχρηματίας
ἔβαλε βουλή καὶ νόμο
νὰ σὲ κάμη οἰκονόμο;
τῆς φιλαργυρίας; Θεὸς νὰ μὲ φυλάξῃ·
πλὴν ἄκουσε μὲ τάξι,
αὐτὰ ποῦ θὰ σ' εἶπω
καὶ διὰ ποῖο σκοπῶ,
ἤλλαξα ἀφ' ἑνὸς γνώμη,
ἐνῶ ὡς χθὲς ἀκόμη
ἔσκόρπιζα ἀσκόπως
τὰ χρήματα· καὶ τόπος,
κανεῖς ἵπ' αὐτὰ δὲν πιάσθη,
κ' ἔπειτα ὅταν χρειάσθη
μία δεκάρα μόνη,
τότε χωρὶς τιμόνι,
θαρρεῖς ἐκεῖ κ' ἐδῶ
ἔτρεχα νὰ ἰδῶ,
ποῦ θ' αὔρω τὸν πατέρα,
τὸν θεῖο καὶ τὴν μητέρα·
καὶ νὰ παρακαλῶ
καὶ νὰ παραλαλῶ

Ἄριστειδῆς

ψευτιάς, και ἄλλα τόσα,
για νὰ λάβω μία γρόσα.
Ἐλεγα δὲ ὅτι πένας θ' ἀγοράσω και κονδύλια,
ἀλλ' ἐγὼ εὐθὺς 'ς τὰ ἀπίδια ἔτρεχα και 'ς τὰ
[σταφύλια.

και τὴν γρόσα μονομιᾶς
μὲ τὰ παιδιὰ τῆς γειτονιᾶς
ἔτρωγα και τραγάνιζα
κι' ἀέρα ἔτηγάνιζα.
Ἄλλὰ δόξα τῷ Θεῷ,
προχθὲς ποῦ ἦλθε 'ς τὸ σχολεῖο
ὁ πατέρας ὡς κριτῆς
κι' ἀδέκατος ἀνακριτῆς,
κ' εἶδε ὅλα μὲ τὰ 'μάτια
μέσ' 'ς τὴν τζάντα τὰ κομμάτια
πένας, κονδύλια, χαρτιά, βιβλία,
εἰς κατάστασιν ὅλα ἀθλία.
Κ' εἰς τὸν οἰδόσκαλον ἐμπρὸς
τὰ ἔχυσε, κ' ἰδοὺ σωρός!
βιβλίων ξεσχισμένων
και πένων τσακισμένων.
Και μ' ἐρωτᾷ τὴν γρόσα
ποῦ πῆρα χθὲς και τόσα
ποῦ μ' ἔδωκε προχθὲς
τί τὰ 'καμμα μαθὲς;
Ἄλλὰ κλειδοστομιὰ
μὲ εὔρε μονομιὰ,
και ἄρχισα νὰ κλαίγω
και τίποτε νὰ λέγω
δὲν μπῆρα 'γὼ μ' αὐτὰ
πλὴν τότε ἀπ' τ' αὐτὰ
μ' ἀρπάζει και φωνάζει,

καὶ κάτω μὲ τινάζει.
Καὶ λέγ' εἰς ἀσωταῖς
'πὸ τῶρα καὶ κακίαις
ἐδόθηκες ; νὰ λείψης,
ἐὰν δὲν ὑποκύψης
εἰς τὴν οἰκονομία·
εἰ δ' ἄλλως, οὐδεμία
εἰς τὸ ἐξῆς πεντάρια
θὰ δγῆς οὔτε δεκάρια.

Ἄποστολος

Ἀλήθεια ; τί φοβέρα
ἐκείνην τὴν ἡμέρα
θὰ τράβηξες, καυμένε,
τότε δυστυχισμένε ;
πλὴν τῶρα εὐτυχῆ
κ' εἰς ὅλα εὐπειθῆ
τὰ λόγια τοῦ πατρὸς,
καθὼς καὶ τῆς μητρὸς ;
κ' ἐγὼ λοιπὸν κ' ἐγὼ
ἔσὲ θὰ μιμηθῶ.

Ἄλλ' ἄλλο δὲν μὲ λὲς
τί σ' ἔκαμε μαθὲς
νὰ γείνης τόσον τῶρα
οἰκονόμος γιὰ τὴν ὥρα ;

Ἀριστείδης

Κατὰ τὴν καλὴν μου τύχη
τότ' ἔλαχε νὰ τύχη,
ἐκείνην τὴν ἡμέρα,
ἔτσ' θὰ τὸ φέρ' ἡ σφαῖρα,
τὸ τῶν μακαρισμῶν
μᾶθημα κ' ἁγιασμὸν
μ' ἔφερε 'ς τὴ ψυχὴ
ἐκείνη ἢ εὐχὴ.

« Μακάριοι οἱ ἐλεήμονες,

πτωχῶν μὴ ἐπιλήσμονες,
αὐτοὶ ἐλεηθήσονται
καὶ οὐ λησμονηθήσονται
εἰς τὴν τοῦ οὐρανοῦ
βασιλείαν τοῦ Θεοῦ».

Ἄλλὰ τὸν μακαρισμὸν τοῦτον ἔξευρετε, παιδία;
εἶπεν, ὁ διδάσκαλος· μόνον ἡ οἰκονομία
εἰς ἡμᾶς τοὺς μὴ πλουτοῦντας
καὶ βαλάντια κρατοῦντας
πτωχά, καὶ πάντοτε κενά,
θὰ μᾶς κάμ' ἂν πουθενά
δὲν δίδωμεν ματαίως χρήμα,
νὰ ἐκτελέσωμεν καὶ τὸ ῥῆμα
τοῦ Χριστοῦ αὐτὸ τὸ θεῖον,
ψυχῆς γὰρ ἔχωμεν ἰατρεῖον,
εἰς πολλοὺς ἐναυτοὺς.

Νικόλαος

Καλὲ δῆγέ τέ τους αὐτούς;
Τί ἐλεημοσύναις ψάλλουν; τί πολλὴ οἰκονομία;
δὲν τ' ἀφήνετε αὐτὰ καὶ νὰ ἴδωμεν εἰς ποῖα
ἐργαστήρια θὰ πᾶμε
τὴν δεκάρα μας νὰ φᾶμε,
εἰς παιχνίδια κι' ἀφροτὰ
κουλούρια καὶ ζαχαρωτά;

Ἄριστείδης

Ἔλα δὲ καὶ σὺ καυμένη
ἀπὸ παιχνίδια ζαλισμένε,
τὰ κουλούρια καὶ παιχνίδια
κ' οἱ ζουρνάδες μὲ σφυρίδια
εἶναι τῶν μικρῶν παιδιῶν,
τῶν ἀνηλίκων καρδιῶν·
δι' ἡμᾶς διδασκαλία,
διότι πλέον εἰς σχολεῖα
ἐρχόμεθα μεγάλα,

και δὲν μυρίζει γάλα
τὸ στόμα μας, και χάρι
θα μᾶς κάμης, παιγνιδιάρη,
ἐὰν ἀναχωρήσης
και μόνους μᾶς ἀφήσης.

Νικόλαος

Δὲν μὲ θέλετε τὸ νοιώθω,
πλὴν 'πὸ 'δῶ 'γὼ δὲν τὸ κλώθω,
ἐὰν δὲν μ' ἀπαντήσης
εἰς ὀλίγας ἐρωτήσεις,
ποῦ ἔχω νὰ σὲ κάνω
'ς τὴν οἰκονομία 'πάνω.

Δὲν μὲ λέγεις ὁ τεχνίτης,
ὁ πτωχὸς κ' ἐρημοσπίτης,
ἔχ' ὠφέλειαν καμμίαν
ἀπὸ τὴν οἰκονομίαν;

Ἀριστείδης

Χαίρω πολὺ ὅτι αἰτία
θα μὲ δώσης, φίλε, και ποῖα
εἶναι ἡ οἰκονομία
νὰ σὲ διδάξω μία, μία
τὰς περιστάσεις αὐτῆς· κ' ἐν τάξει
καθὼς τὸ νῆμα ἀπ' τὸ μετάξι,
θα τὰς χωρίσω, καθὼς ταῖς ἄλλαις,
πούχαμε τρεῖς ἑορταῖς μεγάλαις,
μὲ τὰς ἐχώρισεν ὁ πατέρας
εἰς στίχους ὄλας· κ' ἔλαβε πέρας
ἡ ἄσωτία μου, ὥστε ὡς πρῶτα
δὲν εἶμαι σπάταλος· πλὴν ἐρώτα.

Νικόλαος

Λοιπὸν ἐπαναλαμβάνω
τὴν ἐρώτησιν ὡς ἄνω.
Δὲν μὲ λέγεις ὁ τεχνίτης,
ὁ πτωχὸς κ' ἐρημοσπίτης,
ἔχ' ὠφέλειαν καμμίαν

- ἄπο τὴν οἰκονομίαν ;
- Ἄριστείδης Ἄκουσον, φίλε, μὲ προσοχὴν
καὶ ὠφελήσου τὴν ἐποχὴν.
Ἡ οἰκονομία εἶναι ἀπαραίτητος ἐν γένει
ἔς τὰς κοινωνικὰς μας τάξεις, δι' αὐτὸ πρέπει
[νὰ γένη
ἐν καθήκον καὶ αὐτῇ, ἵνα μὴ ὁ ταπεινὸς
καὶ πτωχότατος τεχνίτης καταντήσ' ἐλεεινός.
- Νικόλαος Ἄλλὰ τὴν μετρίαν τάξι
εἰπέ μοι τί θὰ τὴν διδάξῃ ;
- Ἄριστείδης Κ' ἡ μετρία τάξις, φίλε, τὴν εὐτυχ' ἀνεξαρ-
[τησίαν
χάνει· εὐθύς ἂν δὲν ζητήσῃ εἰς ἅπαντα οἰκο-
[νομίαν.
- Νικόλαος Τὸν πλούσιον ὅμως τί θὰ πειράξῃ,
οἰκονομίαν ἂν δὲν φυλάξῃ ;
- Ἄριστείδης Καὶ ὁ πλούσιος αὐτὸς ἐν πολλῇ σκληρᾷ
[στερήσει
ἐκτίθεται, ὁσάκις, φίλε, τὴν οἰκονομίαν ἀφήσῃ.
- Νικόλαος Ἄλλὰ τὸν ἄρχοντα ; τί θὰ εἴπῃς ;
ἔς αὐτὸ δὲν δύνασαι νὰ ἀντείπῃς.
- Ἄριστείδης Ναι, κί ὁ ἄρχων ἀμαυροῖ τὴν δόξαν τοῦ δ-
[νόματός του,
ὅταν ἡ οἰκονομία δὲν εἶναι πλέον σύντροφός του.
- Νικόλαος Ἄλλο δὲν ἔχω πλέον νὰ εἴπω,
ἐπίστηκα, φίλε, ὅθεν καὶ λείπω·
δὲν θέλω πλέον διόλου παιγνίδια,
παύω ζουρνάδες, παύω σφυρίδια·
θὰ κρύπτω τώρα κ' ἐγὼ τὴν πεντάρα,
θὰ δένω εἰς κόμβους πολλοὺς τὴν δεκάρα,
κί ἂν αἱ δεκάρες μ' ἄρκετὰ περισσεύσουν,
πτωχὸν καὶ τὸν ἄστεγον εὐθύς θὰ γυρεύσουν,

νά παύσωσι πείναν αὐτοῦ καὶ πτωχείαν,
νά ἐλεήσωσι χήραν, σκληρὰν ὄρφανίαν.
Ἄποστολος Συγχαίρω σ', ὦ φίλτατε Νικόλαε, χαῖρε!
τὸ χέρι σου δός μοι νά σφίγξ' αὐτὸ φέρε.

(ζητεῖ τὴν χεῖρά του)

οἰκονομίας δὰ τώρα ὦ!! φίλος καὶ σὺ
ἐγεινες, φίλτατε, τί ὥρα χρυσῆ;
Αὐτὴ νά γνωρίζῃς καὶ σένα καὶ 'μένα
θὰ σώσῃ· ὦ! πόσα αὐτ' ἔχ' γλυτωμένα
παιδιά, ὡς πόσα παρόμοια ἴδια
πολὺ ξεδομένα ὡς σὺ 'ς τὰ παιγνίδια;
Συγχαίρω μεγάλως καὶ σέ ἀφ' ἑτέρου,

(σφίγγει καὶ τὴν χεῖρά ἐκείνου)

Ἄριστεῖδή μου, κ' εὐχομαι πόλλ' ἐνδοξότερου
σταδίου πορείαν καλῶς νά βαδίσῃς,
ἐξ οὗ ὠφελούμενος κ' ἡμᾶς ὠφελήσῃς.

—❦—

Ε' ΔΙΑΛΟΓΟΣ.

ΑΙ ΕΠΤΑ ΗΛΙΚΙΑΙ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ.

ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΕΛΠΙΝΙΚΗ [7 ἐτῶν]. ΑΘΗΝΑ [10 ἐτῶν].

*Ἄνθρωπος, ὡσεὶ χόρτος αἱ ἡμέραι αὐτοῦ,
ὡσεὶ ἄνθος τοῦ ἀγροῦ, οὕτως ἐξανθήσει
(Ψαλμ. 102)

Ἐλπινίκη Ἐχω μίαν ἀπορίαν,
πλὴν χωρὶς ἀργοπορίαν,
ποῖα, ποῖα, θὰ θελήσῃ,
φίλη καλή, νά με τὴν λύσῃ;
Ἄθηνᾶ Ἐάν εἶν' εὐκολωτάτη

καὶ εἰς ἐννοίας ἀπλουστάτη,
ἰδοὺ ἐγὼ ἀναλαμβάνω
τὴν λύσιν, φίλη, νὰ σοὶ κάνω.

Ἐλπινίκη Δι' ἐμὲ ποῦ δὲν τὴν ἔξεύρω φαίνεται δυσκολω-
[τάτη.

Ἄθηνᾶ Λοιπὸν λέγε, λέγε φίλη,
ποῖα εἶν' κατὰ τὴν ὕλη;

Ἐλπινίκη Ἐμπρός· ἄκουσον, φιλότατη,
μία λέξις ἀπλουστάτη·
διὰ τί τοῦτο τὸ σχολεῖον
τὸ λέγουν νηπιαγωγεῖον;

Ἄθηνᾶ "Α! αὐτὸ θέλεις νὰ μάθης;
καλὰ 'ς ἐμὲ καὶ ἀπετάθης,
τὴν ἐξήγησιν αὐτὴν
θὰ σ' τὴν κάνω καὶ σωστήν.
Ἐκ τοῦ νηπίου καὶ ἄγω ἔχει σύνθε τον τὴν λέξι,
καὶ νήπιον ἀπὸ τεσσάρων ἐτῶν καλεῖται ἕως ἕξι,
ὁ ἄνθρωπος, ὅταν παιδάκι
καλεῖται ὑφ' ὄλων καὶ μικράκι.
ὅλαι δὲ αἱ ἡλικίαι τοῦ ἀνθρώπου εἶν' ἑπτὰ
κ' ἢ καθεμία ἡλικία ἔχει χρόνια μετρητά·

Ἐλπινίκη Τώρα ποῦ ἔχομεν καιρὸ
δὲν μὲ τὰς λὲς, νὰ σὲ χαρῶ;
ἔχω μεγάλην ἐπιθυμίαν
διὰ νὰ μάθω τὴν καθεμίαν

Ἄθηνᾶ Εὐχαρίστως· προσοχή,
τὴν καθεμία ἐποχὴ
τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ μία
νὰ σοὶ εἶπω κ' ἡλικία.

Ἐλπινίκη Εἶπες ὅτι αἱ ἡλικίαι τοῦ ἀνθρώπου εἶν' ἑπτὰ
κ' ἢ καθεμία ἡλικία ἔχει χρόνια μετρητά;

Ἄθηνᾶ Μάλιστα· καὶ ἴδε πῶς.

ἀλλ' ἄς ἀρχίσωμ' ἀπ' ἐμπρός.

Ὁ ἄνθρωπος γεννᾶται, αὐξάνει καὶ ἠθάσκει,
ἀλλ' ἐπὶ τέλους πάντοτε αὐξάνων καὶ γηράσκει.

Τὸ χρονικὸν διάστημα, ἀπὸ τὴν γέννησίν του
μέχρις αὐτοῦ τοῦ τέλους του, ἔχ' τὴν διαίρεσίν του,
καὶ καλεῖται ἡλικία

τοῦ ἀνθρώπου· καὶ ἡ μία

εἶν' ἐκεῖν' ἣτις ἀρχίζει

ἀπ' τὴν γέννησιν, κί' ὀρίζει,

τρία ἔτη, ὅτε βρέφος

καλεῖται ὡς τὸ τρίτον ἔτος.

Ἐλπινίκη Λοιπὸν ὡς τὸ τρίτον ἔτος

ὁ ἄνθρωπος καλεῖται βρέφος ;

Ἀθηνᾶ Μάλιστα· καὶ ἄλλην λέξι,

ἀπὸ τέσσαρα ὡς ἕξι,

νήπιον, τὸν δίδουν πάλιν

ὀνομασίαν βλέπεις ἄλλην.

Ἐλπινίκη Ἐκ τοῦ νήπιον καὶ ἄγω ἔχον τὴν παραγωγὴν,

ὡς μοι εἶπες, ἐννοῶ, καὶ κάμνω τὴν ἐφαρμογὴν.

Ἀθηνᾶ Μάλιστα· καὶ μετὰ ταύτην ἔρχεται ἡ παιδική,

ἀπὸ τοῦ ἐβδόμου ἔτους, ὅτε ἡ νηπιακὴ

παύει πλέον καὶ προφθάνει

ἡ ἄλλη· καὶ προσόδους κἀνει,

καὶ τὸ νήπιον ὡς χθὲς

ἀποκαλεῖται πλέον παῖς.

Ἐλπινίκη Ἐννοῶ πολὺ καλὰ,

πλὴν αὐτὴ ἔτη πολλὰ

ἄρά γε νὰ διαρκῆ,

ἡ καλουμένη παιδική;

Ἀθηνᾶ Αὐτὴ ὡς τὰ δεκατρία, ἀγαπητὴ μου, διαρκεῖ·

καὶ μετ' αὐτὴν ἀμέσως πάλιν ἔρχετ' ἡ ἐφηβικὴ,

καὶ ἡ κλῆσις τοῦ παιδὸς

παύει ἀπ' ἐδῶ κ' ἐμπρός.

Καὶ τὸ μὲν ἄρρεν νεανίας καλεῖται καὶ μεϊράκιον,
εἰς δὲ τὴν ἀπλουστέραν γλῶσσαν μικρὸν παλ-
[ληκαράκιον.

τὸ δὲ θῆλυ ἐπομένως
καλεῖται νεᾶνις ἢ παρθένος.

Ἐλπινίκη Ὠραῖα.

Ἄλλὰ πόσον διαρκεῖ
εἰπέ μοι ἡ ἐφηβική ;

Ἄθηνᾶ

Ἐκ τοῦ δεκάτου καὶ τετάρτου ἔτους ἡ ἐφηβική
ἀρχίζει καὶ μέχρι τῶν εἴκοσ' αὕτη πάλιν διαρκεῖ,
ἀπ' αὐτὴν δ' εὐθύς ἀμέσως ἡ νεανική ἀρχίζει
ἡλικία τοῦ ἀνθρώπου, καὶ ἐννέα ἔτ' ὀρίζει·
διότ' ἀπ' τοῦ εἰκοστοῦ καὶ πρώτου αὕτη ἔχει
[τὴν ἀρχὴν

καὶ βαίνει μέχρι τῶν τριάντα· ὅτε πλέον ἀνδρικήν
ἡλικίαν τὴν καλοῦσι,

φίλη, καὶ τὴν ἐπωνυμοῦσι.

τὸ ἄρρεν τότε ἀνὴρ καλεῖται,

γυνὴ δὲ τὸ θῆλυ ἐπωνυμεῖται.

Ἐλπινίκη Αὕτη δὲ πάλιν ἡ ἀνδρική
ὡς ποῖον ἔτος νὰ διαρκῆ ;

Ἄθηνᾶ

Αὕτη ἀρχίζ' τὸ τριακοστὸν
καὶ λήγ' ἀκριβῶς τὸ πεντηχοστὸν·
ὅτε πλέον γέρων καλεῖται
ὁ ἀνὴρ, καὶ γραῖα ἐπωνυμεῖται
ἡ γυνή· καὶ ὅλα πλέον ἀρχίζουν
σώματος μέλη ν' ἀδυνατίζουν·
ὥστε ὁ ἀνθρώπος ὅλον αὐξάνει
κι' ὅλον δυνάμεις ἐπάνωτ' βάνει,
μέχρι τοῦ ἔτους τριακοστοῦ,
πλὴν ἕως πάλιν πεντηχοστοῦ,

στάσιμος μένει
και περιμένει·
ἀλλ' ὅταν ἔλθ' ἔς τὸ πεντηχοστὸν
ἄρχεται φθίνων και τὸ σωστόν,
κυρτοῦται πλέον και καμπουριάζει,
χάνει δυνάμεις και παρακμάζει·
και τ' ἄλλοτ' εὐρωστον ἐκεῖνο σῶμα
φεῦ! τέλος τίθεται εἰς τὸ χῶμα.
Φρικτὴ ἡ ὥρα! αὕτη ὑστάτη·
κ' ἐδῶ σαφῶς ἀθλιεστάτη
κατάστασις φαίνεται τοῦ ἀνθρώπου·
ἀλλὰ διὰ τούτου μόνου τοῦ τρόπου,
θὰ ἀπολαύσωμεν τὴν αἰωνίαν
και τὴν οὐράνιον βασιλείαν.

Ἐλπινίκη Μὲ ἐφώτισας ἀρκούντως· ἔθεν σοὶ εὐχαριστῶ
ὑπὲρ τὸ δέον, και μεγάλας χάριτάς σοι χρεωστῶ.

— 106 —

Γ' ΔΙΑΛΟΓΟΣ.

ΤΟ ΠΟΥΛΑΚΙ ΤΟΥ ΠΑΝΑΓΑΘΟΥ ΘΕΟΥ.

ΠΡΟΣΩΠΑ

Κυρία ΚΟΚΚΩΝΗ [μήτηρ]. ΕΥΦΡΑΝΘΙΑ και ΘΕΑΝΩ
[θυγατέρες αὐτῆς].

Μήτηρ Τὰ χρήματα ποῦ σ' ἔδωκα τί τά'καμες, μικρά μου;
Θεανῶ Τά' ἔδωκα, μητερίτσα μου, δὲν ἦσαν γιὰ δικά μου;
Μήτηρ Δικά σου, ἀλλ' εἰς ποῖον δὰ τὰ ἔδωκες θ' μ' εἶπης;
Θεανῶ Εἰς ἓνα σοκακόπαιδο, και τὸ 'πα πηγὰ νὰ λείπης
ἀπὸ κακίας κι' ἀπακτα παιγνίδια κι' ἀπαξίας·
διότι αὐτὰ κακ' ὄνομα σὲ φέρουν ἀδοξίας.
Μήτηρ Καλὸν λοιπὸν διὰ νὰ γεῖν' κ' εἰς δρόμον Θεοῦ ἴστω

εἰς τὸ ἐξῆς νὰ περπατῇ αὐτὸ τὸ σοκακίσιον,
καὶ ἄτακτο κακόπαιδο τὰ χρήματά σου ὄλα,
τοῦ τὰ ἔδωκες καὶ τῶρα σὺ δὲν ἔχεις οὔτε φόλα ;
Θεανῶ Μάλιστα, μήτηρ, πλήν αὐτὸ δὲν εἶναι ἀληθές
ποῦ μ' ἔλεγες διδάσκουσα ἀκόμη ὡς προχθές ;
ὅτι ὄλα τὰ πουλάκια τοῦ Θεοῦ μας τοῦ καλοῦ
εἶναι κ' εἰς αὐτὸν ἀνήκουν κ' ὅσα ἔναι ὄω κι' ὅσα

[ἀλλοῦ ;

Μήτηρ Μάλιστα ὄλα ὡς κ' ἡμᾶς καὶ ὄλα ὅσα ἔχει
ὁ οὐρανὸς κ' ἡ θάλασσα, κι' ὅσα ἡ γῆ κατέχει
ἐπάνω της, ὁ ὕψιστος ὄλων αὐτῶν ἀνάσσει·
διότ' ἀνήκουν εἰς αὐτόν, αὐτὸς τὰ ἔχει πλάσσει.

Θεανῶ Τότε λοιπόν, ὦ μήτέρ μου, τοῦτο τὸ κακὸ παιδάκι
ἀπὸ τὸν πανάγαθον Θεὸν ἔκλειψ' ἓνα πουλάκι·
τρεχάτο δὲ τὸ πήγαινε διὰ νὰ τὸ πωλήσῃ,
καὶ τὸ πουλάκι φώναζε διὰ νὰ τὸ ἀφήσῃ·
ἀλλ' ὅμως τὸ κακόπαιδο σφικτά, σφικτά ἀπὸ τὴν

[μύτη

τὸ κράτησε· πλήν ἔτυχε καὶ μένα συνοδίτη·
καὶ τὸ βλέπε, πῶς τὸ σφιγγε, διὰ νὰ μὴ φωνάζῃ,
καὶ τὸ ἀκούσῃ ὁ Θεὸς ὅστις καταδικάζει
καὶ τιμωρεῖ ἀνηλεῶς τέτοια κακὰ παιδία
εἰς ἄλλο μὴ προκόπτοντα παρὰ εἰς τὴν κακία.

Μήτηρ Καὶ σὺ, μικρά μου, π' ἔβλεπες τόσῃν πολλὴν

[κακίαν ;

Θεανῶ Μ' ἤλθε νὰ κλαύσω, μήτέρ μου, ἴσπαράχθην τὴν
[καρδίαν.

Μήτηρ Καὶ τ' ἄφησες λοιπόν
νὰ προχωρήσῃ τὸ κακόν ;

Θεανῶ Ἐγώ ; εὐθύς τῷ ἔδωκα τότε τὰ χρήματά μου
ὄλα· καὶ τὸ ἠγόρασα· καὶ ἤλθε ἔς τὰ δικά μου
χέρια τὸ μικρὸν πουλι κι' ἀμέσως τ' ἀπολύω,

- καὶ τ' ἀποδίδω'ς τὸν Θεὸν καὶ τὰ δεσμά του λύω·
νομίζω δ' ὅτι πῶς
εὐχαριστήθη ὁ Θεὸς (πῶς ἀπὸ χαρᾶν).
- Μήτηρ Εὐχαριστεῖται βέβαια ἀπ' τὰ μικρὰ παιδία,
ὅταν τὰ βλέπη ἀγαθὴν νὰ ἔχουν τὴν καρδία,
ὅπως, κόρη μου καλή,
τώρα κι' ἀπὸ σὲ πολὺ.
- Θεανῶ 'Αλλ' ἴσως τοῦτο τὸ κακὸν καὶ ἄτακτον ἀγόρι
ἔκαμε, μητέρα μου, αὐτὸ καὶ ὄλονέν προὔχῳρει
εἰς τέτοια ἀτοπήματα,
διὰ νὰ λάβῃ χρήματα.
- Μήτηρ Ναι καὶ τοῦτο ἴσως πάλιν.
- Θεανῶ "Οθεν κ' ἐγὼ χαρὰν μεγάλην
ἔχω, μητέρα μου, διότι δὲν εἶχον δ' ἀνάγκην τόσῃν
ἀπ' τὰ χρήματά μου, κι' ἔλα τὰ ἴδωκα εἰς μίαν
[δόσιν.
- Εὐφρανθ. Φιλονεικίαν ἔχομεν μετὰ τῆς ἀδελφῆς,
ὦ μητερ, καὶ τὸ δίκαιον τίς ἔχει νὰ μᾶς πῆς.
'Η Θεανῶ μας ἔδωκεν ἀσκέπτως ὅσα εἶχε
χρήματα 'ς τὴν σακούλα τῆς, καὶ ἂν καλῶς
[προσεῖχε,
θα ἴγοράξῃ δέκα πουλιὰ 'ς ἂν τοῦτο τὸ πουλάκι,
καὶ ἂν ῥωτοῦσε πόσα θέλ' χρήματα τὸ παιδάκι,
διὰ νὰ τῆς τὸ πωλήσῃ,
ἀφοῦ πρῶτα συμφωνήσῃ.
- Θεανῶ Ποία ἐκ τῶν δύο, μητερ, δικαιούται τὸ πολὺ ;
- Μήτηρ 'Η ἀδελφήσου, μάτια μου, ἔτσ' ἡ σκέψις τὸ καλεῖ.
- Θεανῶ 'Αλλὰ δὲν μ' ἐδιδάξατε νὰ κάμνω τὸ καλὸν
πάντοτε ὅταν δύναμαι καὶ χωρὶς δισταγμὸν ;
- Μήτηρ Σὲ εἶπον ὅτι ὄφειλες ν' ἄσ' ἀφωσιωμένη
εἰς τὸ καλόν· καὶ νὰ τὸ κάμῃς, ἀλλ' ὅμως σκε-
[πτομένη

μέ ποιον τρόπον κάλλιστα και μάλλον ώφελίμως,
ὄχι άσκέπτως, κι' ὅπως τύχ', αλλά πολύ σκο-

[πίμως,

διότι, αφού 'ξώδευσες τὰ χρήματά σου ὅλα
σήμερον και ἠγόρασες ἕνα πουλι ἀπ' ὅλα,
ἤρχοντο κι' ἄλλα ἄτακτα παιδιά 'σάν ἐκεῖνο
κ' εἶχον πουλιὰ σ' τὰ χέρια των, θὰ ἔλεγες τ' ἀ-

[φίνω ;

διότι ταῦτα τοῦ καλοῦ

Θεοῦ δὲν εἶναι κι' ἀγαθοῦ ;

Θεανώ Μήτηρ Μὴ γένοιτο ! θὰ ἔσπευδον χρήματά να με δώσης.
'Αλλ' ἂν δὲν εἶχον και ἐγώ ; πῶς θὲ να τὰ γλυ-

[τώσης ;

Θεανώ *Ω μητέρα μου, πάρα πολύ θὰ ἦτ' αὐτὸ κακόν.

Μήτηρ Βλέπεις τί συμβουλήν σοφὴν σὲ εἶδε λοιπόν
ἢ ἀδελφὴ σ' ; κι' ὅτι δὲν πρέπ' δι' ἑαυτὸν του μόνον
ὁ ἄνθρωπος να 'κονομῇ χρήματα ; ἀλλὰ πόνον
να ἔχη εἰς τοὺς ἔχοντας ἀνάγκην ἐνδεεῖς
και ὅσα ὠκονόμησεν, ὡς λέγ' ἡ ἀδελφὴ σ',
να μὴ πᾶ διδῇ μονομιᾶς ἀσκέπτως κι' ὅπως λάχη,
ἀλλὰ να κάμνη τὸ καλὸν πολλὰς φορὰς και να 'χη
μεγάλην ἔτι προθυμίαν
να συνδράμῃ τὴν πτωχείαν.

'Αλλ' ἴσως σὺ θὰ νόμιζες σ' τὸν κόσμον τὸ μεγάλο
αὐτόν, ὅτι μόν' τὸ πουλι αὐτὸ και ὄχι ἄλλο
εὐρίσκεται θλιμμένο,
πτωχό, δυστυχισμένο.

Θεανώ Ναί· δὲν ἐσκεπτόμην τότε ἐγὼ παρὰ αὐτὸ και
[μόνον·

πλήν, μητέρα μου, να ἔβλεπες πόσον μεγάλο πόνον
εἶχ' ἡ ψυχὴ του, κ' ἔπειτα, πόσον ηὐχαριστήθη
ὅταν τὸ πέταξα κ' εὐθύς ὁ σκλάβος ἀπελύθη ;

ἦτο τόσον ἀστόχαστον ἀπ' τὴν πολλὴν χαρὰν του,
ὥστε ὀλίγον ἔλειψε ν' ἀφήσῃ τὴν οὐρὰν του
ς' τὰ χέρια μου· ὅταν ἐγὼ τ' ἀφήσα ς' τὸν ἀέρα
καὶ ποῦ νὰ 'πάγῃ νὰ καθίσ' δὲν ἤξευρε, μητέρα.
Μ' ἔδωκε δὲ ὑπόσχεσι τὸ κάκιστο παιδάκι
πῶς δὲν θὰ ξαναπιᾶσῃ πγῖά τὸ δυστυχὲς πουλάκι.

Μήτηρ Σὺ κάμνε, κόρη μ', τὸ καλὸν κ' ἐγὼ σὲ ἀντα-
[μείβω·
λάβε τὰ ὅσα ἔδωκες· λάβετα, δὲν τὰ κρύβω.

Θεανώ ὦ μητέρ μου, σ' εὐχαριστῶ μεγάλως, πολὺ,
[πλέον.

Μήτηρ Ἴδού κ' ἐγὼ ἐν φίλημα σὲ δίδω περιπλέον·
(ἄσπάζεται αὐτήν)
ὦ πόσον, πόσον χαίρομαι π' ἔχεις ἐμὲ, μητέρα ;
καὶ πόσον πάλ' εὐφραίνομαι ποῦ σ' ἔχω θυγατέρα ;
Τοιοῦτον πόθον ἔχουσα τὸ ἀγαθὸν νὰ πράττῃς
ἄλλο δὲν μένει τίποτε, παρὰ τὸ νὰ φυλάττῃς
φρόνησιν εἰς τὰς πράξεις σου, ὦ κόρη μου, ὦ φῶς
[μου,
διὰ νὰ γείνης εὐτυχὴς, μικρὰ κόρη τοῦ κόσμου.

—•••—

Ζ' ΔΙΑΛΟΓΟΣ.

Ἡ ΑΝΟΗΤΟΣ ΜΥΙΓΙΤΣΑ.

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΜΗΤΗΡ ΚΑΙ ΤΟ ΘΥΓΑΤΡΙΟΝ ΑΥΤΗΣ.

*Ὅσα σεμνά, ὅσα δίκαια, ὅσα ἀγνά, ὅσα προσφιλή,
ὅσα εὐφημα, εἴ τις ἀρετὴ, καὶ εἴ τις ἔπαινος, ταῦτα
λογίζεσθε (Πρὸς Φιλιππησ. Κεφ. Δ', 8).

Θυγάτρ. Αὐτὴ βλέπεις, μητερίτσα,
ἡ ἀνόητος μυιγίτσα ;

- είναι έως μία ώρα
ποῦ μ' ἐνωχλοῦσεν, ἀλλὰ τώρα
βλέπεις πῶς εἰς τὰ 'δικά μου,
τὰ δύο μικρούτσικα δάκτυλά μου,
τὴν κρατῶ καὶ τὴν χαδεύω ;
κιᾶν θέλω, τώρα τὴν φονεύω ;
- Μήτηρ ' Ἀλλ' ἄρα γε ὅπως ἡ μυῖα
καὶ σὺ ποτέ, μικρὰ κυρία,
δὲν μ' ἐνώχλησες διόλου,
δὲν μ' ἐπειράξεις καθόλου ;
- Θυγάτρ. Δὲν ἐνθυμοῦμαι ἐγώ, μητέρα,
νὰ σὰς πειράξω καμμιά ἡμέρα.
- Μήτηρ ' Ἀλλά, κόρη μου καλή,
χθὲς ' ποῦ ' γράφα ' πιστολή,
κι' ἤμουν ἀπησχολημένη
κι' ἀπὸ φροντίδας ζαλισμένη,
δὲν θυμᾶσαι ' ποῦ ζητούσες
πράγματα χίλια καὶ μ' ἐνωχλοῦσες;
καὶ 'μιλοῦσες χίλια λόγια,
κ' εἶχες κλάψαις, μυρολόγια;
— Ὡστε καὶ σὺ καθὼς ἡ μυῖα
ὄλας τὰς πράξεις σου μία, μία,
παρόμοια ἐπραττες, καὶ μ' ἐνωχλοῦσες
καὶ τὰ ποδάριά σου κάτω κτυποῦσες.
Μὲ μόνην τὴν διαφορὰ
ὅτι ἡ μυῖα μιὰ φορά
ἐπλάσθη ζῶον χωρὶς νοῦν,
ἐνῶ σὺ ὅπωςοῦν
εἶσαι παιδίον νεῆμον, καλό,
ἀλλ' ἀτακτότατο καὶ μὴ 'ντροπαλό.
- Θυγάτρ. Ὡ μητέρα, συγγνώμην· (συνεσταλμένη καὶ σκυθρωπή)
θ' ἀλλάξω πιά γνώμην.

ὦ μητέρα ! στοχάσθηκα·
πολύ ἐντροπιάσθηκα·
ἰδοὺ μετανιώνω·
μητέρα, μὲ πόνο,
πολύ ψυχικό,
καὶ πλέον θὰ εἶμαι καλό, γνωστικό.

→i00←

Η' ΔΙΑΛΟΓΟΣ

ΤΟ ΕΥΠΕΙΘΕΣ ΚΟΡΑΣΙΟΝ.

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΜΗΤΗΡ ΚΑΙ ΚΟΡΑΣΙΟΝ.

Τὰ τέκνα υπακούετε τοῖς γονεῦσιν ὑμῶν ἐν Κυρίῳ.
Τοῦτο γάρ ἐστι δίκαιον. Πρὸς Ἐφεσ. γ. 4.

- Κοράς. Μητερίτσα, ἐν λογαί, θὰ σὰς εἶπω εἰς τ' αὐτί.
Μήτηρ Φανερά, μικρά μου κόρη, δὲν τὸ λέγεις διὰ τί;
Κοράς. Φοβοῦμαι μήπως δὲν μ' ἀφήσης,
ἢ καὶ μήπως μ' ἐμποδίσης.
Μήτηρ Ὅχι, ὄχι, φανερά
λέγε το, καὶ καθαρά.
Κοράς. Ἡ παραμάνα, μητέρα, θέλει,
νά μὲ ὑπάγη εἰς τὸ ἀμπέλι.
Μήτηρ Εἰς τὸ ἀμπέλι; ἀλλά, ψυχὴ μου,
τοιαύτην ὥραν, μὲ τὴν εὐχὴ μου,
δὲν εἶν' κατάλληλος ὁ καιρός,
ἔχ' καῦμα μέγα, εἶν καυτερός·
εἶναι ἡ ὥρα μεσημερίου,
μὴ κάμης ἔργα μικροῦ παιδίου.
Κοράς. Ἐγὼ θὰ πάγω,
θέλω νὰ φάγω,

θέλω νὰ φάγω καλὰς σταφυλάς,
κ' ἢ παραμάνα λέγ', ἔχει πολλὰς.

(Κάμνει βήματά τινα, ἀλλὰ μετνοοῦσα ἐπανέρχεται.

Μήτηρ Εἶναι ἡ ὥρα νὰ γευματίσης,
φιλότατη, κάθισον, μὴ λησμονήσης.

(Προσφέρει αὐτῇ κάθισμα, ἐφ' οὗ καθήμενη δεικνύει πρόσωπον φιλόδρον)

— Θύγατερ, φαίνεσαι πολὺ ὅτι χαίρεις.

Τί ἄρά γε ἔχεις; πρὸς τί χαρὰν φέρεις;

Κοράσ. Ὅτι σὰς ὑπήκουσα,

μητέρα, καὶ σὰς ἤκουσα·

πλὴν τοῦτ' ἂν καὶ πολλὰ

μ' ἐκόστισ' ἀκριβὰ,

ἐν τούτοις τώρα χαίρω,

εὐπειθειαν ποῦ φέρω,

καὶ ὅταν τὸ θυμοῦμαι,

πολὺ εὐχαριστοῦμαι

παρὰ εἰς τὸ ἀμπέλι

ἂν πηγαινα, κί' ὡς μέλι

ἂν εὕρισκα σταφύλια,

δὲν θὰ μ' ἄρεσκον, καὶ χίλια

αἴτια θὰ χα νὰ μετανοιώσω,

ἀκολούθως δ' ἀθλίαν ζωὴν νὰ βιώσω.

Μήτηρ Μάθε, ὦ θύγατερ, τοῦτο πῶς ὅτι

εἶν' εὐχαρίστησις ἐξ ὄλων ἡ πρώτη·

διότ' ἡ συνείδησις ἡμῶν ὅταν χαίρη,

ὅλος ὁ ἄνθρωπος χαρὰν ἐντὸς φέρει.

Θ' ΔΙΑΛΟΓΟΣ

ΑΙ ΤΕΣΑΡΕΣ ΩΡΑΙ ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ.

ΠΡΟΣΩΠΑ

[Μήτηρ και αἱ τέσσαρες θυγατέρες αὐτῆς]

ΜΕΛΠΟΜΗ, ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ, ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ, ΚΑΛΛΙΟΠΗ.

Αἰνεῖτε τὸν Κύριον πῦρ, χάλιζα, χιὼν, κρύσταλλος,
πνεῦμα καταιγίδος, τὰ ποιοῦντα τὸν λόγον αὐτοῦ.

(Ψαλμ. 148)

Μελπομ. Οὐφ, τί ζέστα ; οὐφ, τί κάψα ; πότε πότε ὁ χει-
μῶνας
θὰ μᾶς ἔλθῃ, νὰ μᾶς φέρῃ ψύχη, πάγους καὶ χιό-
νας ;
Ναί, καλὸ τὸ καλοκαίρι, ἀλλ' αὐτὸ τὸ θερμοθέρους
νὰ σᾶς 'πῶ, δὲν τὸ 'ποφέρω, ὅσον γιὰ 'δικόν μου
μέρος.
Τὴν ἡμέραν ζέστην πλείστην, ἥλιον καυστικὸν
φλογώδη,
ἀλλὰ καὶ τὴν νύκτα πάλιν ὕπνον λίαν ταραχώδη.
Ἄφ' ἐνὸς ὁ ἰδρώς τρέχει ἀπ' τὴν ζέστην τὴν με-
γάλην,
ἄφ' ἐτέρου φύλλους, κόρζες καὶ τῶν κουνουπιῶν
τὴν ζάλην
δὲν τὴν ὑποφέρω πάλιν.

Αἰκατερ. Καὶ ἐγὼ τὴν ζέστην, φίλη, δὲν τὴν ἀγαπῶ πολὺ,
πλὴν νὰ σ' εἶπω, καὶ ὁ χειμῶνας παντελῶς δὲν
μ' ὠφελεῖ.
τί τὰ χιόνια ; τί τὸ ψῦχος ; τί ὁ πάγος θὰ μὲ
κάμῃ ;
οὐδὲν ἄλλο ἀπὸ κρύο καὶ νὰ τρέμω 'σὰν καλάμι.
διὰ τοῦτο ἐγὼ, φίλη, ὅσον γιὰ 'δικό μου μέρος,
τὸ φθινόπωρον ἀρέσω καὶ ἀπ' τὸν χειμῶνα καὶ ἀπ'
τὸ θέρος.

κατ' αὐτὴν τότε τὴν ὥρα καὶ τὸ ψῦχος κ' ἢ θερ-
[μότης
εἶν' ἀδύνατα, κ' ὑπάρχει κ' εἰς τὰ δύο μετριότης·
τὸ δὲ πᾶν μέτρον ἄριστον εἶπον πολὺ ἀνώτεροι
ἀπὸ ἡμᾶς, ἀπὸ πολλοῦ, κ' εἰς γνώσεις πρὸ σοφώ-
[τεροι.

Ἄναστ. Ἄπορῶ, μὰ τὴν ἀλήθεια, εἰς τὰ λόγια ποῦ λέγεις·
καὶ πῶς ἀφίνουσα τὸ ἔαρ τὸ φθινόπωρον ἐκλέγεις,
τὸ ἔαρ! ἔξέρεις; νὰ σὲ εἶπω, κί' αὐτὸ τὸ μέ-
[τριον τὸ ἔχει
ὅπως τὸ φθινόπωρόν σου καὶ ἡ φύσις ὅλη τρέχει
τότε ὡς καλπάζουσα ὅλον ἐν καὶ βαίνει, βαίνει,
εἰς τὸν προορισμὸν αὐτῆς καὶ νεκρὸν πλεόν δὲν
[μένει,

φυτὸν οὐδὲ δένδρῳ λλιον
οὐδέ κείς τὴν ὑψηλὸν,
εἰς ἣν πλεόν ἀρχίζει
τὸ ἔαρ νὰ μυρίζει.

Καλλιόπ. Τὴν ἰδικήν μου ὁμῶς γνώμην νὰ σᾶς εἶπω μὲ δυὸ
[λέξεις;
τὸ θέρος ἐγὼ πάλ' ἀρέσω· καθεὶς μὲ τὰς ἰδικὰς τ'
[ὀρέξεις,
αὐτὸ μᾶς φέρει μὲν τὴν ζέστη, μᾶς φέρει ὁμῶς καὶ
[τῆς ὥρας
γλυκεῖς, εὐώδεις καὶ νοστήμους, πλείστας ὄσας
[τὰς ὀπώρας,
αὐτὸ μᾶς φέρ' γλυκὰ πεπόνια καὶ ὑδροπέπονους κα-
[λούς,
αὐτὸ τὰ εὖοσμα ἀπίδια καὶ τοὺς θαλασσινοὺς λου-
[τρούς.

Μήτηρ Ἄλλ' ἀκριβαί μου, νὰ σᾶς ἴπῳ,
ἢ κάθε μιά ἓνα σκοπὸν

ἔχει, καὶ ἐπιμένει,
καὶ εἰς μιὰ γνώμη μένει·
διὸ ὡς μήτηρ χρεωστῶ
νὰ σᾶς διδάξω τὸ σωστό,
καὶ νὰ σᾶς ἴπῳ ἐν πρώτοις
πῶς ὅτι ἡ νεότης
ἔχει ἀνάγκην διδαχῆς
ἵνα ἐκάστης ἐποχῆς
γνωρίσῃ τὴν ἀξίαν,
ὅπως μὴ μ' ἀπροσεξίαν
λέγ' ἀσυλλογίστους λόγους,
ἀκαταλλήλους καὶ μὴ εὐλόγους·
πρὸς δὲ τὰ πάντα καλῶς νὰ βλέπῃ,
Θεοῦ σοφία ὅτι διέπει·
καὶ ὄχι νὰ θέλῃ ἢ μιὰ τὸν χειμῶνα,
ἢ ἄλλῃ τὴν ἀνοιξὶν ἐπὶ ὅλον αἰῶνα !
ἢ τρίτῃ τὸ θέρος νὰ θέλῃ γὰ πάντα,
ἢ ἄλλῃ φθινόπωρον ἐπὶ χρόνια σαράντα !
ἂν οὕτω γείνη,
κ' εἰς χεῖράς σας μείνῃ
ἢ καθ' ἐποχῆ,
βοή, ταραχὴ
θὰ πείσῃ σ' τὴν γῆν μας
κ' πατρὸν ἴς τὴν πληγὴν μας
δὲν θὰ ἔχωμε πλέον,
κι' ὁ ἄνθρωπος κλαίων,
ὡς παιδίον μικρόν,
θὰ πίνῃ πικρόν,
κλίμα ἐν διὰ παντός·
εἰς ζώνην εὐκρατον ἐντός·
ὅθεν γνωρίσατε, παμφίλτατα! κόραι,
ἀναγκαῖαι πῶς εἶν καὶ αἱ τέσσαρες ὥραι

— ἔχει δὲ ἐκάστη τούτων ἰδιαιτέραν ἐργασίαν,
ἀλλὰ ὅλαι πάλιν μίαν βλέπουσιν ὑπηρεσίαν·
πλὴν ἐν πρώτοις ὁ χειμῶνας ἂν δὲν ἔλθ' νὰ μᾶς

[χιονίσση
μὲ βροχάς, χιόνια καὶ πάγους τὴν γῆν μας νὰ
[καταστολίσση,

οὔτε ἔαρ θὰ μᾶς ἔλθῃ εὐθαλές καὶ χλοερόν,
οὔτε θέρος εὐτυχές καὶ φθινόπωρον φαιδρόν·
διὰ τοῦτο τοῦ χειμῶνος αἱ βροχαὶ καὶ τὰ νερά
ἂν δὲν εἴν', ἡ ἀνοιξίς μας δὲν θὰ γείνη ἀνθηρά·
οὔτε τὸ θέρος πολὺ εὐτυχές,
ἀλλὰ στεριεῦον καὶ δυστυχές.

Μελπομ. Μῆτερ, ὠφτίσθημεν μεγάλως
ἀδύνατον νὰ γείνη ἄλλως.
Εἰς τὴν εὐκρασίαν μας ζῶντην
αὐτὴν τὴν τάξιν αὐτὴν καὶ μόνην,
ἡ πανσοφία τοῦ πανουργοῦ
ᾤρισε καὶ δημιουργοῦ
δεδοξασμένως ἅς εἴν ἔσαι
καὶ τώρα, καὶ πάντα καὶ νῦν καὶ αἰεί.

—*—

Γ' ΔΙΑΛΟΓΟΣ

Ο ΧΕΙΜΩΝ ΚΑΙ ΤΟ ΝΥΚΤΕΡΙ.

ΠΡΟΣΩΠΑ

[Μήτηρ καὶ αἱ δύο θυγατέρες τῆς]

ΑΡΙΑΔΝΗ ΚΑΙ ΕΥΔΟΞΙΑ.

Καλόν ἐστὶ τὸ ἐργάζεσθαι, καὶ οὐκ ἀπο- | Τέκνη, σοὶ ἐστὶ παίδευσον αὐτὰ καὶ
σβέννυται ὁ λύχνος αὐτῆς ὅλην τὴν νύκτα. | κήμφον ἐκ νεότητος τὸν τράχηλον αὐ-
(Παροιμ. Κεφ. 31. 18) | τῶν. (Σοφ. Σειράχ. 2' 25).

Ἄριάδην. Ἀδελφίτσα, τί χαρά μου! τὸ φθινόπωρον παρήλθε,
ὁ δὲ ὄλαστρος χειμῶνας ἀπὸ 'πίσ' τὴν πόρτα ἤλθε.

Πῶς τὸν θέλω, πῶς μ' ἀρέσῃ,
τ' ἄσπρο χιόνι ὅταν πέσῃ,
εἰς τὴν γῆν καὶ τὴν ἀσπρίσῃ
κί ὅλην ἄσπρα τὴν ἐνδύσῃ ;

Μήτηρ Ἀπορῶ· κ' ἡ ἀπορία μ' εἶναι κόρη μου μεγάλη
διατί νὰ θέλῃς τόσον τοῦ χειμῶνος ψυχρὰ κάλλη;
διατί νὰ θέλῃς χιόνα, πάγους, φύχη καὶ βροχάς,
διατί χειμῶν' ἀρέσκεις ἀπ' τὰς ἄλλας ἐποχάς ;

Ἀριάδν. Ἐγώ, μητέρα, τὸν χειμῶνα θέλω κί ἀγαπῶ πολὺ
οὐχὶ δι' ἄλλο, παρὰ μόνον, διότι ἡ ὥρα τὸ καλεῖ,
νὰ τρέχω εἰς ἐφesperίδας καὶ μακρὰς ἐσπερινὰς
ἐπισκέψεις τοῦ χειμῶνος μεγάλας καὶ νυκτερινὰς·
πρὸς τούτοις δὲ δὲν ὑποφέρω δυσώδεις κορεοὺς καὶ
[ψύλλους,

ἀλλὰ ὅλο ἀποφεύγω ἀιμοδιψεῖς τοιοῦτους φίλους·
αὐτοὺς τὸ φύχος τοὺς ναρκώνει
καὶ χεῖρας πόδας τῶν ζαρώνει.

Μήτηρ Ἀλλά, κόρη μου, νὰ σ' εἶπω διὰ τί καὶ τὸ νυ-
[κτέρι
τότε πῶς ἀρχίζ' δὲν λέγεις ; ἢ αὐτὸ δὲν σὲ συμ-

Ἀριάδν. Γιὰ νυκτέρι ; δὲν μὲ μέλει· μήπως ἔγω θὰ τε-
[φέρει ;
[λειώσω
ὅσαις δουλιαῖς ἔχει ὁ κόσμος, ὅλαις ἔγω θὰ τὰς
[ποσώσω ;

ἐνῶ ὅλη ἡμέρα μ' ἔχεις ἔς τὸ σχολεῖο καὶ πηγαίνω,
καὶ τὸ βράδυ θέλεις πάλιν τὰ πανιὰ νὰ σὲ ξε-
[φαίνω ;

ὄχι, τὸ μισεῖ πολὺ τοῦ κτενιοῦ τὸ τρίτσι, τρί-
[τσι,
μητερίτσα μου, νὰ σ' εἶπω, τοῦ σχολείου τὸ κο-
[ρίτσι.

Μήτηρ Τοῦ κτενιοῦ τὸ τρίτσι, τρίτσι, λέγεις δι,
τὸ μιτεῖ; ἀλλὰ νὰ σ' εἶπω φέτος σὺ κ' ἡ ἀδελφή
[ἡ ψυχὴ σου
[σου,

ἢ ὀλίγον μικρότερα
ἀπὸ σὲ κ' εὐπειθεστέρα,
θὰ μὲ βάζητε μασούρια
γιὰ νὰ φάνωμεν καινούργια,
τέσσερα πανάκρια ξένα,
ὀγδόντα πῆγες τὸ καθένα.

Ναί, αὐτὰ ὅταν θὰ φάνω μὲ τὴν βοήθειαν τὴν
[δικὴν σας,
θὰ ἔχητε ὄλαι, μικραὶ μου κόραι, τὴν χειμωνιά-
[τικὴν στολὴν σας·

διότι τὰ χρήματα λέγε με πόθεν
θὰ τὰ κερδίσωμεν ἀλλάξθεν;
τὰ ὄρφανὰ διὰ νὰ νικήσουν
τὴν δυστυχίαν, καὶ καλοζήσουν,
πρέπει νὰ εἶναι ἐργατικά,
ἀφοῦ δὲν ἔχουν τὰ πατρικά
ἀνδρεῖα χέρια, νὰ ἐργασθοῦν
δι' αὐτὰ πλέον, καὶ πορισθοῦν,
ὅ,τι τὰ λείπει κι' ἀναγκαιοῖ
ς αὐτὴν τὴν δύστυχη ἐποχὴ.

Ἄριάδην. Ἀλλὰ νὰ σ' εἶπω, καλὴ μητέρα,
εἰς τοῦ χειμῶνος καμμιάν ἐσπέρα
δὲν θὰ μᾶς 'πάγης 'ς τῆς ἐξαδέλφης,
εἰς τῆς κυρίας σου ἀνδραδέλφης,
γιὰ νὰ γελάσωμεν, νὰ χαρῶμεν;
τί; ὅλο μέσα θὰ καρτερῶμεν;
Τὴν μὲν ἡμέραν εἰς τὸ σχολεῖον
ἕως 'ς τὰς δώδεκα μὲ βιβλίον,

τὸ δὲ ἐσπέρας νὰ ξενυκτίζω,
νὰ καλαμιάζω, νὰ μασουρίζω;
ἐγὼ, μητέρα μου, νὰ σ' εἰπῶ,
πολὺ δὲν τ' ὄχω αὐτὸ σκοπό.

Μήτηρ

Ἄλλὰ, κορίτσι μου, νὰ σ' εἰπῶ
κ' ἐγὼ δὲν ἔχω πάλιν σκοπό,
εἰς τὰς βεγγέρας νὰ σὲ γυρίζω
κ' εἰς ξένας πόρτας νὰ ξενυκτίζω,
χήρα γυναῖκα μὲ θυγατέρας
τέσσαρας, πρέπει γὼ τὰς ἐσπέρας,
νὰ περιφέρωμαι εἰς τοὺς δρόμους,
νὰ ὑποφέρω φόβους καὶ τρόμους ;
ὦ ! ὄχι· τοῦτο δὲν θὰ τὸ κάνω,
κί' ἂν πρέπη τῶρα νὰ ἀποθάνω·
ὄθεν καὶ φρόνιμα συλλογίσου,
σκέψου πῶς ἔχεις κί' ἄλλας ἐξίσου,
τρεις ἄν ἐσένα πτωχὰς ἀδελφάς,
πολὺ μικροτέρας, ἀλλὰ γνωστικάς.
Αὐτὰς ὄθεν μόνον αὐτὰς νὰ σ' εἰπῶ,
ἀπειθεστάτη κόρη, αὐτὰς θ' ἀγαπῶ·
διότ' ἐνῶ ἔπρεπεν ἐσὲ τὴν μεγάλην
νὰ ἔχων παράδειγμα, ἐσὺ παραζάλην
μὲ φέρεις μὲ πόνον
φυγικόν, ὄθεν σηκώνω
μητρικὴν φιλοστοργίαν,
χωρὶς ἀργοπορίαν,
ἀπὸ σέ, ἀπειθεστάτη,
θυγατερ ἀφρονεστάτη.

Εὐδοξία

Θεέ μου ! τί ἔλεγαμεν καὶ τί ἐζητοῦμεν ;
τί συζητούσαμεν καὶ τί συζητοῦμεν ;
Καλὰ λέγουν τὰ λόγια ὁμοιάζουν κεράσια·
ἀλλὰ, ἀδελφή μου, ἡμεῖς τὰ κοράσια

τὰ λόγια μας ἴγια νὰ ἔχωμεν πρέπει,
εἰ δ' ἄλλως, ὁ τρόπος αὐτὸς παρεκτρέπει
καὶ σένα, καὶ μένα, καὶ ὅστις τὸν ἔχει,
καὶ τέτοιο κορίτσι πολὺ κατατρέχει,
κι' ὁ ἕνας κι' ὁ ἄλλος,
κι' ὁ μικρὸς κι' ὁ μεγάλος.

— Τί εἶπες ; τί ἔκαμες ; τί λέγεις ; στοχάσου,
εἰ δ' ἄλλως καὶ φύγε, καὶ λείψε καὶ χάσου·
τοιαῦτα ἂν λέγῃς τὴν μητέρα μας λόγια,
ς' ἐκείνην δὲν μένουں παρά μυρολόγια.
Ἄ ! . . κλαίεις ! Θεέ μου, τὸ ἔλπιζα τοῦτο·
μετανοεῖς, καθὼς βλέπω· ἰδοὺ το, ἰδοὺ το.

(Κλαίει καὶ κρύπτει διὰ τῶν χειρῶν τὸ πρόσωπόν της)

Πλὴν δάκρυα μόνον
δὲν παύουσι τὸν πόνον,
ποῦ ἔχ' ἡ ψυχὴ της
γιὰ σὲ τὸ παιδί της·
ς' τοὺς πόδας της κρύβου,
ς' τοὺς κόλπους της κρύβου,
συγχώρησιν ζήτησε,
τὸ χέρι της φίλησε,
εὐθὺς ταπεινώσου,
ἔλπιτον, σώσου.

Ἄριάδην· Ἀδελφὴ μου, σὲ ἀκούω,
εἰς κέντρα πλέον δὲν προσκρούω·
ἰδοὺ πίπτω, ἰδοὺ κύπτω
καὶ τὰ χερίά της νίπτω
μὲ τὰ δάκρυα ποῦ χύνω,
δὲν θέλω ἀπειθῆς νὰ μείνω (ποιεῖ μετάνοιαν)

— ὦ μητέρα, τὸ παιδί σου
σπλαγχνίσθητι, λυπήσου,
ἔσφαλα, ἔπταισα πολὺ,

Μήτηρ ὦ! σὺ εἶσαι πολὺ καλή.
Χάριν μεγάλην καὶ πολλήν

(ὀδεῖ τὴν χεῖρά της πρὸς ἀσπασμὸν)

γνώριζε πρὸς τὴν ἀδελφήν,
ἐξ' αἰτίας αὐτῆς μόνης
τὴν κατάραν μου σηκόνεις
ἀπ' τὴν μικράν σου κεφαλὴν,
κι' ἀντ' αὐτῆς εὐχὴν καλήν
θὰ σοὶ δώσω,
ὄταν νοιώσω,
πῶς τελείως διορθώθης
καὶ μὲ τὰ ἔργα σ' ἠθωώθης·
πρὸς τὸ παρὸν ὅμως συγγνώμην
παραχωρῶ σοι, καὶ τὴν γνώμην
αὐτὴν ποῦ ἔχεις νὰ ἀλλάξης,
παρακαλῶ, καὶ νὰ φυλάξης
εὐπειθειαν μεγίστην,
ὑπακοὴν ὑψίστην,
ἀπὸ τώρα καὶ ἔμπρός,
εἰς τὰ λόγια τῆς μητρὸς.

—*—

ΙΑ' ΔΙΑΛΟΓΟΣ.

Καὶ δεύτερος διὰ τὴν ἑορτὴν τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν.

ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΘΕΟΚΡΙΤΟΣ ΚΑΙ ΝΙΚΟΛΑΟΣ [συμμαθηταί].

Συστήσασθαι ἑορτὴν ἐν ταῖς πυκάζουσι, ἕως
τῶν κερμάτων τοῦ θυσιαστηρίου. (Ψαλμ. 118)

Θεόκριτος Πέρυσι 'σάν καὶ σήμερα
'ς τὴν 'μέρ' αὐτὴν ἀνήμερα,

ὁμοίαν τελετὴν
ἔς αὐτὴν τὴν ἑορτὴν,
ἐκάμαμεν μεγάλην,
ὅπως καὶ τῶρα πάλιν·
μᾶς εἶπε δ' ὁ διδάσκαλος· ἢ καθ' αὐτὸ αἰτία
ποῦ μαζευόμεθα ἐδῶ, τίς εἶναι καὶ ὅποια.
'Ἄλλ' ὅμως ὁ ἀνόητος ἐγὼ καὶ ἀπρονόητος
δὲν πρόσεχα διόλου καὶ δὲν ἤκουσα καθόλου
οὐδὲ ἓνα λόγον μόνον,
διὸ καὶ ἡ ψυχὴ μου πόνον
μέγαν ἔχει, καὶ τὸ λέγω,
καὶ μὲ ἔρχεται νὰ κλαίγω.
'Ἐὰν κανεῖς λοιπὸν πὸ πᾶς καλὸς συμμαθητὴς
ἤκουσεν ὅλα, ἄς μ' εἴπῃ κ' ἐγὼ ἀκροατὴς
θὰ γίν' ἀποφασιστικῶς
καλὸς προσεκτικὸς.

Νικόλαος

'Ἀφοῦ ὑπόσχεσαι πολὺ ὅτι προσεκτικὸς
θὰ γίνῃς, ἐγὼ θὰ σ' εἶπῶ καὶ ἄκουσέ το πῶς
ὠμίλησ' ὁ διδάσκαλος, τί εἶπε, καὶ γιατί,
πανθῆμῶς ἐορτάζεται αὐτὴ ἡ ἑορτὴ.

Μάλιστα δὲ τὰ σχολεῖα

καὶ ὅλα τὰ διδασκαλεῖα

ἐορτάζουν καὶ τιμῶσι καὶ φαιδρῶς πανηγυ-

[ρίζουν,

τοὺς τρεῖς μεγάλους ἱεράρχας, οἵτινες πολὺ

[κλείζουν

τὴν ὀρθόδοξον θρησκείαν καὶ μητέρα Ἐκκλησίαν,
διότι τὴν διδασκαλίαν εἶχον οὐράνιον, ἐξαισίαν.

Θεόκριτος

Κ' ἐγὼ! κανὲν ἀπὸ αὐτὰ δὲν ἤκουσα! τί μέτρα;
τί κεφαλὴ ἀπρόσεκτος τί σίδερο τί πέτρα;

(κτυπᾷ ἐλαφρῶς τὴν κεφαλὴν του)

'Ἄλλ' ὅμως, φίλε ἄκουσον· τί τόσον τὰ σχολεῖα

τιμῶσι κ' ὑπολήπτονται αὐτούς ; τί μεγαλεῖα ;
χαρίζουν καὶ δωροῦσι
καὶ τὸ πᾶν ἀνακυκοῦσι,
σάν τὴν σήμερον ἡμέρα,
καὶ πληροῦσι τὸν αἰθέρα,
μὲ λόγους κ' ὀμιλίαις,
κ' ἡ ἐκκλησία μὲ ψαλμωδίας ;

Νικόλαος Πλήν, φίλε, δὲν ἤκουσες τί εἶπον 'ς τὸ ἄσμα ;
τί γίνεσαι τόσο ἀπρόσεκτον πλάσμα ;
'ς τὸ ἄσμα ἂν πρόσεγες, πολλὰς ἐρωτήσεις
δὲν θά 'καμνες τώρα, ἀλλὰ ἀποκρίσεις
θὰ εἶδες κάλλιστα, ὡς τώρα κ' ἐγώ,
τί δ' ἔψαλλον 'ς τὸ ἄσμα ἰδοὺ θὰ στὸ πῶ.

[Πρώτη στροφή ἄσματος πρὸς τοὺς Τρεῖς Ἱεράρχας]

(ἴδε ὡδὴν τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν)

«Τῆς Ἐκκλησίας ἡ φωνὴ διὰ τῶν λειτουρ-
[γῶν της
εἰς ἑορτὴν μᾶς προσκαλεῖ Τριῶν Ἱεραρχῶν της,
[φωστήρων ἀγλαῶν της,
οἵτινες εἰς λιμένα τὸ σκάφος της αὐτὸ
ὠδήγησαν προθύμως ἐν τῷ δεινῷ καιρῷ».

Θεόκριτος Ἐν τῷ δεινῷ καιρῷ ;

μὲ κάμνεις κ' ἀπορῶ.

Νικόλαος Μὴ ἀπορῆς, ἀλλ' ἀκουσον τί λέγ' ἡ ἱστορία
αὐτὴ ἡ 'κκλησιαστικὴ· ἤτις καὶ ἀπορία,
αἶρ' ἐκτοῦ μέσου, ἂν ὑπάρχ' καὶ λέγ' οἱ ἱεράρχαι
οἱ τρεῖς αὐτοὶ ἐνήργησαν, καὶ οἱ αἰρεσιάρχαι
κατέπεσαν κ' ἠσχύνθησαν, καὶ τοῦ Θεοῦ ὁ
[λόγος

ὑπεστηρίχθη σθεναρῶς, διὸ καὶ θεολόγος
ἐκλήθη ὁ Γρηγόριος ὁ Ναζιανζηνός,

ὅστις εἰς βασιλεύουσαν κληθεὶς τότε, δεινῶς
λίαν κατεπολέμησεν αἱρέσεις τοῦ Ἀρείου
κηρύττων τὴν θεότητα Σωτῆρος τοῦ Κυρίου.
Θεόκριτος Ἐπίεσθην· ἀλλά, φίλτατε, ἐξ ἄλλου τὰ σχο-
[λεῖα

τί τόνον ἐορτάζουσι καὶ τὰ διδασκαλεῖα ;
Νικόλαος Ναι, τὰ σχολεῖα βέβαια ; διότ' αὐτὰ καὶ μόνα
κατέστησαν αὐτοῦς δεινοῦς, πλὴν τώρα κηδε-
[μόνα
ἐκαστον τούτων θεωροῦν, καὶ τὰ συγγράμμα-
[τά των
τροφὴν πνευματικὴν καλὴν ἔλοι γὰ τὰ παι-
[διά των
οἱ γονεῖς τὰ θεωροῦν, οἱ τῆς ὀρθοδοξίας,
τὰ δόγματα κατέχοντες τῆς ἀληθοῦς θρησκείας·
διὰ τοῦτο καὶ προστάτας τῶν σχολείων θεω-
[ροῦσι,
διότι πίστιν καὶ παιδείαν εἰς τοὺς λόγους των
κρατοῦσι·
τοῦτο καὶ τοῦ ἄσματος μας ἡ ἀκόλουθος εὐροφή
τὰ ἐμφαίνει ἀκριβῶς καὶ μὲ λόγια σαφῆ,
ὡς, ἐξῆς καταλεπτῶς,
κι' ἀκουσον προσεκτικῶς.

[τοῦ ἰδίου ἄσματος στροφή δευτέρα]

«Φωστῆρες ὄντως παμφαεῖς, τῆς Ἐκκλησίας
[στῦλοι
ὑπῆρξαν καὶ ὡς τορνευταὶ τοῦ λόγου των τῆ
[σμίλη,
ὅσα παρέχ' ἡ ὕλη,
ἐκκόπτοντες ἀπ' τὰς ψυχὰς λαοῦ χριστιανικοῦ
ἐπρόσθετον πνευματικὸν ἀντὶ τοῦ ὕλικου.

Θεόκριτος Ἐφωτίσθην, ἐφωτίσθην, σὲ εὐχαριστῶ πολὺ,
ἰδοὺ τί γνώσεις θὰ ἔστερούμην!! ἂν μὴ προσο-
[χὴ καλὴ
ἐδίδοτο ἐκ μέρους σου, φίλε, συμμαθητά,
ὅθεν κι' ἐγὼ εἰς τὸ ἐξῆς ὄλα τὰ δυνατὰ
θὰ βάλλω, ἵνα προσοχὴ τοὺς λόγους μου, τὰ
ἀκολουθῆ. εἰ δ' ἄλλως πως, τοῦ διδασκάλου
[ἔργα
'ς τὴν ράχην μου νὰ μετρηθῆ ἀξίζει ἀληθῶς,
διὰ νὰ γείνω, ὡς καὶ σύ, προσεκτικῶς, καλός.
[βέργα

→→→

ΙΒ' ΔΙΑΛΟΓΟΣ

Ο ΠΡΩΤΗΝ ΑΜΕΛΗΣ.

ΠΡΟΣΩΠΙΑ

ΧΑΡΙΛΑΟΣ ΚΑΙ ΑΝΤΩΝΙΟΣ [συμμαθηταί].

Ἐδεχόμενος παιδείαν ἐν ἀγαθοῖς ἔσται
ὁ δὲ φυλάσσειν ἐλέγχους σοφιοθήσεται. (Παροιμ. ις', 17)

Χαρίλαος Μὲ βλέπετε πῶς χαίρω,
καὶ πόσῃν χαρὰν φέρω;
Μὲ βλέπετε πῶς χαίρω καὶ πόσον χαρωπὸς
φαίνομαι καὶ δὲν εἶμαι ὁ πρῶτῃν σκυθρωπός;
παύσις τῆς συμφορᾶς μου,
κ' αἰτία τῆς χαρᾶς μου
εἶν' ὅτι πλέον ἔπαυσα νὰ ἦμαι ἀμελής,
κ' ἔγεινα τώρα πλέον κ' ἐγὼ ἐπιμελής.
Παύουν λοιπὸν τὰ παθήματά μου,
μανθάνω κ' ἐγὼ τὰ μαθήματά μου.
νηστείαν πλέον καὶ ἐπιπλήξεις
δὲν θὰ ὑφίσταμαι, οὔτε ἐκρήξεις

θυμοῦ διδασκάλου καὶ λόγους πικροὺς
θ' ἀκούω· πῶς χαίρω ; καὶ πόσον μικροὺς
κόπους ἂν ἤθελα κ' ἐγὼ ὑποφέρει,
θὰ ἤμην ὁ πῖθ' καλός, καὶ δὲν θάχα ταῖρι ;

Ἄντωνιος

(δεικνύει τὸν Χαρίλαον διὰ τοῦ δακτύλου)

Αὐτὰ ποῦ ἀκούω νὰ λέγῃ αὐτός,
εἶν' ἄραγ' ἀλήθεια ; εἶν' λόγος σωστός ;
ἂν εἶναι ἀλήθεια καὶ λόγος σωστός,
θὰ γείνη 'ς τὸν κόσμον πολὺ ξακουστός·
ἀμελῆς πέντε χρόνων ! ἀλλάσσει μυαλά,
'ς τὰς φρένας του ἔρχεται, ποθεῖ τὰ καλά.

— Πλὴν ἄς τὸν ρωτήσω νὰ ἴδω τί ἔχει·
ὄνειρεύεσαι, φίλε ; — Σὲ λέγω· τί τρέχει ;

(τείνει τὴν δεξιὰν πρὸς αὐτόν)

Χαρίλαος

Τί τρέχει ; δὲν εὐρίσκεις ; ὁ πρῶην ἀμελῆς
ἐγὼ, φίλε, ἔγινα πολὺ ἐπιμελῆς.
'Ενῶ μ' ἐτυράννουσαν προτοῦ νὰ διαβάσω,
καὶ βιβλίον δὲν ἤθελα διόλου νὰ πιάσω,
τῶρ' ἤλλαξα γνώμη, καὶ ἄκουσον ποῖα
εἶν' ἡ κυρία καὶ καθ' αὐτὸ αἰτία.

— Μιὰ μέρα ὁ πατέρας
αὐτὸς ἔδωκε πέρας

εἰς τὴν ἀναίδειάν μου
κ' εἰς τὴν ἀμέλειάν μου.

Μὲ εἶπεν, ὦ τέκνον, ἐὰν συνηθίσῃς
τοιαύτην ἀμέλειαν ! αὐτὸ θὰ κερδίσῃς,
πολὺ νὰ κοιμᾶσαι,
ἀνίκανος νᾶσαι·
ἀνάξια νὰ κάνῃς,
πτωχὸς ν' ἀποθάνῃς.

— Ἄλλὰ, πάτερ μου, τῶ εἶπον, βιβλί' αὐτὰ τὰ
[παιδικὰ

— μέ δίδουν ἄραγ' εὐφυΐαν, ἂν δὲν ἔχω φυσικά;
ἔχι, τέκνον μου, μοι εἶπεν, ἀλλὰ πάντα τὰ
[παιδιά,
ποιὸ ὀλίγο, ποιὸ πολύ, ὅλα ἔχουν εὐφυΐα.

Ἐὰν λοιπὸν διὰ μελέτης θρέψης κ' ἰσχυροποι-
[ήσης
τὴν εὐφυΐαν, τὴν ὁποῖαν σὲ ἐχάρισεν ἡ φύσις,
θὰ δυναθῆς ἐξάπαντος ἵνα τὴν ἐφαρμόσης
εἰς κόσμου πολλὰ πράγματα, καὶ σάρκα νὰ
[τὴν δώσης.

Πλὴν ἐὰν ἐξ ἐναντίας πάλιν, ἄνευ βοηθείας
τῆς μελέτης, τὴν ἀφήσης κ' ὑποφέρ' ἐξ ἀσιτίας,
τότε γνῶριζε βεβαίως,
δὲν θὰ σὲ συνδράμῃ τελέως.

Ἄντωνιος Τί ὠραία συμβουλή! ἀλλὰ λέγε, λέγε, πῶς
τῆς ἐπιμελείας τέλος σὲ ἐφώτισε τὸ φῶς;
Χαρίλαος ὦ! αὐτὸ εὐθύς ἀμέσως ἐπαρουσιάσθη μόνον·
ἄκουσον δέ, φίλε, πῶς εὐθύς μετ' ὀλίγον χρόνον
μετὰ τοῦ πατρὸς ἐξῆλθον αὐτὴν ἐκείνην τὴν
[ἐσπέραν

εἰς περίπατον· καὶ ὅτε ἀπ' τὴν ἀγορὰν μας πέραν
ἐφθάσαμεν, ἐστάθημεν εἰς ἓν σιδηρουργεῖον·

ὁ δὲ πατὴρ διέταξε νὰ ἴδω τί καὶ ποῖον

ὁ σιδηρᾶς τότε ἔκαμνε, καὶ ποῖαν ἔχει δουλειά;

— Φυσᾶ, εἶπον, με δύναμιν ν' ἀνάψῃ τὴν φωτιά.

— Τότε ὁ πατὴρ μ' ἠρώτησε· καὶ διὰ τί φυσᾶ;

— ἵνα κρατήσ' θερμότητα, διότι περισσὰ

κάρθουνα βλέπω μελανὰ, τῷ εἶπον παρευθῆς,

καὶ τὸν ψυχρὸν τὸν σιδηρὸν πρέπει νὰ κοκκι-

— [νίσῃ.

Ἄ! ἴσα, ἴσα, τέκνον μου, γνῶριζε καὶ τὸ

[πνεῦμα

ὁμοιάζει, εἶπε, τὴν φωτιά καὶ θέλ' φουσούνας
[ρεῦμα·

εἶναι δ' ἀνάγκη πάντοτε νὰ εἶν ἐγρηγομένον,
εἶναι ἀνάγκη πάντοτε ὑποκεκινημένον
νὰ ἦναι ὅπως κτήσεται τὴν ἐπιδεκτικὴν
δύναμιν τὴν πνευματικὴν καὶ περιεκτικὴν.

— Ἡ δὲ μελέτη, γνῶριζε, ἐνέργειαν ὁμοίαν
ἔχει ἐπὶ τοῦ πνεύματος, ἣν ἔχει 'ς τὴν φωτίαν
τὸ φύσημά μας πάλιν,
ἐνέργειαν μεγάλην.

Ἄμέσως τότε ἐντύπωσιν μὲ ἔκαμε τὸ πρᾶγμα,
κ' ἤλλαξα γνώμην καὶ μὲν ἀλλὰ κ' ἐκεῖν' τὸ
[μέγα τραῦμα,

τῆς ἀμελείας ἐβριψα
κ' ἐθρήνησα καὶ ἐκλαψα·
κι' ἀφήσας τὴν ἀμέλειαν
ἀπέκτησ' ἐπιμέλειαν.

Ἄντωνιος

Τί ὠραία! πειστικὴ
συμβουλή· τί γνωστικὴ.

Εὐτυχῆς λοιπὸν εἰς ἄκρον ἦτο 'κείνη ἡ ἡμέρα
εἰς ἐσέ, καὶ σὲ συγχαίρω διὰ τοιοῦτον ἐν πα-
[τέρα.

Ἄλλὰ πρὸς τούτοις σὲ συγχαίρω, διότι τώρα
[πιμελής

ἔγεινες, κ' ἔπαυσες πλέον νᾶσαι ὁ πρὶν τὰ μέ-
[γιστ' ἀμελής.

ΙΓ' ΔΙΑΛΟΓΟΣ.

Η ΣΤΑΧΥΟΛΟΓΙΑ

ΠΡΟΣΩΠΙΑ

Πατήρ και δύο υιοί του

ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΚΑΙ ΝΙΚΟΛΑΟΣ.

Ἐάν ἀμήτη: ἀμπτόν σου ἐν τῷ ἀγρῷ σου, καὶ ἐπιλάβῃ δράγ-
μα ἐν τῷ ἀγρῷ σου, οὐκ ἐπαναστραφήσῃ λαβεῖν αὐτό. Τῷ
πτωχῷ καὶ τῷ προσπύτῳ καὶ τῷ ὀρφανῷ καὶ τῇ χήρᾳ ἔσται,
ἵνα εὐλογήσῃ σε Κύριος ὁ Θεός σου ἐν παντί ἔργῳ τῶν χει-
ρῶν σου. (Δευτερ. 24, 19)

- Πατήρ Πόθεν ἔτσι ἰδρωμένα
καὶ κατακοκκινισμένα,
ἔρχεσθε, καλὰ παιδιὰ μου;
πῶς σᾶς κόπτει ἡ καρδιά μου ;
- Νικολ. Πάτερ, ἐτρέχαμε καὶ οἱ δύο
ἵνα σᾶς εἴπωμεν τί καὶ ὅποιον
ἔλαβε χώραν εἰς τὸ χωράφι,
κι' ὡς μαρτυρεῖται, ἰδοὺ ἐν καλάθῳ.
- Πατήρ Ἐνα καλάθῳ ; ἀλλὰ τί σημαίνει ;
λέγετε, τέκνα, τί ἔχει σᾶς γένει ;
λέγετε γρήγορα· περίεργος εἶμαι,
τὸ πρᾶγμα ἐντύπωσιν μεγάλην ποιεῖ με.
- Νικολ. Ὅτι θερισταὶ μας ἐνῶ ἐξεθερίζον,
κι' εἰς θημωνίας δεμάτια ἐμέριζον,
εἰς ἓν χωράφι ποῦ ἦτο σπαρμένο
σιτάρι εὐμορφο πολὺ παινεμένο,
δύο παλιόπαιδα, μ' ὀλάνοικτο ἄματι,
μόλις ἐσήκοναν αὐτοὶ τὸ δεμάτι,
ἐσύναζαν, ἄρπαζαν τοὺς στάχους ὅλους
ποῦ ἦσαν πεσμένοι ἐπάνω ἔς τοὺς βῶλους.
Τὰ εἶπον νὰ φύγουν, νὰ λείψουν, νὰ παύσουν,

συλλέγοντα στάχεις· διότι θὰ κλαύσουν,
ἐκεῖνα ἐπέμενον κ' ἐσύναζον πάλιν·
πλὴν τότε ἐθύμωσα κ' εὐθύς παραζάλην
κ' ἐγὼ τὰ προξένησα καὶ ἄκουσον πάλιν.

— Εὐθύς τὸν σκύλον κατ' αὐτῶν μὲ μῖαν φωνὴν

[μεγάλην
παρώρμησα, καὶ τὸ καλάθ' ἀπὸ τὴν ἀμασχάλην
ἀφήσαντα ἐτράπησαν ἀμέσως εἰς φυγὴν,
καὶ ἔκλαιον κ' ἐφώναζον, καὶ μέσα εἰς πηγὴν
προφθάσαντα ἐρίφθησαν· ἀλλὰ κί ὁ σκύλος

[πάλιν,
διώκτης μέγας, τρομερός, γνώμην δὲν εἶχεν ἄλλην
παρὰ καὶ μέσα ἔς τὴν πηγὴν νὰ πέσῃ νὰ τ' ἀρ-

[πάσῃ·
πλὴν φώναξα, καὶ στάθηκε, πρὶν ἔς τὴν πηγὴν
[νὰ φθάσῃ.

Αὐτὰ, πατέρα, πάθαμε ἡμεῖς αὐτὰ τὰ πάθη,
ἐκείθεν δὲ πρόέρχεται καὶ τοῦτο τὸ καλάθι.

[ἀφίνει αὐτὸ ἐπὶ τῆς γραπίζης]

Ἄθανάσ. Φιλανεικίαν ἔχομεν, ὑμᾶς δὲ δικαστήν,
πάτερ, θὰ διορίσωμεν, τὴν δίκην δὲ σωστὴν
θὰ θεωρήσης· καὶ θὰ πῆς τὸ δίκαιον τίς ἔχει,
διότι τὰ πτωχόπαιδα πολὺ τὰ κατατρέχει
ὁ ἀδελφός κί ἀλύπητα, ὅπως καὶ τώρα πάλιν
ἐφέρθη· καὶ πολὺ σκληρὰ κάτω ἔπὸ τὴν μα-

[σχάλην
ἤρπασε τὸ καλάθι των, τὸν σκύλον παρορμήσας
ἐπάνω των, τοὺς στάχεις δὲ ἐδῶ κ' ἔκει σκορ-

[πίσας,
ἔφερον εὐκαιρο καλάθι, χωρὶς νὰ ἔχη τύψι
τοῦ συνειδότος, κ' εἰς πηγὴν δύο πτωχὰ νὰ ρίψῃ,
τὸ νόμισε κατόρθωμα μεγάλο καὶ τὸ λέγει,

- ἐνῶ δι' ἅπαντα αὐτὰ τὸν ἔπρεπε νὰ κλαίῃ.
- Νικόλ. Πλήν, πάτερ, αὐτὰ σύναζαν τοὺς στάχεις ξεύ-
[ρεις πῶς ;
'πὸ δέκα ! κι' ἀπὸ εἴκοσιν ! ἀπ' τὸ χωράφ' ἐντός.
- Πατῆρ. ὦ τέκνον, εἶσαι ἄδικον, ἄδικον, δυστυχῶς,
ὁ δ' ἀδελφός σου δίκαιος, ὁ τόσον ὀπλαγχνικός.
Τοὺς θεριστὰς δὲ γνῶριζε, ἐγώ, ὅσα σκορπίζου
στάχια, τοὺς διέταξα νὰ μὴ τὰ συναθροίζου,
ἀλλὰ ν' ἀφίνου τοὺς πτωχοὺς νὰ τὰ καλοσυ-
[νάζου,
αὐτοὶ δὲ νὰ καμώνονται ὅτι δὲν τοὺς κυτάζου.
διότι ἔξυρεις αἱ Γραφαὶ τὸ τί ἐμπεριέχου ;
τὸν ἄρτον, λέγου, μοίραζε μ' ἐκείνου ποῦ δὲν
[ἔχου.
Ἐνδύετε δὲ τοὺς γυμνοὺς μὲ τὰ ἐνδύματά σας,
καὶ δέχεσθε εὐσπλαγχνικῶς ἔς τὰ ὑποστατικά
[σας.
Ὅταν δὲ ἐξ ἄλλου μέρους θέρος ἔχετε, μᾶς λέ-
[γου,
ὅσοι στάχεις τῶν χειρῶν σας πίπτουσιν, ἄς μὴ
[συλλέγου
τὰ δικά σας χέρια πάλιν, ἐπιστρέφοντα ὀπίσω,
ἀλλὰ ἔς τοὺς πτωχοὺς ἀνήκου, λέγετε, καὶ θὰ
[τ' ἀφήσω,
ἢ δ' εὐλογία τοῦ Θεοῦ θὰ εἶναι μεθ' ὑμῶν,
ἔς τὰς πράξεις σας, ἔς τοὺς λόγους σας, ἔς τὰ ἔρ-
[γα τῶν χειρῶν.
- Ἄθαν. Ἐπάνω κάτω τὰ αὐτὰ ἔς αὐτὸν κ' ἐγώ, πατέρα,
ὠμίλησα· ἀλλ' εἶπέ μοι ὅτι ἀκόμη πέρα
θὰ τὰ διώξῃ, ἵνα μὴ τοιαύτην πλέον τόλμη
τολμήσωσι, καὶ ἔλθωσι κ' εἰς τὸ ἄλῶν' ἀκόμη.
Ἐν τούτοις ἐνθυμήθητι, τί λέγ' ἡ ἱερά,

τῶ εἶπον, ἱστορία, σαφῶς καὶ καθαρά ;
Ὅτι καὶ ὁ Βοδζ τὴν Ροῦθ νὰ σταχυολογῇ
διέταξεν εἰς τοὺς ἀγροὺς αὐτοῦ· κ' ἡ ἐκλογή
ἐκτοτε ἔγειν' εἰς αὐτὴν καὶ ἔλαβε συμβίαν,
πλούσιος ὢν, αὐτὴν πτωχὴν, σώζει ἀπὸ πτω-
[χείαν.

(Δύο παιδία λαμβάνοντα τὸ πρόσωπον τῶν πτωχῶν παιδίων
καὶ ἐρχόμενα πλοσίον κρούουσι διὰ ῥάβδου τὴν τράπεζαν).

Πατήρ Ἡ θύρα κρούει, τέκνα μου, τίς εἶναι ; τί ζητεῖ ;
Παιδία Ἄνοιξατε δύο πτωχά, ἄρχοντες προεστοί.

(ἀμρότερα ὁμοῦ)

Εἴμεθα ὄρφανὰ παιδιὰ, κ' εἶχαμεν ἐν καλάθῳ,
ἀλλ' ὅμως μᾶς τὸ πῆρανε, κ' ἐδῶ ἔχομεν μάθει
τὸ ἔφερεν ἓνα παιδί, ἐν' ἀρχοντοπαιδάκι.
Ἴδούτο, νάτο, τοῦτο 'να· δὲν ἔχ' οὔτε σταχάκι·

(τὸ ἐν εἴς αὐτῶν λαμβάνει τὸ ἐπὶ τῆς τράπεζης καλάθιον καὶ ἀναπο-
δογυρίζων αὐτὸ λέγει· Δὲν ἔχ' οὔτε σταχάκι, συγχρόνως δὲ κλαίουσι).

Πατήρ Μὴ κλαίετε, καλὰ παιδιὰ, κ' ἐγὼ θὰ τὸ γεμίσω
σιτάρι τὸ καλάθῳ σας· καὶ θὰ τὸ τιμωρήσω
ἐκεῖνο τ' ἄσπλαγχνο παιδί, ποῦ πῆρε τὸ καλάθῳ,
καὶ σκόρπισε τὰ στάχυσά σας, καὶ χίλια τόσα

[πάθη

ἔφερε 'ς τὸ κεφάλῳ σας τὸν σκύλον παρορμήσας
ἐπάνω σας, ὡς ἔμαθον· ἀλλ' ὅμως ὁ τολμήσας
αὐτὸς εἶναι, καὶ βλέπετε ; μετανοεῖ καὶ κλαίει,

(κλαίει)

Παιδία καὶ κολυμβᾷ εἰς δάκρυα κ' εἰς λύπας μέσα πλέει.
ὦ ! Ἐὰν κλαίῃ δι' αὐτό, ἡμεῖς τὸν συγχω-
[ροῦμεν.
Εἰς συγχωρήσεις πλούσιοι εἴμεθα κ' εὐποροῦμεν.

Νικόλ. Πάτερ, συγγνώμην! δὲν βαστώ. ὦ! τί καλὰ
[παιδιά;

(Ζητεῖ τὴν χεῖρα τοῦ πατρός)

ἐνῶ ἐγὼ τὰ ἐβλαψα, ἐκεῖνα οὐδεμίαν
ἐχθραν φυλάττουν κατ' ἐμοῦ! ὦ! ἔσφαλα με-
[γάλως

κακοποιήσας ἄκακα παιδιά. ὦ! τί σάλος
μέγιστος συγκινήσεων ἠγέρθη 'ς τὴν ψυχὴν μου!
Πατήρ Τέκνον, σὲ συγχωρῶ κ' ἐγώ, καὶ ἔχε τὴν εὐ-
[χὴν μου.

εἰς τὸ ἐξῆς δὲ νᾶσαι πρέπ' πολὺ προσεκτικὸς,
κ' εἰς τοὺς πτωχοὺς νὰ φέρεσαι πολὺ εὐσπλαγ-
[χνικῶς.

ΙΔ' ΔΙΑΛΟΓΟΣ.

Ἡ ΦΩΛΙΑ.

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΑΝΔΡΕΑΣ, ΞΕΝΟΦΩΝ, ΙΩΑΝΝΗΣ, ΕΠΑΜΙΝΩΝΙΔΑΣ

[συμμαθηταί].

Ὁ ἐλέγχων μετὰ παρησίας
εἰρηνοποιεῖ (Παροιμ. 10, 10).

Καὶ μὴ συγκοινωνεῖτε τοῖς ἔργοις
τοῖς ἀκάροις τοῦ σκότους· μάλ-
λον δὲ καὶ ἐλέγχετε. (Ἐφ. Ε', 11)

Ἄνδρέας Ἐδῶ τοῦ κάθημαί, παιδιά,
θυμήθηκα, πῶς μιά φωλιά
ξεύρω, καὶ ἔχ' ἀυγάκια,
ἴσως δὲ καὶ πουλάκια,
θὰ εὔγηκαν ὡς τώρα,
κι' αὐτὴ εἶναι ἡ ὥρα
κατάλληλος, παιδιά,
νὰ πιάσωμεν πουλιά.

- Ὅποιος λοιπὸν μ' ἐμένα
ἔλθῃ, θὰ πάρῃ ἓνα
μικρό, μικρό, πουλάκι
ἔπο μέτ' ἀπ' τὸ φωλάκι.
- Ξενοφῶν Ἐγὼ θὰ ἔλθω· καὶ νὰ σᾶς εἶπω,
ἔπο τέτοια πράγματα ποτέ μου δὲν λείπω.
- Ἰωάννης Κ' ἐγὼ θὰ ἔλθω· ἀλλὰ ποῖος ἄλλος ;
Ἐπαμιν. Ὅστις θὰ ἦναι τρελλὸς πρὸ μεγάλος.
- Ἰωάννης Ὡ ! νὰ ὁ ἅγιος· ἰδέτε δά, φίλοι (δεικνύει αὐτὸν)
προχθὲς ἀπ' τὸν οὐρανόν, προχθὲς μὲ ζεμπίλι
κατέβη ὀλόσωμος· ὦ ! τί ἀθώοτης ;
Ὡ ! τί ὀπλαγχνικὴ ψυχὴ ; ὦ ! τί ἀγιότης ;
- Ἐπαμιν. Τὰ περιπαίγματα ἄφησε πίσω
καὶ πρόσεξόν μοι νὰ σ' ἐνθυμίσω,
τί ὁ διδάσκαλος εἰς τὸ μάθημά μας
πρόπροχθες εἶπε, καὶ ὅτι δικὰ μας
εἶναι ἐν γένει ζῶα πτηνά,
ἀλλ' ὅμως οὐδέποτε, οὐδὲ πουθενὰ
δὲν καταστρέφουσι μικροὺς νεοσσούς,
ἀλλὰ τοὺς ἀφίνουσι πολλοὺς περισσοὺς,
νὰ λάβωσι μέγεθος καὶ νὰ πτερωθῶσι·
ἢ δὲ σεβαστὴ ἀρχὴ θὰ τιμωρηθῶσι,
λέγει, σαφέστατα πᾶς ὅστις τολμήσῃ
Ἀπρίλη καὶ Μάϊ ἵνα κυνηγήσῃ
λαγούς, περδίκια καὶ ἄλλα πτηνά,
φυλακὴν, πρόστιμον, καὶ ἄλλα δεινὰ
θὰ ὑποφέρῃ καὶ θὰ ὑποστῇ,
καὶ εἶναι διάταξις ὀρθὴ καὶ σωστή.
- Ἀνδρέας Θεέ μου ! κυτάξτε τον πῶς ὄλα φυλάττει
ἔσπὸν νοῦν του καλῶς ; καὶ πῶς μᾶς τὰ πλάττει ;
πλὴν γνῶριζε, φίλτατε, τοιαῦτα πτηνάρια
ἡμεῖς ὅταν πιάνωμεν, ἡμεῖς τὰ παιδάρια ;

κανείς δὲν μᾶς ἐρωτᾷ, ἀλλ' οὔτ' ἐξετάζει
ἂν ἓνα τὸ πιάνη καὶ ἄλλο τὸ σφάζη·
ἂν ἓνα μὲ μιὰ κλωστή τοῦ δέν' τὸ ποδάρι
κι' ἂν ἄλλο μέσ' 'ς τὸ κλουβὶ τὸ τρέφῃ σιτάρι.

Ἐπαμιν. **Ναί**, πλὴν ἤξεύρετε ὀπόση ζημία
ἐκ τούτου προέρχεται εἰς τὴν γεωργία,
εἰάν ὄλα τὰ παιδιὰ ἡμᾶς μιμηθῶσι,
καὶ ὄλ' ἀπὸ ἓν πουλὶ 'ς τὰς χεῖρας δεχθῶσι ;
ᾠ ! μάθετε τότε πᾶν ὅ,τι σκωλήχιον
ὑπάρχει 'ς τὴν γῆν μας, καθὼς καὶ ζωῦφιον,
πουλάκι δὲν θάχῃ νὰ τὸ κυνηγήσῃ,
καὶ τότε τὸ ἔντομον κι' αὐτὸ θὰ τολμήσῃ
νὰ εὔγῃ νὰ φάγῃ πᾶν ὅ,τι ὁ καιρὸς
τὸ δώσῃ 'ς τὸ στόμα· ὁ δὲ κηπουρὸς
θὰ κλαίῃ σιτάρι, θὰ κλαί' ἴπωρικά,
θὰ κλαίῃ τὰ ὄσπρια καὶ τὰ λαχανικά.

— **Νομίζω** ὅ' ὅτι ὄλ' αὐτὰ τὰ 'ξεύρετε ἐν μέρει,
πλὴν δὲν τὰ ἐφαρμόζετε, διότι δὲν συμφέρει.
Ξενοφῶν ᾠ φίλτατε, πρόβλεπτικός 'ς τὰ πάντα ὄλα εἰ-

[σαι,
καὶ ὄλα καλῶς, κάλλιστα, βλέπω τὰ ἐνθυμεῖ-

[σαι.
Ναί, πῶρα τὰ θυμήθηκα κ' ἐγὼ καλῶς· κ' ἐν

[τάξει
μᾶς τᾶπεν ὁ διδάσκαλος· εἰάν δὲ μᾶς κυτάξῃ
νὰ ἔχωμεν 'ς τὰς χεῖράς μας 'πὸ ἓν πουλάκι

[ὄλοι,
εἰς τέτοια ἐφαρμόζεται θὰ μᾶς εἰπῇ τὴν σχολήν;
Αὐτὰ, θὰ 'πῇ, σᾶς δίδαξα εἰς τὸ περὶ πτηνῶν
μάθημα, ὅταν ἤλθομεν εἰς τὸ περὶ κτηνῶν ;
ᾠ ! τέτοια μὲν ἐπίπληξιν ἐγὼ δὲν ὑπομένω·
μάλιστ' ἀπὸ διδάσκαλον ! λειποθυμῶ ! πεθαίνω !

Ἰωάννης Κ' ἐγὼ νὰ σᾶς εἰπῶ, παιδιά,
ἔτσι ὅσ᾿ εἶναι ἡ δουλειά,
ἔτι τὸ τώρα παραιτοῦμαι
καὶ συγγνώμην ἔξαιτοῦμαι,
ἔὰν κανένα μὴ τακτικόν,
ἀπρόσεκτον ἢ καὶ πειρακτικόν,
λόγον ὠμίλησα καὶ ἐξεφράσθην,
πταί' ἢ φωλιά, γι' αὐτὴν ἔξελογιάσθην.

Ἀνδρέας Ἄλλ' ἐγὼ ὁ πρῶτος, πρῶτος,
ποῦ σᾶς ἔσυρα ἔς τὸ σκότος ;
αὐτὰ ἀκούσας ἐφωτίσθην
καὶ ἀρκούντως κατεπίεσθην.
Ὅθεν πουλάκιά ποτε δὲν θὰ πιάσω,
οὔτε φωλίτσα ποτὲ θὰ χαλάσω·
διότι, ὡς βλέπω, ἔς τὴν γεωργίαν
προξενεῖ τούτο μεγαλήν ζημίαν.
Ὅταν δὲ πάθῃ ἡ γεωργία,
ἐκλείπει ἢ ἀπᾶσα τὸτ' εὐτυχία.

ΙΕ' ΔΙΑΛΟΓΟΣ

Ο ΠΡΩΙΝΟΣ ΥΨΗΝΟΣ.

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΜΗΤΗΡ ΚΑΙ ΘΥΓΑΤΡΙΟΝ ΑΥΤΗΣ.

Μὴ δώσης ὕπνον σοῖς ἄμμοι, μὴδὲ νυστάξωσι τὰ βλέφαρά σου,
ἵνα σώζῃσαι ἀπὸ πάσης ἀπορίας (Παροιμ. 6. 4.)

Ἐνδύεται διερρηγμένα καὶ ρακώδη πᾶς ὑπνώδης. (Παροιμ. 23 15)

Θυγάτρ. Ἄπο πολλοῦ ἐπιθυμῶ, μητέρα, νὰ σ' ἐρωτήσω,
πλὴν συστελλόμεν· τώρα δὲ τοῦτο θὰ τὸ τολμήσω.

Διατί τόσοσ ἐνωρις σηκόνεσ' ἀπ' τὴν κλίνη ;
ποιὸς σὲ βιάζει, μητέρ μου, αὐτὸ ἔτσι νὰ γείνη ;
'Ἐάν ἐγὼ σᾶς βεβαιῶ, ὦ ! ἤμην ἐλευθέρα
νὰ κάμν' ὅ,τι μ' εὐχαριστεῖ, ὅπως δὰ σεῖς, μητέρα,
θὰ ἔμενον 'ς τὴν κλίνην νὰ γλυκοκοιμηθῶ
τὸν πρωῖνὸν τὸν ὕπνον, ἀντὶ νὰ σηκωθῶ.

— Ναὶ τοῦτο θὰ τὸ ἔκαμνον, ἂν ἤμην ἐλευθέρα
νὰ κάμν' ὅ,τι μ' εὐχαριστεῖ, ὅπως ὑμεῖς, μητέρα.
'Ἐνῶ σεῖς ἐξεναντίας ἡ αὐγὴ μόλις φανῆ,
καὶ τὸ πρωῖνὸν τῶν ἄσμα μόλις 'ποῦν οἱ πετεινοί,
ἐγείρεσθε τῆς κλίνης σας καὶ πλέον δὲν κοιμᾶσθε,
κι' ἀπὸ τοῦ ὕπνου τὸ γλυκὺ ποτέ σας δὲν νικᾶσθε.

Μήτηρ ὦ τέκνον μου, ἀληθινὰ κ' ἐγὼ, κ' ἐγὼ πολ-
[λάκις
εἰς ὕπν' ἀνάγκ' εὐρίσκομαι, προτίμων δ' ἀπειράκις
τῆς κλίνης νὰ μὴ σηκωθῶ,
ἀλλὰ νὰ γλυκοκοιμηθῶ.

Θυγάτρ. Πλὴν τότε, μητερίτσα μου, τόσοσ πολὺ πρωῖ
τί σηκώνεσθε τῆς κλίνης ; τίνοσ ἐπιρροὴ
σᾶς ἀναγκάζει εἰς αὐτό, ἐνῶ σεῖς ἐλευθέρα
εἶσθε, καὶ εἰς τὴν κλίνην σας καθ' ὅλην τὴν ἡμέρα
νὰ μένετ' ἤμπορεῖτε
καὶ νὰ χρονοτριβῆτε ;

Μήτηρ Ἄλλ' ἤξεύρετε, φιλτάτη, ὅτι ὅλης τῆς ἡμέρας
τὸ διάστημα αὐτό, μόλις μέχρι τῆς ἑσπέρας
μὲ ἀρκεῖ, νὰ ἐκπληρώσω ὅλα τὰ καθήκοντά μου,
καὶ ἂν πρωῖ δὲν σηκωθῶ, ὅλα ὅσα εἶν' κοντὰ μου,
ἔργα καὶ σπιτοδουλειαῖς, ἐκκρεμῆ θὰ μείνουν πάντα,
καὶ πρέπει τότε ἑκάστ' ἡμέρα νὰ ἔχη ὥρας ὡς
[τριάντα ;
κατὰ συνέπειαν κακῶς θὰ ἔπραττον, ἐάν 'ς τὴν
[κλίνην

κοιμώμην ὕπνον πρωϊνόν, ἡδ' ἔργασία 'πίσω μείνη,
ἴσως δὲ κι' ἀτελείωτος καὶ κακοκαμωμένη,
νὰ κάμνη δὲ κακὸν οὐδεὶς ἐλεύθερος δὲν μένει.

— Ἄλλὰ κ' ἐξ ἄλλου πάλιν μέρους ὁ πρωϊνὸς ὁ ὕπνος,
[φίλη,
βλάπτει πολὺ εἰς τὴν ὑγείαν καὶ ἕκαστος ἡμῶν
[ὀφείλει,

πρωί, πρωί, πρὶν ἀνατείλῃ ὁ ἥλιος νὰ σηκωθῇ,
ἀνθέλῃ καὶ ὑγείαν ν' ἄχῃ, κι' ἀπ' ἀσθενείας νὰ σωθῇ.
Διότ' αἱ ἀναθυμιάσεις τῆς κλίνης λίαν βλαβεραὶ
αἱ πρωϊναί, μάθε πῶς εἶναι, μάλιστα δὲ φαρμακεραὶ
ἔκεινον ὅστις, ἐξυπνήσας πρωί, μένει ἐν τῇ στρω-

[μνῇ,
κυλιέται, καὶ δὲν κοιμάται τί βλαβερά ἐπιμονή,
καὶ εἰς τὸ πνεῦμα κ' εἰς τὴν ὑγείαν ;
Διό, φιλτάτη, ποτὲ καμμίαν
ἡμέραν ἐξυπνος εἰς τὸ στρώμα
μὴ μένης, κ' ἤξευρε ὅτι χρῶμα
κόκκινο θ' ἄχῃς παντοτεινά,
μάγουλα κόκκινα ροδινά.

Θυγάτ. ὦ μῆτερ, μῆτερ, μ' ἔκαμες ἀπ' ὄνειρο μεγάλο
ξυπνήσασα νὰ θυμηθῶ ὅτι μεγάλως σφάλλω.
Διότ' αὐτὰ καταλεπτῶς ποῦ μ' εἶπες ὅλα τώρα
μᾶς τᾶπεν ἡ δασκάλισσα· ἡ πρωϊνὴ δὲ ὥρα,
μᾶς εἶπεν, εἶν κατάλληλος καὶ γιὰ νοσητικὴν
μελέτην, καὶ τὴν δύναμιν τὴν διεγερτικὴν,
τὸ πνεῦμα τότε ἔχει
μεγίστην, κι' ὄλο τρέχει,
καὶ εὐκόλα μανθάνει,
χωρὶς νὰ τὰ ξεχάνῃ.

Μήτηρ ὦ! τί ὠραία καὶ καλὴ! ὦ! πόσον ὀρθοτάτη!
διδασκαλία κ' εὐστοχος; διὸ καὶ σύ, φιλτάτη,

νά τήν φυλάττης ὄσω ζῆς,
καί νά σηκώνεσ' ἐνωρίς.

ΙΓ' ΔΙΑΛΟΓΟΣ.

Η ΧΗΡΑ ΚΑΙ ΤΑ ΟΡΦΑΝΑ.

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΣΩΚΡΑΤΗΣ [8 ἐτῶν], ΕΛΕΝΗ [5 ἐτῶν]

καί ὁ ἀπεσταλμένος ὑπηρέτης.

Μή τὰ ἑαυτῶν ἕκαστος σκοπεῖτε, ἀλλά Ὅρφανόν καί χήραν ἀγαθήσεται (Ψ. 146)
καί τὰ ἐτέρων ἕκαστος. (Φιλίπ. Β') Καί πάντα ὅσα ἂν αἰτήσητε ἐν τῇ προ-
σευχῇ πιστεύοντες λήψεσθε (Ματθ. 21, 22)

[Ἡ χήρα μήτηρ προσευχασμένη ἐμπροσθεν εἰκονοστασίου]

Μήτηρ Σ' τήν δέησίν μου, ὕψιστε, κλῖνον τὸ οὖς σου,
[κλῖνον,
μόνη 'ς τὸν κόσμον ἔμεινα ὡς μαραμμένον κρῖνον.
Γονεῖς δὲν ἔχω· πέθανον πρὸ ἕξ ἐπτὰ ἐτῶν,
ἐν' ἀδελφὸν μονάκριβον κι' αὐτὸν ξενιτευτόν,
ποιὰ πόλις τὸν φιλοξενεῖ, ποιὰ χώρα ἢ χωρίον;
τὸ ἀγνοῶ διὰ παντός· πλὴν καί μοναστηρίων
οἱ τοῖχοι ἴσως πρὸ πολλοῦ ἰσόβιον μακρὰν
φιλοξενίαν δίδουσι 'ς αὐτόν· κ' ἐγὼ πικρὰν
ζῶην, ἀθλίαν καί οἰκτρὰν διέρχομαι, Θεέ μου!
καί μάλιστ' ἀφοῦ ἔχασα καί σένα, σύντροφέ μου.
Ναί, μόνον Σέ, ἀγαπητὲ σύζυγε, εἶχον μόνον,
εἰς σέ μόνον ἐξέφραζον καρδίας μου τὸν πόνον.
'Αλλὰ καί σὺ μὲ πέθανες! καί ἔχασα τὸ φῶς μου
καί ἔμεινα 'ς τὰ σκοτεινὰ ὀλάρφανη τοῦ κόσμου.
'Ἡ ὀρφανή! δυὸ ὀρφανά! πῶς θὰ τὰ μεγα-
[λώσω;
πῶς θὰ κερδίσω τὸ ψωμί ποῦ πρέπει νά τὰ δώσω;

ὦ! ἡ ψυχὴ σου, σύζυγε, ἐκεῖ 'ς τοὺς οὐρανοὺς
εὕρισκομέν' ἄς μεσιτεύσ' γὰρ μᾶς τοὺς ὄρφανούς.
Ἐδῶ 'ς τὴν γῆν δὲν ἔχομεν οὐδένα νὰ φροντίσῃ
δι' ἡμᾶς τοὺς πάντη ὄρφανούς. λοιπὸν ἄς ἐκζη-

[τήσῃ

ψυχὴ σου ἢ εἰς οὐρανοὺς παρὰ τοῦ παναγάθου
τὸν ἐπιούσιον ἡμῶν, ὦ! ναί, μὴ ἐπιλάθου·
εἰ δ' ἄλλως, ἀποθνήσκομεν τῆς πείνης, σύζυγέ μου,
ἂν εἰς τὸν θρόνον τοῦ Θεοῦ δὲν ἔλθῃς, σύντροφέ μου,
καὶ προσπεσῶν δὲν τοῦ εἰπήῃς ὅτι τὰ δυὸ παι-

[διά σου,

καθὼς καὶ ἡ γυναῖκά σου, οὔτε τὰ κόλυβά σου
ἔχουσι δυὸ κουκκιά σιτᾶρ' νὰ κάμωσι, Θεέ μου!
χανόμεθ' ἀποθνήσκομεν τῆς πείνης, σύζυγέ μου,

παράστησέ το τῷ Θεῷ,

καὶ δὲν ἔχω νὰ φοβηθῶ.

Σωκράτ.

(Κρατῶν ἐκ τῆς χειρὸς τὴν Ἑλένην κλαίουσαν, καὶ βλέπων τὴν μη-
τέρα των προσευχομένην, ἀποτείνεται πρὸς τὴν Ἑλένην ζητοῦσαν
νὰ πλαισιάσῃ τὴν μητέρα των καὶ ἐμποδίζει αὐτὴν λέγων)

Ἡ μήτηρ μας προσεύχεται, Ἑλένη, στάσου 'πίσω
ἂν τελειώσ' τὴν προσευχήν, ἐγὼ θὰ τὴν ζητήσω
ψωμάκι καὶ διὰ τοὺς δυὸ μὴ κλαίῃς, στάσου,

[στάσου,

ὅσα κομμάτια θὰ μὲ δώσ', ὅλα θὰ εἶν' δικά σου.

Μήτηρ

(Ἐχουσα τὰ νῦθα ἐστραμμένα πρὸς αὐτὰ δεικνύει διὰ τῆς χειρὸς καὶ
κλαίουσα λέγει)

— Θεέ μου! νὰ τα! ἤλθανε . . . ψωμί θὰ μὲ ζη-

[τήσουν·

δὲν δύνανται τὰ δυστυχῆ 'ς τὴν πείνα νὰ κρα-

[τήσουν.

Σωκράτ. Μητέρα, ξεπαιζάμε· καὶ κάθε ἐν παιδιάκι

τρεχάτο πάγ' ἔς τὸ σπῆτι του διὰ νὰ πάρ' φω-
 [μάκι
 κ' ἡμεῖς λοιπὸν ἐρχόμεθα καὶ σὲ παρακαλοῦμεν
 ἄλιγο ψωμάκι, μητέρα μου, διότι δὲν κρατοῦμεν·
 ἢ πείνα μᾶς κατέβαλε· πρὸ πάντων δὲ μητέρα,
 τὴν ἀδελφή, καὶ βασταχτὴν τὴν ἔφερα ἄδω πέρα.
 Ἄλλὰ ἐνώ τὴν ἔφερα, κάτω ἔς τὴν ἔξω θύρα
 μᾶς ἔτυχεν ὁ Δήμαρχος· καὶ μ' ἐρωτᾷ· ἢ χήρα
 τοῦ μακαρίτου Ἀντωνιοῦ μὲ σᾶς τὰ δυὸ παι-

[διὰ της
 ἔς αὐτὸ τὸ σπῆτι κάθετα; καὶ πῶς ἔστα ποδία της
 ἢ ἀδελφή σου δὲν πατεῖ καλά, γερὰ, ὡς πρέπει;
 τὰ μάτια μήπως τὴν πονοῦν; μὲ φαίνεται, δὲν
 βλέπει.

— Ἡ πείνα τὴν ἐζάλισε καὶ θάμβωσε τὸ φῶς της,
 Κύριε, τ' ἀπεκρίθηκα· κ' ἐγὼ ἔμαι ἀδελφός της·
 καὶ τὴν βαστώ, ὡς βλέπετε, διὰ νὰ μὴ σκον-
 [τάψη.

Ἄμέσως τότε, μητέρα μου, τοῦ ἤλθε γιὰ νὰ κλάψη·
 ἔθεν τρεχάτος ἔφυγεν ... ἡμεῖς δ' ἐδῶ πρὸ τόσης
 ὥρας, ὦ μητέρα, ἤλθαμε ψωμί γιὰ νὰ μᾶς δώσης.

Ἄπεστ.

(Κρατῶν κἀνίστρον περιέχον τροφίμα καὶ κεκαλυμμένον διὰ λευκοῦ
 λινοῦ ὑφάσματος, παρουσιάζεται αἴφνης καὶ κρούει τὴν θύραν λέγων)

—
 Μητέρα
 Ἄπεστ.

Τοῦ μακαρίτου Ἀντωνιοῦ ἢ χήρα πάνω εἶναι;
 Ἡ θύρα κρούει, τέκνα μου, κυτάξετε τίς εἶναι;
 Ὁ Δήμαρχος μὲ ἔστειλε, κυρία, νὰ σᾶς φέρω
 τοῦτο ἐδῶ τὸ κἀνίστρον καὶ νὰ σᾶς τὸ προσφέρω.
 λάβετο· ἔχει τροφίμα· ψωμί, αὐγά, τυρί,
 καὶ διατήρησ' τὰ παιδιὰ σ' ὡς αὔριον πρωτῆ·
 ἀπ' αὔριον δὲ κ' ἔπειτα, μὲ εἶπε, θὰ φροντίσῃ
 ὅλους οἰκογενειακῶς νὰ σᾶς ἴποκαταστήσῃ.
 — Εἷς πλούσιος ἀνέλαβε μὲ σύστασιν αὐτοῦ

ἵνα διατηρῆ ὑμᾶς· διότ' αὐτὸς παντοῦ,
ὄπου πτωχὸς καὶ ὄρφανὸς στενάζει ἐν πτωχείᾳ,
προφθάνει καὶ τὸν βοηθεῖ.

Μήτηρ

Τί ἔργα καλά, θεῖα!

Ἄδυνατῶ νὰ ἐκφρασθῶ, κάλ' ἄνθρωπε, πλὴν ὅμως
ἔς τὸν κύριόν μας Δήμαρχον ὁμίλησον συντόμως
ἐκ μέρους μου, καὶ πῆτέ τον μεγάλην εὐφροσύνην
ἔστην χεῖρα καὶ τὰ ὄρφανὰ μὲ τέτοιαν κάλοσύνην
ἐποίησε· καὶ εὐπειθῆς δούλη του ταπεινὴ
ἢ οἰκογένει' Ἀντωνιοῦ τῶ εἶν' παντοτεινὴ.

Ἄπεστ.

Κυρία, χαῖρε, κ' ἔννοια σου· ὅλα θὰ τοῦ τὰ εἶπω
τὸν κύριόν μου Δήμαρχον· ἀπὸ καλὸν δὲν λείπω.

(ἀναχωρεῖ)

Μήτηρ

Σ' εὐχαριστῶ· πλὴν, τέκνα μου, τὸν πάντων
[παντεπόπτην,
ὅστις ἐπέβλεψ' ἐφ' ἡμῶν καὶ τὸν ἀγαθοδότην,
εὐχαριστήσωμεν φαιδρῶ πρόσωπῳ καὶ καρδίᾳ
καὶ δεηθῶμεν ἐκ ψυχῆς ἀθῶά μου παιδία.

(Καὶ οἱ τρεῖς γονυκλινεῖς [καὶ ὑψοῦντες τὰς χεῖρας δέονται)

Θεῖ! Δημάρχου τοῦ καλοῦ νὰ στείλῃς εὐλογίαν,
κ' ἐκείνου τοῦ πλουσίου δὲ τὴν γενναιοδωρίαν
νὰ ἀνταμείβῃς κ' εἰς αὐτὴν καὶ εἰς ζωὴν τὴν

[ἄλλην·

καὶ εὐφροσύνην ἔς τὴν ψυχὴν τ' νὰ ἐνσταλάξῃ

[μεγάλην·

τοῦ δὲ συζύγου μου κ' ὑμῶν πατρὸς τοῦ μακα-

[ρίτου,

ῶ τέκνα, ἢ συζυγικὴ ψυχὴ κ' ἢ πατρικὴ του
ἄς προστατεύῃ ὄλους μας Θεῶ παρισταμένη,
καὶ δι' ἡμᾶς ἐπέβλεψιν Αὐτοῦ ἐκδεχομένη.

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΕΠΙΣΤΗΜΩΝ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ.

ΠΟΙΗΜΑΤΑ ΤΙΝΑ

ΔΙΔΑΚΤΙΚΑ.

—•••—

1
ΟΥΔΕΝ ΓΛΥΚΙΟΝ ΠΑΤΡΙΔΟΣ.

Νομίζω δὲν σφάλω,
ἂν εἶπω πῶς ἄλλο
δὲν εἶν' ἢ γλυκύ,
παρὰ νᾶ οἰκῆ
κανεῖς ἔς τὴν πατρίδα·
καὶ τοῦτο τὸ εἶδα
νὰ λέγ' ποιητῆς
πολύ διαπρεπῆς.

Πρὸς δέ, εἰπ' αὐτός,
οἰκίας πατρὸς
καπνὸς συγκινεῖ,
εὐθύς ὡς φανῆ,
μακρόθεν ποθέν,
διότ' εἶν' ὁσθέν

σημεῖον εὐθύς,
πῶς ἦλθεν ἐγγύς.

Ὁ ζῶν ἐν τῇ ξένη·
καὶ πλέον δὲν μὲν·
ἔς αὐτὸν δισταγμός,
ὁ δὲ ἀσπασμός
οἰκείων καλεῖ,
καὶ τὸν προσκαλεῖ,
να τρέξῃ ταχύς,
να ἔλθῃ εὐθύς.

ὦ! πόση χαρά!
Θεέ μου, πτερὰ
ἔς τοὺς πόδας μου ἔσς,
κ' ἐγὼ πεταχτός
ν' ἀφήσω τὰ ξένα,
δὲν εἶναι γιὰ μένα,
ἔς τὴν πατρίδα δ' εὐθύς
να ἔλθω ταχύς.

—❦—

2

Ο ΠΑΤΗΡ.

Ὅπως τὸ πουλάκι τρέφει τὰ μικρά του,
ἔτσι ὁ πατέρας τρέφει τὰ παιδιά του·
τρέχει, σκάπτει ἔς τοὺς ἀγρούς, σκάπτει εἰς ἀμπέλια,
κόπον δὲν αἰσθάνεται, ἔχει ἐπιμέλεια.

—
Τὸ βράδυ ὅταν ἐρχῆται πάντοτε καὶ πρῶτα
κάθεται, σφογγίζει τὸν πολὺν ἰδρώτα.

Ἐπειτα κυκλώνεται ἀπὸ τὰ παιδιὰ του,
ἓνα πέρνει, ἄλλ' ἀφίν' ἀπ' τὴν ἀγκαλιὰ του.

—
Τὰ ῥωτᾷ μήπως πεινοῦν, διότι οὗτος πρέπει
ἄρτον νὰ τὰ δώσῃ· αὐτὸς τὰ ἐπιβλέπει.
"Ἄν δὲν ἔχουν πάλιν ὅπως τὰ πτηνὰ
ἔνδυμα, τὰ ἐνδύει αὐτὸς παντοτεινά.

—
Βλέπετε, παιδιὰ ; ὁ πολὺς ἰδρῶς
διὰ σᾶς καὶ μόνον τρέχει τοῦ πατρός.
Εὐγνώμονα νὰ ἦσθε πρέπει τὸ λοιπὸν
εἰς τοιοῦτον φίλτρον μέγα ! . . . πατριχόν.

—
"Ὅταν δὲ γηράσῃ, τότε πάλιν σεῖς
νὰ τὸν βοηθήτε ἐξ ὑπαμειβῆς,
διότι τότε θᾶσθε μεγάλα ἰσχυρά !
κ' ἡ νεότης θὰ σᾶς δίδῃ εἰς τὰ πόδια σας πτερά.

—*—

3

Ἡ ΜΗΤΗΡ.

"Ὅταν τὸ παιδί κοιμᾶται,
τὸτ' ἀκούουν τὴν μητέρα
ψάλλουσιν οἱ διαβάται
καὶ πληροῦσαν τὸν αἰθέρα,
μὲ φωνὰς γλυκὰς, καλὰς,
διὰ καρδίας ἀπαλὰς.

Ψάλλουσα δ' ἡ μήτηρ κράζει,
παιδί μου, δὲν φοβοῦμαι κόπους·
διότι ὅσους δοκιμάζει
διὰ σέ, εὐρίσκει τρόπους

δλους νὰ τοὺς ὑποφέρῃ
ἢ μήτηρ σου! καὶ λίαν χαίρει.

“Ὅταν διὰ σὲ δουλεύῃ
ἡμέρας νύκτας ὀλοκλήρους,
εὐχαριστεῖται νὰ σ’ ἐποπτεύῃ,
κι’ ἄς ἔχῃ αὐτὴ κόπους ἀπείρους·
διότι τότε χαίρ’ ἡ ψυχὴ τῆς,
ὅταν δουλεύῃ γιὰ τὸ παιδί τῆς.

Πρὸς τούτοις ψάλλει γλυκά, γλυκά,
ὦ! θὰ σὲ ἴδω, μικρὲ υἱέ μου,
ἀφοῦ εἶς’ εὐμορφος φυσικά,
νὰ γείνης μέγας! . . ὦ ἄγγελέ μου!
κ’ ἐπειδὴ θάμαι πλέον γρηά,
θὰ μὲ στηρίζῃς σὺ τότε πγιά.

—❦—

4

Ο ΥΙΟΣ ΚΑΙ Η ΣΥΜΒΟΥΛΗ.

Υἱέ, ἂν θέλῃς ν’ ἀγαπᾶσαι ὑπὸ σύμπαντος τοῦ κόσμου,
μὴ ἀναφέρῃς λόγον ξένον, ἢ ἴδικός του, ἢ ἴδικός μου
εἶναι οὗτος, καὶ ἐλέχθη ὑφ’ ἡμῶν καὶ ὠμιλήθη·
μηδ’ ὀμίλει ὅ,τι εἶδες εἰς ἕκαστον νὰ ἐποιήθη.
Φεύγουσιν ὅλοι τὸ παιδίον ὅταν εἰς ἄλλους ἀναφέρῃ
ὅσα ἤκουσε νὰ λέγουν δύο ἄλλοι, καὶ τὰ μέρη
αὐτῶν ἔρημα ἀφίνουν· κι’ ἂν δὲν τ’ ἀφήσουν, σιωπῶσιν,
ἐὰν φανῇ κανὲν παιδίον τοιοῦτον ὅταν ὀμιλῶσιν.
Καὶ τὸ μέγιστον, ἀκόμη καὶ αὐτοὶ οἱ συγγενεῖς
δυσπιστοῦσιν εἰς αὐτό, ὡς κ’ οἱ ἴδιοι γονεῖς.

Κ’ ἐπὶ τέλος τί κερδαίνει ;
καταλιμπάνεται ὑφ’ ὅλων κι’ ὀλομόναχόν του μένει.

—❦—

5

Ο ΑΛΗΘΗΣ ΣΤΟΛΙΣΜΟΣ ΕΚΑΣΤΗΣ ΚΟΡΗΣ.

Κοσμία κατὰ σῶμα καὶ τὴν ψυχὴν νὰ ᾔηται
ἐκάστη κόρη πρέπει· διότι μόν' ἐκεῖναι
ἐν τῷ κόσμῳ εὐτυχοῦσιν
ὅσαι τὰ δύο αὐτὰ τηροῦσιν.

Εἰς λόγους καὶ εἰς ἔργα νὰ ᾔηται φιλαλήθης,
εἰς ἤθη καὶ εἰς τρόπους νὰ ᾔηται χρηστοῦθης,
ἂν θέλῃ νὰ τιμᾶται
ὑφ' ὄλων, κι' ἀγαπᾶται.

Φιλοπονίαν ν' ἄχῃ, νὰ φεύγῃ ὀκνηρίαν,
εὐγενεστάτους τρόπους καὶ εὐγενῆ καρδίαν
νὰ ἔχῃ· καὶ ἐν πρώτοις,
εἰς ὅλα ἡ σεμνότης.

Ἐστὰ ἔργα, κι' εἰς τοὺς λόγους αὐτῆς νὰ βασιλεύῃ
ἡ ταπεινοφροσύνη αὐτὰ νὰ προστατεύῃ,
ἂν θέλ' νὰ εὐτυχήσῃ
ἐπὶ γῆς, καὶ εὐζωήσῃ.

Ἐπεικῆς νὰ ᾔηται καὶ ἡ φιλανθρωπία
νὰ τὴν στολίζῃ πρέπει· καὶ ἡ φιλοθεία
νὰ εἶν' ὁ ὁδηγὸς τῆς
κι' ὁ μόνος σύντροφός τῆς.

6

ΑΙ ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΟΙ ΓΝΩΣΕΙΣ ΕΚΑΣΤΗΣ ΚΟΡΗΣ.

Ἐκάστη κόρη πρέπει τοῦ ράπτειν γνώσεις νὰ ἄχῃ,
νὰ πλέκῃ, νὰ σαρώνῃ, νὰ μαγειρεύ' μονάχῃ.

τῆς ραπτικῆς δὲ μηχανῆ
να ῥγάζηται καὶ τὸ πανί
να ῥεύρη να ὑφαίνη,
ῥ τὸν ἐργαλειὸ ῥσάν ῥμβαίνη.

Νὰ ῥεύρη να φυλάττη τὴν τάξιν ῥ τὴν οἰκίαν,
τὴν κόμην να διευθετῆ μόνη καὶ κατ' ἰδίαν·
να γράφη, να μὴ ραθυμῆ,
ν' ἀναγινώσκη, ν' ἀριθμῆ·
να νοσηλεύη ἀσθενεῖς,
να βοηθῆ τοὺς ἐνδεεῖς.

Νὰ ῥεύρη να ὑποδεχθῆ τοὺς φίλους τῶν γονέων,
μὲ πρόσωπον φαιδρότατον φίλιαν ἀποπνέον,
ῥταν τοὺς ἐπισκεφθῶσι
κ' οἱ γονεῖς δὲν εὐρεθῶσι
κατὰ τύχην ῥ τὴν οἰκίαν
εἰς τὴν τῶν φίλων παρουσίαν.

Τὰς γνώσεις ταύτας ἔχουσα μὴ κόρ' ἄς εἶν' βεβαία
θα εὐτυχῆσῃ, καὶ θα εἶν' πολὺ ἐπαινετέα,
μεταξὺ τῶν ὁμηλικῶν
καὶ ἐπισημοτάτων οἰκῶν·
θα εἶναι δὲ καὶ ζηλευτὴ
καὶ κόρη λίαν λατρευτὴ.

—❦—

7

Ο ΑΔΕΛΦΟΣ.

ῥστις εἶναι καὶ ὑπάρχει τοῦ αὐτοῦ πατρὸς
τέκνον, καὶ ἐξ ἄλλου γόνος τῆς αὐτῆς μητρὸς,
ἐκεῖνος εἶναι ἀδελφός,
δὲν θέλει πλέον ἄλλο φῶς.

Τῆς ἀδελφικῆς ἀγάπης ἔθεν οἱ δεσμοὶ
ἄς σὲ συνέχωσι μ' αὐτόν, καὶ οἱ λογισμοὶ
συγγενείας καὶ φιλίας,
συνεργοὶ τῆς εὐτυχίας,

ἄς κατέχωσιν ὑμᾶς πάντοτε λοιπόν·
καὶ τὴν πατρικὴν οἰκίαν ἔχοντες κοινόν
ἄσυλόν εἰρηνικόν
καὶ συγγενικόν,

ζῆτε καὶ εὐδαιμονεῖτε καὶ ἀδελφικά
ἔχετε τὰ ὅλα· ὅσα πατρικά
ὀνομάζονται ἐν γένει·
τοῦτο ἀδελφοὺς εὐφραίνει,

Πλὴν ἐὰν καὶ χωριθῆτε εἰς στάδια ξεχωριστὰ
τοῦ κοινωνικοῦ μας βίου, πάλιν ὅλα σας σωστὰ
ἀδελφῶν γὰρ ἔκτελῆτε,
ὁ εἰς τὸν ἄλλον γὰρ βοηθῆτε.

—*—

8

Η ΓΛΩΣΣΑ ΤΟΥ ΕΙΛΙΚΡΙΝΟΥΣ.

Ἡ γλῶσσα τοῦ εἰλικρινοῦς εἶναι ἐρριζωμένη,
βαθέως ἔς τὴν καρδίαν του· κ' εἶν' ἀφωσιωμένη
ἔς τὰ τῆς ἀληθείας κάλλη,
κ' εἰς τοὺς λόγους τῆς δὲν σφάλλει!

Αὕτη ὅ,τι καὶ ἂν εἴπη, τὸ ἀκολουθεῖ ἡ πράξις,
ἡ μεγίστη σταθερότης κ' ἡ τὸ πᾶν κοσμοῦσα τάξις.
εἰς αὐτὴν τὸ δόλιόν τῆς,
οὔτε τὸ ἐπίπλαστόν τῆς

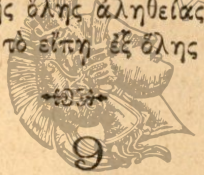
δύνατ' ἡ ὑποκρισία γὰρ ἐνσπεύρη κ' ἐμφυτεύση·
διότ' ἡ εἰλικρίνεια θὰ τὰ περικλαδεύση

δι' αὐτῆς τῆς ἀληθείας,
καὶ τῆς σταθερᾶς καρδίας.

Ὅταν παρουσιάζεται ψεῦδος ἢ πονηρία,
ἡ γλῶσσα τοῦ εἰλικρινοῦς λέγει ἐν παρρησίᾳ
τὴν ἀλήθειαν γυμνήν,
καθαράν εἰλικρινῆ.

Τὸ ἔργον μετὰ σκέψεως ὠρίμου ἐφαρμόζουσα,
ἔς τοὺς λόγους δὲ σαφήνειαν μεγάλην διασώζουσα,
δίδει εἰς φίλους συμβουλὴν
καλήν, καὶ μίαν ἔχ' βουλήν.

πῶς νὰ φυλάξῃ σταθερῶς πᾶν ὅ,τι ὑπεσχέθη
ἡ γλῶσσα τοῦ εἰλικρινοῦς ! ἢ τί πάλιν ἀφέθη
ἐκ τῆς ὅλης ἀληθείας,
ὅπως τὸ εἶπη ἐξ ὅλης καρδίας.

9

Η ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ.

(Ἴδε διάλογον τέταρτον).

Ἡ οἰκονομία εἶναι ἀπαραίτητος ἐν γένει
ἔς τὰς κοινωνικὰς μας τάξεις, δι' αὐτὸ πρέπει νὰ γένη
ἐν καθήκον καὶ αὐτῇ, ἵνα μὴ ὁ ταπεινὸς
καὶ πτωχότατος τεχνίτης καταντήσ' ἐλεεινός.
Ἄλλὰ καὶ ἡ μετρία τάξις τὴν εὐτυχ' ἀνεξαρτησίαν
χάνει εὐθύς, ἂν δὲν ζητήσῃ εἰς ἅπαντα οἰκονομίαν.
Καὶ ὁ πλούσιος δ' αὐτὸς ἐν πολλῇ σκληρᾷ στερήσει
ἐκτίθεται, ὅσάκις θέλει τὴν οἰκονομί' ἀφήσῃ.
ὁ δὲ ἄρχων ἄμαυροῖ τὴν δόξαν τοῦ ὀνόματός του,
ὅταν ἡ οἰκονομία δὲν εἶναι πλέον σύντροφός του.

Πλήν κι' ὁ μέγιστος μονάρχης τοῦ κράτους τὴν εὐήμε-
[ρίαν
διακινδυνεύ' ἀμέσως καὶ λαοῦ τὴν εὐτυχίαν,
ἐὰν μὴ οἰκονομίαν πνέῃ ἐκ τοῦ νεύματός του,
πρὸς δὲ χάνει καὶ τὴν λάμψιν παρευθὺς τοῦ στέμμα-
[τός του.

10

Η ΠΡΟΣΕΥΧΗ.

Μικρὰ παιδιὰ μὲ προσοχὴν
εἰς τὸν Θεὸν τὴν προσευχὴν,
ὅστις τὸ πᾶν δεσπόζει,
νὰ κάμνητε ἀρμόζει.

Εὐχαριστεῖτέ τον πολὺ
ὅπου σᾶς ἔδωκε καλὴν
μητέρα· νὰ ἀναπληροῖ
αὐτόν, καὶ νὰ διατηρῇ
ὑμᾶς· διότι ἔχετε
ἀνάγκην ὅσῳ τρέχετε
τὸ στάδιον τοῦ βίου
τούτου τοῦ ἐπιγείου.

Σᾶς ἔδωκε δὲ πάλιν
πατέρα, καὶ μεγάλην
φροντίδα οὗτος ἔχει,
διὰ νὰ σᾶς συντρέχῃ
εἰς τὰς ἀνάγκας τῆς ζωῆς,
αἵτινες τόσαι ἐπὶ γῆς
εἶναι καὶ σᾶς κυκλοῦσι,
αὐτὸν δὲ προσκαλοῦσι
πρῶτον προμηθευτὴν τροφῆς.

Διὸ καὶ οἱ γονεῖς τροφεῖς
καλοῦνται μ' ἄλλους λόγους,
κατὰ πολλὰ εὐλόγους.

Ἄλλα καὶ ἄνθη πάλιν
μὲ εὐμορφίαν μεγάλην,
τέρψιν ἄλλην ὑμῶν
καλὴν τῶν ὀφθαλμῶν,

σᾶς ἔδωκε, παιδιὰ·
γὰ νᾶχουν δ' εὐωδιά,
ἔδωκε τὸν φλογώδη
ἥλιον, ἔν' εὐώδη
κάμνη καὶ καθιστᾶ,
πρὸς δὲ χρωματιστᾶ.

Μὴ λησμενῆτε δ' ὅτι
φροντίς αὐτοῦ ἡ πρώτη
εἶναι νὰ εὐλογῇ
παιδίον ποῦ δοξολογεῖ
Αὐτόν· καὶ κάμνει προσευχὴν
μὲ φόβον καὶ μὲ προσοχὴν.

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΑΝ

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ.

ΑΣΜΑΤΑ

ΕΙΣ ΔΙΑΦΟΡΟΥΣ ΤΕΛΕΤΑΣ.

—❧—

ΥΜΝΟΣ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΘΕΟΝ.

Πρὸς Σὲ τὸν Ὑψιστον Θεὸν ἀνήκει ἡ λατρεία,
ὁ σεβασμὸς καὶ ἡ τιμὴ καὶ ἡ εὐχαριστία.

Πρὸς Σὲ μόνον εὐπίθεια, τὸν Ὑψιστον τῶν ὄλων,
ὑπόκλισις, ὑποταγὴ τελεία ἀνευ δόλων.

ὦ πανάγαθε, ἀνήκει,
καὶ κατὰ πολλὰ προσήκει,
ὑφ' ἡμῶν τῶν ταπεινῶν σου
ὄντων, καὶ οὐτιδανῶν σου.

Οὐδὲν ὑπάρχ' ἀβέβαιον, Θεέ, 'ς τὴν πρόγνωσίν σου.

Οὐδὲν τυχαῖον γίνεται εἰς τὴν προνόησίν σου.

Παντοῦ τὰ ἔργα σ' θαυμαστά, τὰ κρίματα δὲ πάλιν
οὐδόλως ἐξιχνιαστά· διὸ κ' ἡμεῖς μεγάλην

εἰς τὴν παντοδυναμίαν
Σοῦ κ' ὑψίστην πανσοφίαν
ταπεινότητα κρατοῦμεν,
καὶ ὑποταγὴν τηροῦμεν.

Σὺ ὢν ἀπάντων Κύριος καὶ ὑπατος δεσπότης,
Σὺ δίκαιον καὶ ἄδικον βλέπων ὡς παντεπόπτης,
δικάσεις ὡς ἀδέκαστος κριτής, καὶ ἀποδώσεις
ἐκάστω, ὡς τὰ ἔργα του ζητοῦσι, κ' ἐκπληρώσεις
ἀμοιβὴν ὀφειλομένην
αἰωνίως τηρουμένην,
εἰς καιροὺς καλοὺς εὐθέτους
γὰρ δικαίους κ' ἐναρέτους.

ΩΔΗ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΤΡΕΙΣ ΙΕΡΑΡΧΑΣ.

1

Τῆς Ἐκκλησίας ἡ φωνή, διὰ τῶν λειτουργῶν της,
εἰς ἑορτὴν μᾶς προσκάλεῖ τριῶν Ἱεραρχῶν της,
φωστῆρων ἀγλαῶν της.

Οἵτινες εἰς λιμένα τὸ σκάφος της αὐτὸ
ὠδήγησαν προθύμως ἐν τῷ θεινῷ καιρῷ.

Ὅθεν πρῶτον φύλαττε
δι' εὐχῶν αὐτῶν, Θεέ,
αὐτὸν τὸν ἱεράρχην μας,
καὶ τὸν ποιμενάρχην μας.

Δεύτερον φύλαττε ἡμῶν τοὺς γονεῖς,
ἐφόρους διδασκάλους καὶ ὁμοεθνεῖς.

2

Φωστῆρες ὄντως παμφαεῖς τῆς Ἐκκλησίας στῦλοι,
ὑπῆρξαν, καὶ ὡς τορνευταὶ τοῦ λόγου των τῇ σμίλει,
ἅσα παρέχ' ἡ ὕλη,
ἐκκόπτοντες ἀπ' τὰς ψυχὰς λαοῦ χριστιανικοῦ,
ἐπρόσθετον πνευματικὸν ἀντὶ τοῦ ὑλικοῦ.

ἵνα ἔλους ἡμᾶς με χαρὰν
ὡσάν μήτηρ καλὴ ἐξετάσῃ.

3

Διὸ σπεύσατε, συμμαθηταί,
σπεύσατ' ἔλοι προθύμως με θάρρος,
ἵνα δεῖξωμεν ὅτι κ' ἡμᾶς
τῆς παιδείας φωτίζει ὁ φάρος.

4

Ἄλλὰ πρὶν τοῦ ἀγῶνος ἀρχὴ
γείνη, πρῶτον ἄς πέμψωμεν πρώτην
φωνὴν μίαν εὐχὴν καὶ ᾠδὴν
πρὸς Θεόν, ὅπως σώσῃ δεσπότην.

5

Τοὺς γονεῖς καὶ ἐφόρους ἡμῶν
μετὰ προῦτον ἢ σὴ προστασία
ἄς φυλάττῃ, Θεεῖ, κ' εἰς ἡμᾶς
δίδοε θάρρος ἵνα παρηρσία

6

δῶμεν λόγον καὶ δεῖξωμεν τί
ἐδιδάχθημεν πάλιν ἐφέτος,
κ' εὐχηθῶσιν οἱ πάντες ἡμῶν
κ' εἰς ἀνώτερα τοῦπιόν ἔτος.

ΩΔΗ ΠΑΙΔΩΝ ΠΡΟΣ ΑΡΧΙΕΡΕΑ
ΕΠΙΣΚΕΠΤΟΜΕΝΟΝ ΣΧΟΛΗΝ.

1

Ὡς εὖ παρέστης, δέσποτα,
τὴν ἄφιξίν σου πάντα
τὰ τέκνα σου μετὰ χαρᾶς
ἐκδέχονται καὶ σπάντα
ἐνώπιόν Σου εὐλαβῶς
μὲ χεῖρας ἁσταυρωμένας,
ζητοῦσιν εὐλογίας Σου,
θεῖθεν στελλομένας.

2

Ὅθεν ἐπιδαψιλευσον
αὐτάς ἐν ἀφθονίᾳ
ἐπὶ τῶν κεφαλῶν ἡμῶν,
καὶ ὡς ποτε παιδία
ὁ ὑψιστος ἀρχιερεὺς
ἠύλογησε καὶ εἶπε,
«ἡ βασιλεία οὐρανῶν
αὐτῶν ἐστι», μὴ λείπε.

3

Ἐκφέρωντῶρα τὰ αὐτὰ
θεόλεκτα καὶ θεῖα
ρήματα, κράτυνον ἡμᾶς,
τ' ἀνίσχυρα παιδία,
Εἰς ἔργα χριστιανικά
εἰς πράξεις, καὶ εἰς λόγους

Δαυὶδ τοῦ θεοῦ μελωδοῦ,
κατὰ πολλὰ εὐλόγους.

4

Ὅστις « παιδείας δράξασθε »
κράζει μεγαλῶνως,
διὰ τῆς θείας του φωνῆς.
Διὸ καὶ ἡμεῖς συμφῶνως
τῷ θεῷ πνεύματι αὐτοῦ
βαδίζοντες, ζητοῦμεν
καὶ τὴν ἐκ Σοῦ ἐνίσχυσιν·
λίαν δ' ἐκλιπαροῦμεν

5

Θεὸν τὸν πάντων Ὑψιστον,
Θεὸν τὸν παντεπόπτην,
ἵνα φυλάττῃ εἰς πολλὰ,
πλεῖστ' ἔτη τὸν δεσπότην.
Ἴνα χαρίζεται Αὐτῷ
ὑγίαν τὴν ἀρίστην,
ὑγίαν ἀμετάπτωτον,
ὑγίαν τὴν καλλίστην.

ΔΣΜΑ ΠΡΟΣ ΤΗΝ Α. Α. Μ. ΤΟΝ ΣΟΥΛΤΑΝΟΝ
ΧΑΜΙΤ ΤΟΝ Β΄.

1

Θεέ, σκέπε τὸν ἀνακτ' ἡμῶν,
σκέπε, φύλαττε, σῶζε καὶ τήρει

κ' ἔσαι κραταῖον δυνατὸν
εἰς τὸν θρόνον Αὐτοῦ διατήρει.

Ἐπιφώνημα.

Πινλέρ γιασά Χαμίτ Σουλτάν
μουδοῦ σανά τζούμλε τζιχάν,
μουδοῦ σανά τζούμλε τζιχάν
πινλέρ γιασά Χαμίτ Σουλτάν.

2

Διατήρει, Θεέ, εἰς πολλάς
περιόδους ἐτῶν τὸν σουλτάνον,
Ἄπτοῦλ Χαμίτην αὐθέντην ἡμῶν
διότι εὐσπλαγγος οὗτος τυγχάνων,
Πινλέρ γιασά κτλ.

3

Ἐπιβλέπ' ἐφ' ἡμῶν μετὰ Σέ,
Θεέ, καὶ τούτου ἡμεῖς ἐπινεύσει
ζῶμεν ἅπαντες λίαν καλῶς
ἐν τῷ κράτει Αὐτοῦ· καὶ κελεύσει
Πινλέρ γιασά κτλ.

4

Τούτου πάλιν οἱ δοῦλοί τ' ἡμεῖς
ἐκδεχόμεθα πάτριον ὄντως
προστασίαν· διοίκησιν δὲ
λειτουργῶν **Τ**ου καλήν, προσηκόντως.
Πινλέρ γιασά κτλ.

5

Ἐπ' Αὐτοῦ ἡ παιδεία στερρῶς
βαίνει, αὖξει κ' εἰς πρόοδον τρέχει,
καὶ γιγάντειον βῆμα ποιεῖ,
Σουλτὰν Χαμίτην προστάτ' ὅσφ ἔχει.
Πινλὲρ γιασά κτλ.

6

Τοιαῦτα ὄντως καλὰ κάγαθὰ
ἐκδεχόμενοι τούτου βουλήσει,
ζήτω κράζωμεν, ζήτω, Θεέ,
ὁ Σουλτάνος, ναί, πλείστ' ἔτ' ἄς ζήση.
Πινλὲρ γιασά κτλ.

ΕΤΕΡΑ ΩΔΗ ΠΑΙΔΩΝ ΕΙΣ ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ.

1

Χαρῆτε, χαρῆτε, ὦ ἐπιμελεῖς,
πολὺ λυπηθῆτε ὄλ' οἱ ἀμελεῖς.
Τῶν ἐξετάσεων καιρὸς
μας ἦλθε πλέον ὁ λαμπρός,
μενέτω πίσ' ὁ ἀμελής,
ἐμπρός δ' ὁ ἔπιμελής.

2

Χαρῆτε, χαρῆτε, ἦλθεν ἡ στιγμή,
ἄς λείψουν, παιδία, πλέον δισταγμοί.
μὲ θάρρος τρέξατε ἐμπρός,
ἰδοὺ κατάλληλος καιρὸς.

ἰδοὺ ἡμέρα εὐτυχῆς
διὰ ἐπιμελεῖς.

3

Χαρῆτε, χαρῆτε, ὦ συμμαθηταί,
γονεῖς, κηδεμόνες εἰν' ἀχροαταί
ἡμῶν τῶν παίδων σήμερον,
γλυκὺ δὲ ὄμμα ἡμερον,
ρίπτοντες πάντες ἐφ' ἡμῶν
ζητοῦν λογαριασμόν.

4

Χαρῆτε, χαρῆτε, καὶ δότε εὐθύς
εὐθύνας τοῦ ἔτους, ἵνα κ' οἱ γονεῖς
τὴν εὐαρέσκειαν αὐτῶν
ἐκφράσωσιν ἀναφανδόν,
καὶ εὐχηθῶσιν εἰς ἡμᾶς
σπουδᾶς ἔτι καλᾶς.

✠✠✠

ἌΣΜΑ ΝΗΠΙΩΝ.

(Ἡ ΕΚ ΤΟΥ ΚΑΘΗΚΟΝΤΟΣ ΧΑΡΑ).

1

Πόσον, πόσον χαρωπὸν
φαιδρὸν καὶ ὄχι σκυθρωπὸν,
πόσον χαρωπὸν
ἔχομεν τὸ πρόσωπον !

2

Ὅταν τὰ καθήκοντα
κάμνωμεν τὰ προσήκοντα,

ὅταν τὰ καθήκοντα,
τὰ εἰς ἡμᾶς ἀνήκοντα,

3

Κάμνωμεν ὅλα κ' εὐπειθῆ
γινώμεθα, καὶ εὐτυχῆ
θεωροῦμεν ἑαυτὰ
διὰ τὰ ἔργα μας αὐτά.

4

Τιμωροῦνται δ' ἀπηνῶς
καὶ ὑποφέρουσι δεινῶς,
τιμωροῦνται ἀπηνῶς
τὰ παῖδιά, καὶ τρανῶς.

5

Ἵποφέρουν τ' ἄτακτα,
ἐκεῖνα ὅλα τ' ἀπρακτα,
ὑποφέρουν τ' ἄτακτα
τιμωρήματ' ἄληκτα.

6

Οὐτ' οἱ γονεῖς τὰ συμπαθοῦν,
οἱ δὲ ξένοι τὰ μισοῦν,
καὶ τὰ ξυλοκοποῦν
ὅλοι ὅταν ἄτακτοῦν.

7

Οἱ διδάσκαλοι δ' αὐτοὶ
τὰ τραβοῦν συχνὰ τ' αὐτὶ
καὶ τ' ἀφήνουν νηστικά
τοιαῦτα ἄτακτα παῖδιά.

8

Πλήν, Θεέ μου, φύλαττε,
μή μᾶς εἴπουν, γείνατε
καὶ σεις, ἄτακτα παιδιὰ,
καὶ μᾶς ἀφήσουν νηστικά.

ΑΣΜΑ ΠΑΙΔΩΝ

ψαλλόμενον μετὰ τὴν προσευχήν.

Ἡ ΔΥΝΑΜΙΣ ΤΗΣ ΠΡΟΣΕΥΧΗΣ.

1

Ὡ δῶρον ἐπουράνιον,
ὦ θεία προσευχή!
διὰ τῆς σῆς δυνάμεως
ὁ κόσμος εὐτυχεῖ.

2

Σὺ ἐν ἀμηχανίᾳ μου
κ' ἐν θλίψει καρδιακῇ
διατελών, λυτρώνεις με
καὶ ἀφρὲς πανοικει

3

λύπας, θλίψεις καὶ βάσανα,
δεινούς περισπασμούς·
Σὺ ἐκδιώκεις τοὺς κακοὺς
κι' ἀθλίους λογισμούς.

4

Σὺ εἶσαι τὸ διάμεσον,
δι' οὗ ἡ ἀνθρωπότης,

συνομιλεῖ με τὸν Θεὸν
κ' ἐκ σοῦ ἡ ἀγιότης,

5

ἐπερχομένη ἐπὶ γῆς,
ἀγνίζει καὶ καθαίρει
τὴν ἀμαρτίαν τῶν θνητῶν,
καὶ χάριν Θεοῦ φέρει.

ΤΕΛΟΣ.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ

ΤΩΝ ΕΡΙΤΙΜΩΝ ΟΝΟΜΑΤΩΝ

ΤΩΝ ΑΞΙΟΤΙΜΩΝ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ.

Οί ἐν Μέτραις φιλόμουσοι κύριοι καὶ κυρταί.

Ἐπιμελεία τοῦ κ. Χαραλάμπους Δ. Μετρηνοῦ.

Σώματα.

Πα' κ. Ἀντώνιος Σακελλάριος.	1
Α. Γ. Κάλφογλου.	1
Σ. Α. Παπαδόπουλος.	2
Πανάρετος Δ. Καλτσιδης.	3
Ἄννα Ι. Σινανίδου.	2
Ἄννα Α. Μαργαρίτου.	2
Βασίλειος Γεωργίου.	1
Κ. Α. Κωνσταντινίδης.	2
Βασίλεια Χ. Κλεομένης.	2
Σοφοκλῆς Α. Χρυσαιδης.	1
Ἀριστοτέλης Βασιλείου.	»
Κωνσταντῖνος Βασιλείου.	»
Κοριακὸς Ἀγγέλου.	»
Δημήτριος Στάμινωφ.	»
Δημήτριος Ἰωάννου.	»
Σ. Δημητριάδης.	»
Ἀριστοτέλης Καβακόπουλος.	»
Κωνσταντῖνος Μ. Στόκος ἐκ Μ. Ρεύματος.	»
Ἰωάννης Σ. Βαφειδης ἐξ Ὑψωμαθειῶν.	»

Σώματα.

Χαραλάμπης Δ. Μετρηνός.	4
Ἄθ. Ἰ. Βαλασιάδης.	1
Πολύβιος Ελευθερόπουλος.	2
Ἄθανάσιος Α. Ἄθανασιάδης.	2
Χρῆστος Δημητρίου.	1
Στέφανος Τριανταφύλλου.	»
Μηνᾶς Χ' Προδρόμου.	»
Μιλτιάδης Παπαδόπουλος ἐξ Ἐπιδατῶν	»
Δημήτριος Πέτρου.	»
Κίμων Νικολαΐδης.	»
Θεοκλῆς Ἀναστασίου.	»
Παναγιώτης Ἰωάννου.	»
Π. Λεονταρίδης.	»
Ἄριστοτέλης Θεοφίλου.	»
Εὐλάμπιος Λεονταρίδης.	»
Ν. Χ. Σαβοπούλου.	»
Θεόδουλος Μανουήλ.	»
Γαβριήλ Μ. Γαβριηλίδης.	»
Παναγιώτης Λ. Παπαδόπουλος.	»

Τοῦ ἐν Ἐπιδαταῖς Ἀρχιγενείου παρθεναγωγείου
αἱ φιλόμουσοι μαθήτριάι.
Αἱ τελειοδίδαχτοι.

Σώματα.

Δόμνα Ἀδαμαντίου ἐξ Ἡρακλ. Προποντίδος.	1
Βῆανθία Γερασίμου	1

Σώματα.

Κατίνα Κυριαζή.	1
Ταρσή Χρήστου.	»
Γλυκερία Γρηγορίου.	»
Ἀναστασία Κωνσταντίνου ἐξ Ἐξαστέρου.	»

Τάξις Ε' γυμνασίου.

Σμαραγδή Γρηγορίου.	1
Ἀγαθονίκη Ἀντωνίου.	»
Ξανθίππη Φωτίου.	»
Εὐανθία Νικολάου.	»
Χαρίκλεια Ἰωάννου Κωνσταντινίου.	»

Τάξις Δ' γυμνασίου.

Κωκκώνα Μιχαήλ.	1
Ἀθηνᾶ Εὐσταθίου.	»
Ἀγλαΐα Κ. Τζιθανοπούλου.	»
Σμαρῶ Β. Βέικου.	»

Οἱ ἐν Σηλυβρία φιλόμουσοι κύριοι καὶ κυρίαι.

Ἐπιμελεία τοῦ πανοσ. ἀγ. πρωτοσυγγέλλου κ. Πα' Θεοφίλου.	
Πα" κ. Θεόφιλος Χρυσσαφίδης.	1
Νικόλαος Μαργαριτιδάδης.	»
Ἀσπασία Πα' Ἰωάννου.	»
Νικόλαος Α. Παπαδόπουλος.	»
Ἀθανάσιος Χ. Κερανόπουλος.	»
Παναγιώτης Σ. Χατζισόπουλος ἐκ Τσιφλί-Κιοῦ.	»

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ κ. κ. Α. Κωνσταντινίδου.

Δεσ. Σακελλαρίδου.	1
Καλλιόπη Φωτίου.	»

Σώματα.

Κλεονίκη Παπαδοπούλου.	1
Ἀναστασία Σταυρίδου.	»
Πηνελόπη Ἀνδρεάδου.	»

Οἱ ἐν Καρατζᾶ-Κιοῦ φιλόμουσοι κύριοι.

Πα'' Μιχαὴλ Νισύριος.	1
Καλλισθένης Τριανταφυλλίδης,	5
Ἀντώνιος Γεωργίου.	1
Κωνσταντῖνος Θεοδώρου.	»
Ἀναστάσιος Βασιλείου.	»
Μητάκης Ι. ἐκ Στράντζης.	»
Φώτιος Μανουηλίδης.	»
Χριστόδουλος Βασιλείου.	»
Γεώργιος Πέτρου Ἀσκωνίτης.	»
Μανολάκης Δημητρίου Γανοχωρίτης.	»
Ἰορδάνης Δημητρίου.	»
Λεμονῆς Ἀναστασίου.	»
Πέτρος Συμεωνίδης.	»
Παναγιώτης Πα'' Γεωργίου ἐκ Τζάντης.	»
Κωνσταντῖνος Θεοδώρου ἐκ Τζορλού.	»
Ἀναστάσιος Κωνσταντίνου ἐκ Στράντζης.	»
Συμεὼν Ἰωάννου.	»
Μιχαὴλ Βασιλείου.	»
Βασίλειος Δημητρίου.	»
Ἀναστάσιος Γεωργίου.	»
Κωνσταντῖνος Σωτηρίου.	»
Ἀθανάσιος Γεωργιάδης δημοδιδάσκαλος.	»
Δημήτριος Γεωργίου.	»

Σώματα.

'Ανέστης Κωνσταντίνου.	1
'Ανδρέας Χα" Νικολάου.	»
'Αριστοτέλης Νικολάου.	»
'Αλέξιος Νικολαΐδης.	»
'Απόστολος Δημητρίου.	»
Λάμπος Θεοδώρου.	»
Σταμάτιος Εύαγγέλου.	»
Γ. Λεοντόπουλος ἐκ Μακροχωρίου.	3
Κ. 'Αλεξάνδρου δημοδιδάσκαλος.	2
'Απόστολος Δημητρίου.	1
'Απόστολος 'Αθανασίου Τεκτονίδης.	»
Πολυχρόνης Χ. ἀρχιτέκτων ἐκ Βιζύης.	»
Μητακῆς Θ. Κωνσταντινίδης.	»
Σωκράτης Τριανταφυλλίδης.	»
Γεώργιος Βασιλείου.	»
Δημήτριος 'Αλεξάνδρου.	»
Χαρίτων Δημητρίου.	»

Οἱ ἐν Στράντζη φιλόμουσοι κύριοι καὶ κυρίαι.

Τῆ εὐγενεὶ φροντίδι τοῦ κ. Χ' Σάββα Κοντίδου, διδασ. αὐτόθι.

'Αννα Ε. Καντόγλου.	1
Κλεάνθη Α. Χα" 'Ιορδανίδου.	»
'Ολυμπιάς Πέτρου 'Αλπάνογλου.	»
Μαριώρα Α. Μαυρομιχάλη	»
Εὐφροσύνη Ν. Βλαδίκη.	»
'Αναστάσιος Ι. Σεϊλόγλου ἐκ Τζόρλου	»
Α. Α. Μητακίδης.	»

Σώματα.

Γ. Χα" Θεοδώρου.	1
Σκαρλάτος Δημητρίου.	»
Φώτιος Οικονομίδης.	»

Οἱ ἐν Τζιφλί-κιοῦ φιλόμουσοι κύριοι.

Τῇ φιλικῇ φροντίδι τοῦ κ. Θεοδώρου Θ. Κωνσταντινίδου,
διδασκάλου αὐτόθι.

Πα' κ. Ἀπόστολος ἐκ Καστανεῶν.	1
Μανουὴλ Κυριαζίδης.	»
Μιχαὴλ Ροδάκη.	»
Δημήτριος Παναγιώτου.	»
Σταῦρος Δημητρίου.	»
Παναγιώτης Μανουήλ.	»
Ἀπόστολος Βασιλείου.	»
Φώτιος Ἀδαμαντίου.	»
Σταμάτιος Γεωργίου.	»
Θεμιστοκλῆς Μιχαήλ.	»
Προκόπιος.	»
Ἀνδρέας Σταματιᾶδης.	»
Δ. Σταματιᾶδης.	2

Οἱ ἐν Καστανεαῖς φιλόμουσοι κύριοι.

Τῇ φιλικῇ φροντίδι τοῦ κ. Χαραλάμπους Γιαννοπούλου,
διδασκάλου αὐτόθι.

Ἀχιλλεὺς Χρήστου ἐκ Δελλιωῶν.	1
Χαραλάμπης Ἰωάννου δημοδιδάσκαλος.	»
Ζαφείριος Σ. Ἀναγνωστίδης.	»
Φώτιος Ἰωάννου.	»

Σώματα.

Σοφοκλῆς Ἰωάννου.	1
Δ. Κασσιγόνης.	»
Θεόδωρος Σταύρου.	»
Γεράσιμος ἱερομόναχος.	»

Οἱ ἐν Φαναρίῳ Σηλυβρίας φιλόμουσοι κύριοι.

Τῇ φιλικῇ φροντίδι τοῦ κ. Σπύρου Παναγιώτου.

Πα" Κωνσταντῖος Πα" Πουλίδης.	1
Παπᾶ Ἀντώνιος.	»
Παπᾶ Λεωνίδας Κωνσταντινίδης.	»
Σπύρος Παναγιώτου.	»
Μελπομένη Μαρκοπούλου.	»
Νικόλαος Παναγιώτου.	»
Ἀθανάσιος Νικολ. Ντονκίδης ἐκ Δράβινης Ἠπείρου.	»
Σταῦρος Στογιάννου.	2
Ἀθανάσιος Ἀποστόλου.	1
Ἀγγελάκης Μαχάλης.	»

Ἐπιμελεία κ. Ἀχιλλέως Η. Κοντίδου, διδασκάλου αὐτόθι.

Ἀχιλλεὺς Ἡλιοῦ Κοντίδης.	1
Γεράσιμος Ι. Μακρίδης.	»
Κωνσταντῖνος Σαπαρίδης.	»
Δικμαντάκης Καρλίδης.	»
Ἀναγνώστης Στογιάννου.	»
Ὀδυσσεὺς Εὐλαμπιάδης.	»
Ἀναστάσιος Γεωργίου.	»
Ἀναγνώστης Γεωργίου.	»
Δημήτριος Παναγιώτου.	»
Πασχάλης Χ Βαρεῦς.	»

Σώματα.

Μελπομένη Ε. Ματσκοπούλου, ἐκ Νικομηδείας.	1
Εὐλάμπιος Χρ. Μυλακόπουλος ἐξ Ἐξαστέρου.	»
Ἀναστάσιος Γ. Γεμεντζόπουλος ἐξ Ἐξαστέρου.	»
Θεόδωρος Α. Γαβριηλίδης ἐκ Σαφραμπόλεως:	»
Νικόλαος Παναγιώτου.	»
Γκιούλης Χα' Σάββα.	»

Οἱ ἐν Καλλικρατεία φιλόμουσοι κύριοι.

Ἐπιμελεία Κ. Χαραλάμπους Δ. Μετρηνοῦ.

Ν. Αὐγερινός.	1
Μανουήλ Α. Παπαδόπουλος.	»
Ἀπόστολος Ψαρόπουλος δημοδιδάσκαλος.	»
Παρασκευὴ Α. Ψαροπούλου νηπιαγωγός.	»
Καλλιόπη Α. Ψαροπούλου νηπιαγωγός.	»
Σόφκος Θεοδώρου.	»
Διονύσιος Παναγῆ.	»
Κωνσταντῆς Διαμαντῆ.	»
Γεώργιος Ἀνδρικήκης.	»
Εἰρήνη Γεωργίου Κανάκογλου.	»
Ἀπόστολος Ἀγγέλου Βαρελοποῖός:	»
Δημήτρης Στεργίου.	»
Θεμιστοκλῆς Σκουλίδης ἐκ Μ. Τζεκμετζέ.	»
Ἀπόστολος Θεοδώρου Θωμαΐδης.	»
Μαριώρα Α. Περάτου.	»
Ἡλίας Σ. Χατζόπουλος, διδάσκ. Δημοκρανίων.	»

Οἱ ἐν Μ. Τσεκμετζε φιλόμουσοι κύριοι.

Ἐπιμελεία τοῦ κ. Κωνστ. Ἀγγέλου, διδασκ. αὐτόθι.

Σώματα.

Αἰδεσιμ. Πα' κ. Χρυσόστομος, ἐπίτρ. ἁγ. Μετρῶν.	1
Κωνσταντῖνος Ἀγγέλου ἐκ Μετρῶν.	4
Ἀπόστολος Ἰωαννίδης διδάσκαλος.	1
Ἰωάννης Κηρακλήτζης Χίος.	»
Κωνσταντῖνος Τριανταφύλλου	»
Ἀναστάσιος Δημητριάδης.	»
Σοφοκλῆς Ζ. Λογοθετίδης.	»
Μαυρουδῆς Κωνσταντινίδης.	»
Κωνσταντῖνος Θεοφάνογλους.	»
Βασίλειος Χουρμουζιάδης.	»
Γεώργιος Α. Λογοθετίδης.	»
Γεώργιος Σκουλίδης.	»
Περικλῆς Π. Τσακλόγλους.	»
Εὐστράτιος οἰνοπνευματοποιὸς Χίος.	»
Παναγιώτης Πεχλεβάνης.	»

Οἱ ἐν Ἀκ. Ἀλανίφ φιλόμουσοι κύριοι.

Συμεὼν Λασκίδης.	1
Ἀπόστολος Ματθαίου.	»
Θεοδόσιος Παπαδόπουλος.	»

Οἱ ἐν Μιχαλητσίφ φιλόμουσοι κύριοι.

Τῇ φιλικῇ φροντίδι Κωνσταντῖνου Β. Κουμάρογλου.

Παπᾶ κ. Χριστόδουλος,	1
Κωνσταντῖνος Β. Κουμάρογλους.	»
Σωτήριος Δ. κυρεύς.	»

Σώματα.

Ἰωάννης Α. ψάλτης.	1
Ἰωάννης Κουτζοῦκ Μήτογλου.	»
Ἀθανάσιος Τσαούσης.	»
Δ. Μωῦσόγλου.	»
Θ. Μωῦσόγλου.	»
Ι. Σουλουκτσόγλους.	»
Ν. Καρακιοζογλους.	»
Σ. Οὐλμούσογλους.	»

→Θ←

Οἱ ἐν Δελλιώναις φιλόμουσοι κύριοι.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ κ. Θεοδώρου Δ. Ξένου, διδασκ. αὐτόθι.

Θεόδωρος Δ. Ξένος.	1
Μανουὴλ Παπαδόπουλος.	»
Ἀόριστος ἄνωνύμου Κ. Σ.	»
Κωστῆς Δημητριζίδης.	»
Ἀριστείδης Γ. Χ' Χρήστου.	»
Σταῦρος Β. Κουχτσόγλους.	»
Π. Κουχτσόγλους.	»
Δοξάκης Βαλασιδης.	»
Γεράσιμος Σ. Πατένταλης.	»
Νικόλαος Κ. Καλφόπουλος.	»
Γεώργιος Σαραντίδης.	»
Σταῦρος Ἀποστολίδης.	»
Νήλιος Γιοβάννη Μαυροβούνης.	»

Αἱ φιλόμουσοι κυρίαί.

Σεβαστή Θ. Ξένου Ἐξαστερινή.	»
Μινέρβα Ἰωάννου.	»
Ἄννα Δ. Μαυρομμάτη.	»

Σώματα.

Κασσάνδρα Γ. Χ' Χρήστου.	1
Πηνελόπη Θ. Ξένου.	»
Ἀναστασία Ἀγγέλου.	»
Ζωὴ Ἀγγέλου.	»
Κασσιανὴ Ἰωσήφ.	»
Χαριτῶ Δημητρίου.	»
Ἀναστασία Παγχαρῆ.	»

Ἐτέρα φιλικῆ ἐπιμελεία.

Ὀδυσσεὺς Δ. Μαίστρογλους.	1
Ἀπόστολος Φωτιάδης.	»
N. Ναλπανάκη.	»
M. A. Κεχαγιόγλους.	»
Εὐθύμιος X. Βαλάσογλους.	»
Περικλῆς X. Βαλάσογλους.	»
Ἰωάννης Κανάκη.	»
Εὐστράτιος Κουρλάκη.	»
Ἀπόστολος Κουρλάκη.	»
Εὐστράτιος Π. Παλαμυτιδῆς.	»
Ἡρακλῆς Δημητρίου.	»
Παπᾶ Ἀθανάσιος Νεόχωρίτης.	»
Θεολόγος Ἀποστόλου.	»
Εὐστράτιος Γεωργίου.	»
Ἀναστάσιος Θεοφίλου.	»
Παγχαρῆς Κυριακοῦ.	»
Ἀχιλλεὺς I. Παναγιώτογλου.	»
Κοκόλης Ἀνδρόνογλου ἐκ Στράντζας.	»
Ἀναστάσιος K. Σταμούλης ἐκ Σηλυβρίας.	»

ΤΙΜΑΤΑΙ 6 ΓΡΟΣΙΩΝ.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ